Bellman, Carl Michael / De Geer, Hedvig Ulrika

Bellmansvisor utskrift troligen af H.U. De Geer, gift Dohna, inne. Äfven ...

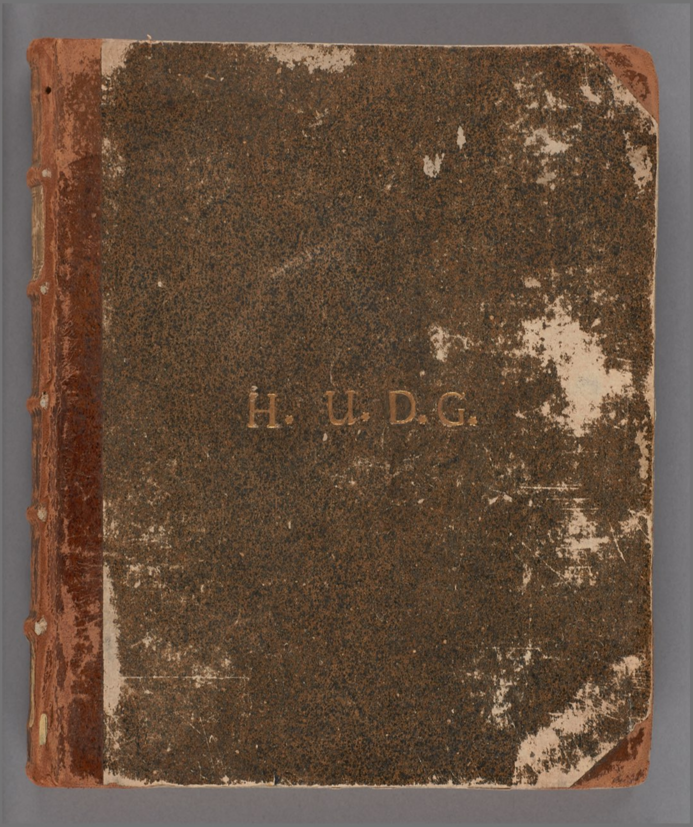

Vf 24:4

Tillkomstår 17??
Digitaliserad år 2021

National Library
of Sweden

Bellman, Carl Michael / De Geer, Hedvig Ulrika

Bellmansvisor utskrift troligen af H.U. De Geer, gift Dohna, inne. Äfven ...

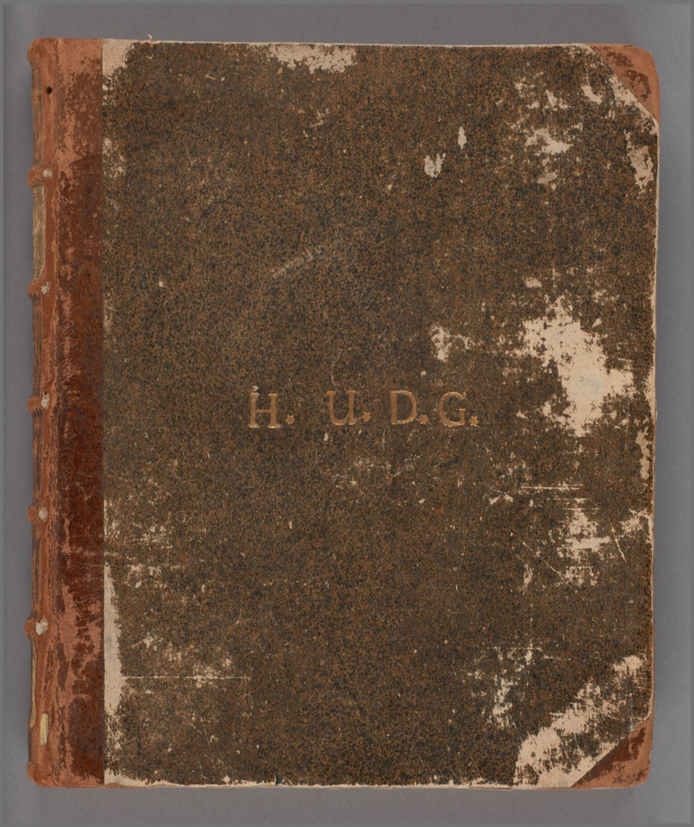

Vf 24:4

Tillkomstår 17??

Digitaliserad år 2021

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

H. U. D. G.

Vf. 24:4.

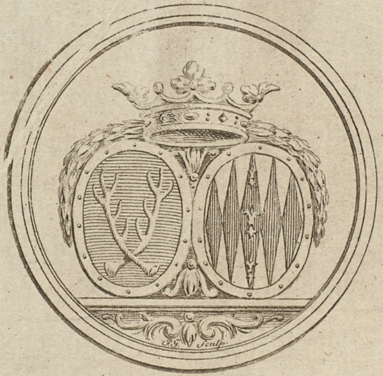

H:U:D:G:

KUNGL. BIBLIOTEKET · STOCKHOLM ·

S. 1–188 utgöra en alldeles fullständig afskrift af
Bellmans originalhandskrift i [illegible] (nu
i K V Hi. Ant Akad. samlingar) C. E.

En Stuf Rim af 65 aln:

Oppränd d: 24. Jan: 1780.—

Rut.# Rim:

Helt tomt är mitt Schatoulle.
Min lyra ren i Kras.
Men ändå på mitt glas.
Står Kungens namn i gull.

Krogen.—

Gif# rum! hvad# är på färde?
Hvad är för sorl och skrik,
Vid Krogdörn full musique,
Och mycke folk af värde
Med jackor skärp och band
Hör ni! med blå halsduken,
Ni far med piskperuquen,
Står stugan nu i brand.—

#Bener oſs ingen #Klämtar,
Är elden lös!——Va ba?
Är Krögarn död! Å ja!
Där våndas han och flämtar,
Hvar ligger han Munsjör?
Där ligger han vid disken,
Den tiocka Basilisken, Incognito och dör.—

# #

Hvad han är blå om nosen,
Med blommor som af krut,
Kära Madame vet hut,
Hugg till den där Matrosen,
Vet hut! — och ränn och ryk,
Håll käften traſvarlapper,
Om du vor än så tapper,
Så skall du luckta stryk. —

# #

Du kyckling vill mig basa?
Du slipper intet inn,
Nå så skall och ditt skinn,
Jag klappa till en trasa?
Men si där vid sitt sprund,
Där ligger han Camrater,
Så stormhändt och så flater,
Med skorpan half i mund. —

# #

Nå si den stora kaksen,
Nu Söta, släp mig fram,
Jo! det är han Madame,
Mor Majas-man på Laxen,
Å nej! — — jo är det så!
Han käns igen med möda,
Si ögonen blod röda,
Och näsan himmelsblå. —

#,   #
Å intet dör han goſsar,
Spel opp en dans sitt ner,
Hvad sa du? Si han ler,!
En sup snart slemmet loſsar,
Uff ren han andas godt,
Sätt stopet tätt till truten,
Spill intet på Sourtouten,
Låt honom klunka smått.—

#,   #
Gå nu är Karlen galanter,
Så blanckt som engelskt tenn,
Ännu en Sup, nock en,
Da capo, Musicanter,
Ur vägen slödder—hut,
Ut Byke och Bagage,
Slå opp en ny fastage,
Och piska fönstret ut.—

En Sommar=natt.—

#,   #
Träd fram du nattens gud at Solens lågor dämpa,
Biud Stiärnan på din Sky mot morgonrådnan kämpa,
Giör liumma böljan kall,
Slut ögats=förlåt till, kom lindra qval och krämpa,
Och blodets ångst och svall.—

Ditt täcke gömmer alt betraktom Floras gårdar,
Har skönsta högder syns som mörcka griftevårdar,
Där Korss och spetsar stå,
En turturdufva gnyr, mullvador, Ormar, mårdar,
Ur sina kamrar gå. —

Vid Källan är alt tyst, knapt rör sig minsta myra,
När i dess klara diup, Timantes i sin yra,
Bespeglar månans klot,
På grenen af en Alm, Alexis hängt sin lyra,
Och slumrat vid dess fot. —

Där ligger karet stiälpt, och vatn kannan luta,
Ej syns en enda hand, än något kärl ingjuta,
Sig hunden lagdt i ring,
Förbi i tysta språng, sig hararna framskjuta,
Och dantsa fältet kring. —

Än sitter lärckan tyst, sin gröna dörr tilltäpper
Fråg=skyln någon gågn den svarta fogeln knäpper,
Vid Syrsans fråna liud,
Helt lågt syns svalans flykt när Pan dess vingar släpper,
Till regnets förebud. —

# #

Ur gräset skymtar fram, Ringblomma och blåsippa,
Just där sädsärlan sprang den skogens vippertippan,
Med sina snabba tripp,
Hör späda Sparfvens rop, i busken där på klippan,
Kip-kip-kip-kip-kip-kip. —

# #

Kring nattens mayestät sig allt i dvala sänker,
Möt rodnan ur ett moln, en åldrig Urna blänker,
Uppå en Ätte hög,
Bland drakar där på gods, bland bloſs och dyra skänker,
Sig Pluto sagta smög. —

# #

Än råder nattens gud och ögat vill sig sluta,
Lägg bort din pipa Pan! Alexis tag din luta,
Och siung i skogens hvalf,
Tyst fauner, gastar, troll, Cycloper hålt ut tiuta
Vid edra jordeskalf. —

# #

Ej spådoms=fogeln må Augurens anda villa,
Biud tystnad uti skyn, lätt Neptun sig inbilla,
Han vattu virfveln för,
Biud branta klippans spets att tysta floder spilla,
Alexis lutan rör. —

6.

#   #
Befall! Sirenen sig vid stranden sagta löya
Bryt Cupidonens arm som rifs om hennes slöya,
Och grumlar flod och elf,
Ej sunnan vädret må den minsta ilning röya,
Apollo Spelar sjelf. —

#   #
Arachne släpp din väf, och lätt din ränning stanna,
Kan du ditt ömma bröst, mot lutans våld bemanna,
Ney somna vid hans slag,
Vullcan lägg släggan ner, håll handen för din panna,
Tyst nu! nu somnar jag. —

När lifs bekymren mig ey qväfva,
Så plär jag efter gamla vahn,
Så ungefärligen om dan,
En tolf a femton alnar väfva
Af denna sort så kallad dräll,
Men när mig miöd och vin ej brister
Som jag plär bruka jämt till klister,
Så är min hand oändligt snäll. —

#   #
Jag opsatt Sextio alnar ränning,
Och väfver nu som aldrabäst,

Densamma till en bröllops fäst,
Är tingad af en Åbolenning,
Och blir vid pass tre qvarter bred,
Men som jag har så bålt att göra,
Så knapt jag hinner handen röra,
Så får den väfven bli i fred. —

# #

Ett sterbhus har jag ut på Söder,
Förmöget Borgarfolck, bevars!
Karn har stått lik sen 1sta Mars,
Mitt öga skäms, mitt hierta blöder,
Men så är saken i hvart ord,
De Rimm jag hade införskrifvit,
På skeppet som blef väderdrifvit,
Af skepparn vräktes öfver bord. —

# #

På Norr i stora vattugränden,
Åt en så kallad Förlagsman,
I Januari väntar han,
Ett stycke stuf med guld i änden,
Men det nu platt ogjörligt är,
Jag vånda att mig Fråhand hotar,
Att slotts Cancelie min Skugga motar,

Och Fröya rör sin Militaire. —

#   #

Och i behof är jag om Klister
Jag skicka bort till Kastenhof,
Uppå ett halfstop fick jag lof,
Men Far på tomten stog så bister,
Och idel pocka på contant,
Jag sjöng på rim för hans Matrona,
Men hon tog spännarna ur skona,
Och jag fick Klister uppå pant. —

#   #   #

Så är Rätt=Rådighetens=Tempel,
I deſsa svåra tider stängt
Jag aldrig kring i landet flängt,
Och lurendrägat falsker Stämpel,
Men altid skjelf min vahra väft,
Nog ser jag andras snabba lycka,
Men rätt nu börjar jag förtycka
Att min afsätning går så sträft. —

#   #

Jag dristar, fast mitt hjerta bäfvar,
Utbe mig burskap i mitt land,
Min Kung som sett min lätta hand,

Och ofta lett åt mina väfvar,
At han vill med en nådig vinck,
Tillvärcknings = Premium mig beskära,
Commerce = Collegium i all ähra,
Men jag! jag väfver ey Calmink. —

På #Gripsholm är #alt för roligt,
Men i Mariefred mins jag,
Var policen något svag,
Och fastän det tyks otroligt,
På min ähra står det fast,
Ej fans där en enda qvast,
Damborst, hviska eller skåfvel,
Är der likså rar som mat,
Så den ädla Magistrat,
Tror jag lefver mäst af Såfvel,
Kall pankaka, lök, och frat,
Där ser ut som Sancte Påfvel,
Hängt ut bönedags placat,
Ingen skorsten såg jag röka,
Ingen matmor gå och stöka,
Jag såg bara toma fat,

Talrick hvarken diup ell flat,
Hela staden genom söka,
Fans där aldrig en ducat,
Men hvad tyks om sådan stat,
Stadens vagt är en Soldat,
Som tillika slår på trumma,
Är han krank så går hans gumma,
Lika döf och disperat,
Slutlig måste just in Summa,
Hvarje dödlig blifva flat,
Tänck hvar husvärd är Castrat. —

Rut: Rim.

När jag vill på kärlek, tänka,
Sjunger jag som Lucidor,
Om min fattigdom, gu tår,
Om här gudarna inskänka
Mycket malört i mitt vin,
Men hvad skall jag arma göra,
Fredrickson tar mey i öhra
Och en palt min Concubin. —

Fragment. —

Vid brädden af det glas, som står min grafvård nära,
Min skugga tolcka vill, den glada gudens ähra,
Till rörom i min hand, Sin gyldne pihl han stält,
Och sjelf i sockrets = fragg, sitt väsend sammansmält,
Du ömhet! guda kraft! — Lätt mig din söttma känna,
Och du! du vinets gud! stänk nägtar kring min penna. —

\#

Ned om den glesa skog, där mälarns bölja ler,
Och asp och lönn vid sjön, sin gröna skugga ger,
Där Fröyas tempel syns som ögats brånad hetzar,
Kringhvärft af höga planck, med taggar spiut och spetzar,
Just innom denna borg, en lågländt hydda sträcks,
På dörrn står blå kanin, och Numra 46. —

\#

I detta Backi-skrubb, det ingen hint förstöra,
Vår Ulla Vinblad föds, att verldens högtid göra,
En blomma aldrig än så mildt åt Solen log,
Och aldrig hörts så tyst på Åkerblomskans krog,
På barnets lena kind, en fläckig rodnad strimma,
Än plira ögat opp än slumra det en timma. —

\#

Behagligheten tyst vid hennes vagga satt,

Uti en brandgul stubb, med silfverblommig hatt,
Kyskheten klädd i taft, vid vaggan satt som amma,
Från Modren i paulun, det sköna barn anamma,
Och Kärleks Guden sjelf med blöjan flög och tog, etc:

Papegoyäden.—

Så börjas # denna fäst # med gråt och sneda miner,
Med flata skratt mot skyn vid dödens tyranni,
Hans rof vid-öppet syns innom ett par gardiner,
På atlas kuddar lagt, och svept i purpuri,
Välan kring denna mull där denna skyffel skiner,
I dag församlas vi.—

#   #

I vittnen till den pragt, hvarmed vår lilla döda,
Utur naturens famn till edra fängsel gick,
Och i som styrt dess flygt, beredt dess lust och föda,
Betrakten hennes stoft och ringa ögnablick,
Besinna hur vårt prål, är en bedröflig möda,
Uppå vår jorda prick.—

#   #

Hur bäst en blomma skönt, i tusend färgor prålas,

Sen vid Zephirens=flägt hon öpnat sina blad,
Hur snart deſs väsend flyr, förqväfs af samma strålar,
Som tände hennes lif, på Floras blomstervad,
En slik Förvandlings-lag min skald gudinna målar,
Vid denna lägerstad.—

* * *

Hvad döden nederfält i dag han undangömmer,
Innom en aln hvit taft och några rimsor flor,
Men pilen som han hväst i tyshet han fördömmer,
Och vid Dianas tron, sig redan brottslig tror,
En varelse så from, Gudinnan sjelf berömmer,
Uti sitt Guda=Chor.—

* * *

Knapt i Dianas-lund en pappegöja andas,
Så hög grön i sin dräckt så renlig i sin ans,
Man purpurn stundom såg, med liusblå strimmor blandas,
Och stundom i en punckt all verldens färgor fans,
Deſs ögons Klara eld lik dagen när den randas,
Gaf en Rubiner glants.—

* * *

Min skald-Gudinna Kom! Kom at min sång uplifva,
Och lär mig utan Konst att sjunga fritt och ömt,
Lär mig att vid mitt spel, åt hjertat Känslor gifva,

14. Åt ökvat ett behag, ſom ej så lätt blir glömt,
Men du, hvars tidelopp mig är befalt beskrifva,
Du ren mitt snille tömt. —

# #

Ditt första lefnads år, med månad dag och timma,
För verlden ännu dölgd, och evigt döljas lär,
En hemlighet för mig att kunna vist förnimma,
Hvarfrån din vackra ätt sitt höga ursprung bär,
På hvilken horizont din födslo stjerna glimma,
Mig än en gåta är. —

# #

Väl giſsas om din börd och dina fäders vandel,
Kring orientens krets: där man den sägen har,
Att i en okänd skog längst bort vid Coromandel,
Ett Pomerance träd din fasta skugga var,
Hur sen ditt späda lif, förmedelst list och handel,
Holländarn till oſs bar. —

# #

En part tillägger dig en Portugisisk stämma
Från någon dold ruine vid gamla Lisabon,
Men andra tvärt emot fast utan vax och klämma,
Ger dig en tysker börd för det du skrifves von,
Snart åter vill en ann, din födslo källa dämma,

Kring Elben eller Rohn.—

#   #

En annan menar dig från Ceylon och Madera,
Där än utaf din slägt skall finnas några få,
Jag menar ey derom, hvad skall jag ména mera,
Sen jag ej méra ljus kan om din födsel nå,
Men skall min méning här tillägnas någon déra,
Bifalles båda två.—

#   #

Dock tyks vid Cyperns strand där idel skönhet andas,
Där lust och kärlek trifs och idel frihet rår,
Där alla lifsbesvär med sång och lek bortblandas,
Som skulle där ditt lif begynt sitt första år,
Och i den myrten lund där offerkärlen bandas,
Du rönt din glada våhr.—

#   #

I vinets ljufva must du nögd din tunga blötte,
Ett, skedblad körsbärs vin förlusta ditt behag,
Än mot din egen bur du då ditt hufvud stötte
Och än på minsta boss, du tumla då som jag,
Till slut bad döf och blind mot hvem du och så mötte,
Du bullra hes och svag.—

# #
Men ach! kring Cyperns fält kring skogar berg och dalar,
Mig tyks jag ser din flykt och dina läten hör,
I min inbilnings kraft Steglisor Näktergalar;
Inunder qvicka liud kring dig en Cirkel gör;
Än blänker du i skyn, än i de gröna ſalar,
Där Flora dyrkas bör. —

# #
Hvad frihet ägde du? hvad lustar i naturen,
Du somna på din gren din ſömn var lätt och fri,
Trots skytten med sin pihl, och trots de vilda diuren,
Utbrast din näbb i skratt, till evig blydd Stöj och ſkri;
Men vällust följer harm, ditt högmod skull i buren
Till slutet fängſlat bli. —

# #
Beskådom då ditt lif, innom sitt granna stängsel,
Af ſammanvridna järn med reglar lås och mer,
Där vatten blott och bröd ſom fången i sitt fängsel,
Och någon enda gång en mandel man dig ger,
Sen du din plågning fått ett grönt och sorgligt hängsel,
Kring buren fäldes ner. —

# #
Ett hjerta! af din bild kan lätt en sanning lära,
Att bäst det tror sig fritt och vet af inga qval;
Är det i bojor snart och Iris list ſå nära,

At all deſs stolthet bryts i suckar utan tal,
Det låter fängsla sig, det ger den handen ähra,
Som stört deſs fria vahl. —

\#

Så myllas du då ner, att aldrig liuset skåda,
Att aldrig frögdas mer, innom naturens prål,
Att aldrig himlens pris, mer med din näbb bebåda,
Fast knapt jag tror gud sjelf förstog ditt tungomål,
Men sorgen är förbi och nu bör glädien råda,
Skölg glasen, fyll en bål. —

Impromtu.

Jag såg uti Mariefred,
Hur en Rådman mig helt nära,
Gränsle på en tunna Kiära,
Satt och snarka och såg ned,
Men i Telje på min ähra,
Stog herr Rådman och högg ved. —

Inpromtu. —

Ingen skönhet på mig helsar,
Fast jag jämt dem trippa ser,
Uti små hemväfda pälsar,
Öfver dom bron opp och ner,

Som husarer med Carpuser,
Flägta de kring Pindt=Kulln,
Men Farväl i lärdoms Muser,
Nu står ren min fot i tullen. —

Bachi Tempel. —

Öpnat vid Corporalens samt Ordens Oboisten
Fader Movits död 1779. —

En Prestinna. —

Floden sorl # och vädrens # flägt,
Stierne-hvalfvets dunckla båga,
Månans skymning tänd och släkt,
Öker nu min plåga,
Döden åt min Andedräckt,
Syftar med sin båga. — da capo.

Förgäfves må min röst de skyar genombryta,
Där dagens målning göms och nattens stormar ryta,
Och fåfängt söker nu ditt ömt oprörda blod,
Din Movits skugga mer kring denna mörcka flod,
Ach fåfäng är din gråt. —

# #
Ufvars rop och bergens dåhn,
Ögat ned i dvala sänker,
Åskan kullrar till och från,
Sig i floden dränker,
Nattens gastar, Troll och Råhn,
Syns när blixtret blänker.— Da Capo.

Sist Templet vi besökte,
Kring deſsa parckar, mins! hvad frögde eldar rökte,
En dyrbar hecatombe i tre Prästinnors vård,
Af Movits restes opp på Templets yttre gård,
Och vid den stodens fot där du ditt hufvud lutar,
Dit Templets Gjordar drifs, de hvita lamm och stutar,
Där Ulla! mins du där? hur gamla Movitz? Ack!
Mins hur han buga sig! när Offer Prästen drack,
Påminn dig! mins du väl? hur offret bran och fräste,
Hur gnistrorna mot skyn i regnets hvirflar hväste,
Hur åskan knall på knall mot flodens bottnar slog,
Vid detta Körsbärs-träd, min Movits hur han stog!
Med Lyran i sin hand och bägarn ner vid trädet,
Hvad sjöng han intet gladt? mins blott deſs afton qvädet,
Om nattens tysta prål, om Paphos rika strand,
Hur Bachus lindad blef i Astrilds myrtens band?—

#   #
Bakom deſsa gröna Lindar,
Gömd bland blommor ax och Säd,
Skyld för Nordanvädrets vindar,
Under detta träd,
Siöng Movitz Bachi=mäſsa,
Med rosor kring ſin hjäſsa,
Här i floden han ofta bada,
Gick i vatnet och siöng och vada,
Han siöng den Gudens lof som gjör oſs glada.—

Ulla Winblad.—

Preſtinna! vågar jag den röda grenen skaka?
Min lystnad tvingar mig, ett enda bär att smaka,
Till lisa i min värck — — afplocka några få; !!!
För hända att mitt blod,— — — — —

Prestinnan.

Prestinna! kom och gå!
Tag faklan i din hand!!! mitt hela väsend ryser,
Hvart rum, hvar minsta prick som skenet nu oplyser,
För min inbilnings kraft opdagar Movitz mull,
Fast af deſs stoft nu mer fins knapt en näfva full,
Men skyndom längre fram.!!! — —

Ulla Winblad. –

Din gråt din hesa stämma,
Förbiuder denna hand att mina tårar dämma,
Vid ryktet om hans död i trappan på Grönlund,
Jag fyra miſsfall feck, och tror i denna stund,
I min ofantlighet med all min ångst derjemte,
At detta dödens bud bereder mig det femte,
Jag är en var-bild lik som framför bär ett taſt,
Skilgd från allt ömt begär, och all Inbilnings kraft,
Min ſömn förtviflan bär min hjärna aldrig röjer,
En enda rolig dröm ſom kitlar och förnöjer,
Ey kärlek mer förmår utur mitt kulna blod,
I ſömnen gjuta ut sin ſöttma och sin flod,
Det fostret som jag bär till lif och lius så nära,
Blef under denna ek en pant af Movitz ähra,
Inlindad i min famn, mot denna rad af trän,
Emot hvar enda ſtamm vi bögde våra knän,
Må ögat ſlockna ut, må hjertat ſönderbrista,
Vid skymt af denna Cyren, det trädet näst den sista,
Uti deſs liusblå skygd som Flora öfverdrog,
Så syns den tufvan än hvarpå vårt bröllops stog,
Hvad vällust ömma vän! i nattens stilla sköte?
På lyran knäpte han som teknet till vårt möte,

Jag kom! jag sprang, jag flög, så snällt som en Zephir,
Med fräkt utslagna hår, och stubb af silfverskir,
I gräset när jag sprang de höga brösten gunga,
Brillanten på min fot i språnget brann och liunga,
Och på min hals ett hvarf af hvita pärlor låg,
Som fånga ögats eld förn det sin våda såg,
Ach! Säg mig? orkar du min ömma känsla lida?
Tillåt mig Fröjas krants ikring din hjeſsa vrida,
Tillåt ännu en suck, din oskuld till förtret,
Att du ej lifvets vår, ännu rätt nyttja vet,
Men Gudar!!! hvad är det! hvad är som oſs insöfver,
Fast tusend lampor tändt i Templets torn mitt öfver,
Och fast i viken jämt vid åhrens skvalp och dön,
De gyldne Slupar drifs att hämta oſs från Ön,
Fa skönt den friska vind åt seglen sig fördelar,
Och vatnet målarn likt bland skär och blommor spelar,
Och fast tritonen glad, — så högt som Templets torn,
Sin hvirfvel sprutar opp och dantsar med sitt horn,
Så bli vy ända här, Gudinnans hämd att röna,
Där blänkte opp en Kjöhl, — Si dit åt, — dit min sköna,
Af Rodarenas skrål och deras muntra liud,
Märks redan Neptun blir oſs en blidkad Gud,

Hvad starka stämmor hörs? hvad många Manchioler,
en virtuos af det namnet
Hvad Klocke Klang och spel? hvad glimmande Gondoler,
Hur skönt slår vågen opp — märck i hvart åhre — tag,
Syns böljan helt förgyld och himlen full med dag,
I skuggan af den prackt där solens upgång prålar,
Små Stiernor vid hvarann dö bort i kulna strålar,
Och där vid vaſsen märck! där floden strömmar ut,
Mot dagens gryning syns en Kretz af mörcka spiut,
Hvad skönt ser ögat ej innom de glesa grenar,
En hjort i sträck och språng, — Vid stranden lamm och Renar,
Och i de öpna hvalf dem tusend åldrar hvälft,
Syns Sluparna i rodd och Seglen till en hälft;
En Gubbe blomster Krönt, stack ner sin hand med hatten,
Och fylde vid ett skratt sin Kulle full med vatten,
Den andra bäst han drack, slog hatten ur hans hand,
Ack himmel hvad för skrat, — — de skratta än vid strand,
Hör hvad de skratta? — hör! Men nu — nu ser jag föga,
Nog hör jag folkets sorl, — men för mitt skumma öga,
De intet mera syns. —

Chorus. —

På Sluparna af Båtsmänner — Bachi Soldater och
Commendeurer. —

Uppå vattnets lungna våg,

Mellan miſs och dimma,
Rundt kring tackel, block och tåg,
Vy Neptuner stimma,
Fåfengt tro vi stormens hot,
När vi hoppa på en fot,
Och om skutan knarkar mot, :||:
Skratta vi och ſimma. —

# #

Om än åskan eldar skyn,
Och i seglen fräser,
Om hon svedde ögnabryn,
Ändå ingen läser,
Bachi visor ſjunga vi,
Men när döden gått förbi,
Slå vi fullt i glaset i, :||:
Medan böljan gåser. —

# #

Kära! hvad förfärar oſs,
Blott vi få oſs santza,
Orckar näcken med oſs ſlåſs?
Sku vi oſs förskantza
Skjutan genom med harpun,
Så han släppa skall Basun,

Fa så fenor, fjäll och dun, :/:
Ska i luften dantsa.—
#   #
Hurra Gåssar! se ni mån?
Si den blanka ringen, !!!
Den som kunde stöta pån,
Tala om för ingen,
Had vi bara anchar-grund?
Men den klippan har ej sund,
Fan fari—hvad den är rund, :/:
Lätt oss segla kringen.—
#   #
Opp i toppen, opp kamrat,
Ser du templets spira?
Fo! den glimmar desperat,
Fira, fira fira, ———
Opp på däcket alla man!
Skrik och knuffas—Slå hvarann,
Bachus skall oss präya an, :/:
Och med krantzen Zira.—
#   #
Gåssar! si den raska hvalen!
Hur han flyr och tumlar!

26.

Liusblå vatnet i Canalen,
Blodar han och grumlar,
Hurra! långst i viken inn,
Si där dantsar en Delphine,
Blåsen fleut, – Knäpp Mandolin, :||:
Klang trumslagaren trumlar. –

# #

Si trumslagaren hvar han står,
I sitt hvita linne,
Och en mångd af virflar slår,
Med en opplyft pinne,
Trumman glimmar blanck mot måhn,
När han vandrar till och från,
Bum bumble blum bum, tacka dåhn, :||:
Där är mandom inne. –

# #

Liungom sjung Neptuni låf,
Gastar troll och spöken
Vattu nympher i hans håf,
Edra spel förökhen,
Men begråten någon gång,
Movitz lyra fleut och sång,

Svigten edra yra språng, :/:
Och hans grafvård söken. —

# #

Med svart kolt och hvit turban,
I den främsta båten,
Gamla Trundman sjelf för ann,
Denna sorge ståten,
I den Urnan! just den där!
Trundman på sitt hufvud bär,
I den Urnan samlad är,
Movitz=aska, — — gråten!!!

Hurra! Hurra! Hurra! —

Ulla Vinblad. —

Prestinnor stigen opp! och höjen facklorna,
Här nalkas Movits stoft, här sväfva Bachi släkter,
Med svarta sorgeprål i djupa sorge dräkter,
Prestinnor maken er kring lyktorna åt bron,
Och gifven vagten rum. —

Mollberg

Ge rum för Procession!
Marche #öfver alt! följ #Martis spår,

Marche! hör trumslagarn hur han slår, !!!
Stå där du står!
Du fröjas palt,
Vänster det diefveln gal i dey-Sväng-halt,
Stå, rätta er! Sjung vinets lof,
Kättnu det klämtar uti Bachi hof. —

Schtille! mitt jemne stig – flux ögonen till höger,
Se schtint ut Åkerdahl – gå rak i lifvet Kröger,
Qvickt kasta foten Broms! unt Ahlquist her tu tå,
Vrid hufvu fan i våld – till vänster sad jag, – schtåå!
Marchera – allons marche!!!

# # #

Marche! – – höger om fäll spiut och lantz,
Marche! hör trumslagarn slår till dants!!!
Si hvad glantz,
Hvad stolt Palais,
Ögat till vänster – å det vänster då?
Uff! du ditt fä ditt dumma skråf,
Höger omvänder er! siung Bachi lof. —

For tusent tiefvel,
Jach har so commandirt inn Magdebourg undt Kefvel,
In Potsdam undt Berlin, bey Ferbeliner = thor,

Bey Anklam unt Temin, bey fan undt seine Mor,
Bäÿ Käÿser Leopold, — hab ich nach ufum Belli,
Zvey Generals gekriegt, — der Hendell undt Corelli,
Ein mahl in Paderborn — (heer hvila få på hahn,)
Her! heren sie ein mahl!!! da schtreſve Tartarchan,
Mitt seinen bumbelibum, mitt vachern unt hanveÿen,
Mitt pänchen undt Cymbaln, mitt piper undt schallmegen,
Ich nahm ihm mitt gevalt, ich sagt ihm meiner charge,
Naa holt mich den cucu!!! ein solchen lumpen marche,
Niemahls hab ich gesehen. —

Chorus. Tutti. —

Lätt Proceſsionen skrida. —

Mollberg. —

Marchirn! allons marchirn — trumschlager ſchtå på sida,
Schlå på sin trummel schlå!!!!!!!!

\#
Marche! trampa jemt — Siopp — Siopp!
Marche! hör trumslagarn för vår tropp!!!
Sieken Kropp!
Liksom af var,
Hand på bantleret, — rak i lifvet Lase,

Rätta er! marche! ſjung Backi låf,
Portarna öpnas i hans glada håf,

halt! – ſchtilla där du står,
Her thet ferdemte pack! ſie hurren noch encore. –

Chorus. –

Hurra, Hurra, Hurra!

Mollberg. –

ſie hurren! die Matrosen!
Piano! – varten ſie! Vieleicht ſie ſindt Franzosen,
Gott schtraff mir Åkerlundt, – geschvindt macht heger schvang,
Hohlt mich der Cucu, tja! für vahr ein Parisien,
Si! vie er schvinckt ſein hut – und gaper mitt sin tänder,
Muſs sein ein Englisch dogg — du hundt ſis ein Holländer,
Hon dou jou dou Canaille? – nun komt din Proceſsion. –
M$\overset{\#}{ä}$rche ett, t$\overset{\#}{u}$-tri – j$\overset{\#}{ä}$mt – – jämt jämt!!!
Marche hör trumslagarn trumman slämt;!!!
Montr – – – utan skämt,
Så vankas dask,
Tittar du hit – så drar jag dey din mask,
Stå Bataljon, – – tag staten mot,
Öpna nu lederna, – Mousquette för fot. —

Chorus.–

Hurra! hurra! hurra! Lef Backus vår Patron.!

En Prästinna.–

Opp Systrar, hvad allarm! min fot till flygten tager,
Hvad är det? denna flock på sina skuldror drager?
Där Trundmans armar ſyns bland Bajonetterna?
Hvad är det? Basvioln, -- ja Basvioln – ja!!!
Der glimmar Cantzlerns Vagt, som knappast rörs ur stället,
Si skymten af hans staf! med Floret och Flanellet,
Där höjes opp en arm – märck ordens Caraphin,
Med dafna blommor prydd, Narciſsor och Jasmin,
Märck hur vid Cantzelerns vink, de blänka med gevären,
Hur Basviolens hals fördunckla Atmospheren,
Och bland en mängd af folck, ſom andas rök och qvalm,
Hur jämmern hörs i skyn, och svordom vid hvar psalm,
Hvad feta Bachi mann, med blå och röda Kinder,
Den enas hand och arm, den andras ſammanbinder,
Men raglar en ikull och slinter på sin Klack,
Så ligger Proceſsion, – men si den Mollberg! ack!!!
Ach! himmel! – Si den Narrn? hvad han har bålt att göra.–

Ulla Vinblad. –

Med hatten på en snéd, och pennan bakom öhra;
Fall sin Krigs gestalt, – ſå liknar han i grund,
En tysker stekter gris, med äple uti mund,
Kan någon säga mig hvartil det pratet gagnar,
Men Gudar hvad allarm! – hvad bårar skräp och vagnar,
Si hur de lutar sig ur sina Korgar ut,
Bland strömmar utaf folck ſom brottas var minut,
Den skönaste Vestal i vårens lätta kläder,
Hon viftar med sitt flor, och vinkar med sin fjäder,
Den trumpna philosoph med glas ögon och Kjäpp,
Slår handen på sitt stop, – och båtsman ropar släpp,
Altskönt vid faklans brand i Hymens armar kyſses,
Orphée sin Euridice och Penelopp Ulyſses,
Ett ständigt hurra hörs – Patrouller och värda,
Ja! från hvar enda mäst hörs idliga hurra
hurra, hurra! hurra! Som myror tätt inkräla,
Med flaskor opp och ner, – de kyſsas, sloſs och gräla,
Den där i bruna kjoln, med hvita bälte kring,
Si hur på Vimplens = Spets, han konstigt slår en ring,
Med benena i korſſ och glaset högt i handen,
Hvar gång han hurrar! Klang – så svara de vid stranden,

Mot skymningen af Måhn på toppen af en mast,
En rolig skugge syns, - en öfvergifven gast,
Än ſom en ljungeld qvickt han ränner opp i toppen,
Än dykar han i qvaf och kihlar ner med kroppen,
Men bäst han intet syns, - ſe dit åt! dit min vän!
Så är han som en blint på toppen opp igen,
Märck der som ur ett moln, en naken kämpe strimmar,
Uti hvars mörcka hand en Slipad flaska glimmar,
Märck om man skönja vill? när måhnan blänker opp,
Syns kärlet blomsterkrönt och rankor kring hans kropp,
Hvad Mäjestätlig ſyn, kring nattens svarta täcken,
Vid stranden hurra hörs, och till den minsta fläcken,
I opplopp och i storm alt vimlar af och till,
Alt hvad den ena ~~vill~~ gjör den andra härma vill,
I dörrarna vid strand, där drufvorna di präſsa,
Står hvar en krögar far, med stopet på sin hjeſsa,
Knapt Bachi-skyltar syns för hufvuden af folck,
Som stapplas opp mot skyn!!! där blottar en sin dolck,
En sträcker ut sin arm, och öfver honom hundra,
Att vin-pocaln nå och den i botn plundra,
Förvillad blir min Syn, hvarthän jag ser och går,
I luft, på haf, och land, alt i en gäſning står,

Preſtinnor acktom oſs! Kom! stigen mer tilbaka,
De grå hingstar slå, de fylda vagnar braka
Och Bachi Kuskar stolt på sina tunnor syns,
Som glada förebud att snart vår fäst begyns,
Lätt oſs då följas åt!!! ej ryckas från hvarandra,
Välan sväng facklorna! Musiquen börjar. –

Mollberg. –

Vandra. –

Mollberg. –

Med Soldaterna och Capitel Kuskarna. –

Chorus. –

Manskap gif acht!
Stå rätta er! siung,
Låſsiungom vår Bachus och marchera i tackt,
Marchen blir tung,
Men Knekten är ung,
Och flaskan i bälte värckar courage,
Si i vårt Bagage,
Kullar i prackt,
Med röda Kärror som gnisla tungt i näſven,

Ser ni? va ba?
Öhl tunnorna?
Se ni den fastagen ifrån Malaga?
Forti Tutti: ja.

Tutti. # Ja! ja! ja!!! #
Vi se den fastagen ifrån Malaga,
Ja
Fastän är skön,
Ge folcket sin lön,
Och lått oss få plundra Öhltunnorna!
Här sitta vi törsta ihjäl,
Båttre med Movits att ligga full i grafven,
Än som en träl,
Släpa och dra,
Klang i Kärlen skvalpar Cummin hurra,
Forti tutti Hurra. —

Hurra! hurra! hurra! — —

Ulla Vinblad. —

Hvad slagsmål stoy och tvång,
Hvad Kosteliga spel? Trianglar och Basson!
Si den på tunnan där! med blommorna i hatten,

36.

Den gåſsen ur sitt sprund ey skvalpar bara vatten,
Det på hans näsa syns ſå biärt och ponceau röd,
Och på hans trinda buk, att han är Templets stöd,
Si hur hans bruna hingst vill betzell-tygeln tugga,
Och stolt vid måhnans skymt oppeldas af sin skugga,
Märck på deſs krökta hals, hvad svarter yfvig mahn,
Och hur deſs fot i dans, afmäter Bachi plan,
Än den med hvita fåln? den bör ju ej förgätas,
Si kring hans höga skärm hvad bär och ranckor flätas,
Märck! hur i sagta traf han gungar trind och rund,
Och under en blå casque, små skrallar på sitt sprund,
Si hur de skyldra stolt när han men ingen annan,
För vagten bugar sig med handen mitt för pannan,
Preſtinnan ſer du den? — men klockorna hörs ren.
Nu skrider Mollberg marche — och vickar på ett ben. —

Mollberg. —

Sväng manskap högre opp! — begynnen Oboiſter,
Och I!!! I sångare Tenorer och Basister,
Med edra starcka skråh, Låſsiungen vinets Gud,
Vid deſsa kuskars sorl och deſsa klockors liud,
Prästinna stiger främst — nu drar jag på mig vanten,
Musquette på axln, — marche, — rör på med provianten,
Marche! opp till Templet! marche!!!

Några af Kuskarna. –

Hurra se min fåla,
Hur deſs ſeldon pråla,
Hurra si den hingſten,
Hur han gnäggar och frustar,
Och sin framfot kastar opp,
Hör! hur fräckt han pustar,
I sin brunſs och lustar,
Och står färdig till ett språng i galopp,
Si hans ögon hur de blixtra hämd,!
Hur han darrar, fängslad yr och skrämd,
Vid facklans klara brand. –

Chor. –

Granne tag ditt glas i hand,
Och blif min Bror i detta land
Är du då min Bror! af alla dina krafter,
Klappa på ditt kärl! hvad svarar du? ja!
Ja! jag är din Bror, vid deſsa söta safter,
Lått oſs ropa hurra! hurra! hurra!

Hurra! hurra! hurra!
Oplyftom våra krus – låſsiungom Gudarna,
Hurra! hurra! hurra! – Ren Templets spira strålar,

Lätt spritta Bachi blod, i deſsa röda skålar,
Men skyndom oſs, – allons!!!

Mollberg. –

Halt stilla Proceſsion!
Si Jensen i fullt språng från Templet öfver bron,
Hvad han har brotom ach! hör hur han sig beklagar,
Håll kypar Ede! håll!!!

Jensen. –

I alla mina dagar,
Jag aldrig fält en tår, och skålat så befängt,
Nyſs porten öpnad är, ſom Bachi gårdar stängt,
Och Trundman redan syns, med pipskägg flor och kraga,
På Templets trappa, klädd att proceſsion mottaga,
All Chorets ungdom syns i gröna råckar gå,
Med svarta gjördlar kring och hvita hattar på,
En flock af Bachi barn, med flaggor och Cantiner,
En del preſtinnor små med Sång och Mandoliner,
Kring ströfva hit och dit de knäppa och de slå,
De siunga Fröjas lof och hoppa på en tå,
Mot lampors dunckla sken på nedersläpta snören,
Syns hjeltar tumla om – och Åvall Commendeuren,
Af sorg vid Movitz död, framstupa i sin flod,

Med flaskan tömd och spräckt han snarkar i sitt blod;
På trappan Commendeuren, förutan pung och påsar,
Med ögonen i hop han svettas och han flåsar,
Förgäfves Trundmans rop hint väcka honom än,
Han ropar Pomerants, ſå somnar han igen;
Mig är nu anbefalt ſom Templets bygder vårdar,
Det skola deſsa Kärl i deſsa yttra gårdar,
Afvältras hvar för sig, alt efter sin liqueur,
Så stige hvar och en! I Bachi Kuskar hör!!!
Stig hvaren af sitt sprund. –

Herholderna. –

För Bryggden. –

Kyparn Ede. –

Stads: Advocat: Herman. –

Herman. –

Vänd Fålen och kör unnan,
Vrid hiulet mer ikring och hjelp mig vältra tunnan,
Courage friska tag. – blif modig djärf och stålt,
Oppvickla din moustage, Knäpp opp din våta Kalt,
Hvad du ser tapper ut! när du till hämd opphettas,
Och med ditt stop i hand vid sprundet står och ſvettas,
Fort krön med denna qvist! stå intet blyg och sehn,
Krön sprundet med en qvist, af denna blå Cyren,

Ryck tappen ur ditt Kärl! - lys hit med facklan Ede!
Siung polskor för ditt ök - Kom bråttas i din vrede,
Ell vill du intet slåſs? ſå dantsa kring ditt sprund,
Kom välta af ditt Kärl och tag en tår i mund
Se stint ut där du står och i din rustning prålar,
Med bruna ståfvel skaft och randiga Knä skålar,
Hvad nummer har ditt Kärl, Kör Kärran fram lätt ſe?
En Kusk. Rosolis No 1. – Vespedro Numra: 3.
Herman. Är den med bruna fåln? den där som står och dricker,
Fram Krympling! halta fram!!! ſväng dig blif glad och qvicker,
Kör fram! lyft Anckarn opp! hvad bokstaf har du En Kusk. H,
Hvad Nummer och hvad sort? |en Kusk. hambourger No 6,|
Herman. Men hvad ditt ök är stolt, hör! hur det gräggar bara,
Hör mot deſs fråna skrån, hur Bygdens hingstar svåra,
Hvad bokstaf på ditt sprund, hvad sort har du beredt,?
En Kusk. P: - Pomerants eſſence - Söt Cummin No. 1.
Herman. Men hålt! Trompeten hörs ſ.ſ.ſ. de Templets portar röra,
Si Trundman på altan, var tysta lätt oſs höra. –

Trundman på Altan. –

Omgifven af facklor med en opplyftad Urna. –

Chorus. –

Skåden hit#! #märck och mins!

Movitz mer ej fins,
Vårt ömma öga gråter,
Ren hans mull samlad är,
I den Urnan här,
Trundmand oplåter,
Siungom ömt Bachi lof,
Såfve Movitz! Såf!!!
Såfve han gömd och glömd,
Smädad och berömd,
Nämn hans glada namn nu åter,
Skåden hit! märk och mins!
Movitz mer ej fins,
Vårt öga gråter. —

Trundman. —

# # #
Hvad må jag ej gråta?
Min Bror, — och bestört,
För ögonen våta,
Nu hålla mitt skört,
Templet jag åter,
Sorgsen opplåter,
Hvad skall jag göra? jag gråter!

Hvad skall jag göra?
Templet förstöra!
Ja! jag skall hänga mig sjelf!!!
Dock nej! – du flod, du Klara elf,
Låt i ditt sköte, min hamn sig få dölja!
Öpna din bölja,
Låt mig få följa,
Med dina forſsar och döö, – – –
Men ach! ach hvad skall jag göra?
På denna så sorgliga Öö. –

* * *

Hvad olust, ſömn och gråt i detta Floras håf?
Opp Åvall, följ med oſs, – opp ligg ej där och såf!
Mitt öga biuder mig! – ſen det sin sömn försakat,
Sen jag mot vind och våg, i nattens skrefvor vakat,
Och ſen med sång och sorl, jag anfördt Bachi tropp,
Att nu sin hvila få, opp ruska dig stig opp,
Opp ligg ej där och pip, liksom en turdurdufva,
Märk från den gyldne skyn in till den gröna tufva,
Vid morgånrådnans rand, hvad gryning och behag,?
Som omger dig och mig – res opp dig säger jag,
Opp! – Som jag har ſå bålt i Templet att bestyra,

Så spring i tornet opp och tuta klockan fyra,
Puckslagarn, du och han snart bringa han i gång,
Den stora klockans dön till Movitz ottesång,
Opp! ligg ej där och lyss, och dina strumpor valka,
Opp! Känd hvad kostlig lucht, vid västanvädrets svalka,
Hvart träd sitt rökvärk bär åt Flora högt i skyn,
Hvar fisk i lek och stimm, försilfrar vattubryn,
Med purpurröda ben, de hvita Tranor hoppa,
Sig skaftals par om par, i Templets floder doppa,
Den dufna kråkan yss= Papegäjan guhl och grön,
I höga Cedrens topp, sig ruggar ung och skön,
Inunder Biörkens blad, som daggens pärlor färgat,
En Rösshjärt tittar fram, sen han sitt råg ar bärgat,
Hvad ar hans sång ej fri? hör Åvall lyss åt lund,
Men nej! han snarckar godt - och bara drar på mund,
Kring kullar, spång och tiärr, på bergens kalck och skiffer,
Drifs Templets hjordar fram af fogdar och Calipher,
Hör hören Bachi männ! Vallhjonens glada skrål,
Vid Solens bleka blinck, och fästets röda prål,
Betrakten öfver alt, hvad mycket folck och gäster,
Alt Bachi Ridderskap, - Prestinnor barn och Präster,
En mängd af lass och klöf som färdas om hvarann,

Till Offerporten in med blomster knutna spann,
Hör! Bachi Kuskars ſorl, ſom gränsle stå på sprundet,
Hör! hur de siunga jämt och enigt i förbundet!
Opp! Åvall! Si på mej! ſi hvad jag har – och välj,
En tumlare Canel – Vespedro en Boutelje, –
Men Bachi Söner I! Stig någon fram bland eder,
Tag denna Urnan mot, och sänken henne neder,
Mig ågnar nu med våld, att väcka Åvall, hör!
Som älsta Commendeuren du Urnan bära ~~skall~~ bör,
Nej fåfengt! – Såf du fritt! tids nog ditt öga vaknar,
Tids nog ſer du det stoft, hvars eld och drift Jag saknar,
Vår Movits fins ej mer! Ach att du intet hör!
Ach vakna till min tröst, och titta opp Seigneur!
Hvad tiden löper fort, åt dig hon knapt sig déla,
I fiohl stog du på knä i parken här och Spéla,
Din mine var fräck, din mund ſå röd som en Ros,
I ditt humeur du då båd gaf och tog raison,
Dig Movitz menar jag, -- Ja jag slår vad och gråter,
Att ta mig den och den, din Maka kommer åter,
Tag hit hans griftekärl. /:/:/:

Hvad må jag ej gråta,

Min Bror och bestört,
För ogonen våta,
Nu hålla mitt skört,
Templet jag åter,
Sorgsen uplåter,
Hvad skall jag göra --jag gråter,
Hvad skall jag göra?
Templet förstöra,
Ja! jag skall hänga mig sjelf,
Dock nej du flod du Klara elf.
Lätt i ditt sköte min hamn sig få dölja!
Öpna din bölja,
Lätt mig få följa,
Med dina forſsar och dö,
Jag vill intet andas en timma,
På denna så sorgliga Ö,

Farväl du glada bygd!
Där jag din lyra hört i deſsa lindars skygd,
För hvar gång som du satt i denna Labyrinten,
Med tummen mot din Baſs och fingret krökt på qvinten,
Och ſom mitt hjerta mins intill den stund jag dör,
Hur groſt med drill på drill du siöng Brillante Fleur,

Men ach! din mund är tyst, förviſnad är den handen,
Som med ſå glada liud, förtjuste denna stranden,
Den grottan knapt jag ſer, där du min Tythias,
Beundrad för din konst, ſjelf ſtifta din Parnaſs,
Där du! ach tillåt mig, att några tårar gjuta,
Där du ſå ofta stämt din Oboé och Luta,
Just denna Lyran, den, ſom Awall kastar här,
Som gjort så mången gång, Olympen i dig kär,
Men himmel! han är död, hvad hjelper mig olra;
Gråt intet Bachi Barn! hållt opp att gråta mera,
Du där! stå ej och svälg, med ögonen ihop,
Och ur din våta glugg fäll tårar i mitt stop,
Ja! när han slöt sin sång, ſå var det, så att tala,
Som Svalans flykt till bo, bebådar nattens dvala,
Som Gumsens bräk i byn vid måhnans bleka rand,
Betyder lambens lust att somna efter hand,
Min Movitz fins ej mer, jag fåfengt ödet bannar,
Mitt öga gråta vill ſå ofta foten ſtannar,
Välan så kom och gå-opp Awall fölg med mej,
Till grottan ner i daln, men nej! han svarar nej,
Kom jag vill visa er! kom följen mig! ell huru?
Där sen i Movitz bänck, grönmålad och af furu
Där står hans körsbärs träd af daggens droppar hvitt,

Innom hvars fordna skygd han slog båd bom och qvitt,
Där ligger Käglan kull, och Klotet fullt med måſsa
Och här vid Grottans döör, där luntan brann och blåste,
Hans stöflar och Carpus, än ligga qvar i ſand,
Hans piska utaf blår, med svarta pardouë band,
Hans fullmagt, möglig, grön så uncken ſom en tufva,
Kringlindad om en oſt, en smörklimp och en ſtrufva,
Och där hvad! ſer jag rätt? bredvid den halfva skoon,
Hvad ſer jag! --himel ach! hans Capitulation,
I ränsten vicklad göms, bland rutna äggegulor,
Med gulbrundt Stort ſigill, beprydd ſpiut och Kulor,
O gudar! --ſi hans väst, ſpring Bachi barn, ſpring Kapp,
Fins där en skilling? - Ney - ney blott en möglig Knapp,
Ach! mägtar Tidens hand, vid deſsa nägder röra,
I grund det glada folck - förgjöra och förstöra,
Men ach! vid denna ſyn, alt ökar mina qval,
De röda ſnäckors prål de hvita Muſselskal,
Kring grottan Eol hörs, hans röst i blomman hviner,
Alt darrar vid hans ſtorm, från deſsa små Jasminer,
Till Ekens stolta stamm än helgad där han står,
Så bär han ej sin topp, ſå vördig som i går,
Och deſsa åkerfäldt med gyldne ax betäkte,
I sin förvandlings=lag, påminner mig mitt slägte,

De blad, just deſsa blad, ſom gulna kring min fot,
+ Afbildar mig min ruine, när döden tar mig mot,
Se ditt åt mine barn! - Förbi de höga ekar,
Längst in i skogens hvalf, - dit inåt, - dit jag pekar!
Säg! ser I något träd? En krönt och yfvig stam
Hvars rikt beprydda löf ur dimman glittra fram?
Trä förn deſs röda bär, - härnäst Boſvekne låckar,
Att kanske på min mull, man Pimpernella plockar,
Ty så är lifvets rund, kring denna vinda båll,
En Mogolls Elephant med Kaysarns Parasoll,
En Caimakan insvept i Sielfva Mahomeds fana,
År i en blinck ej mer än denna price havana,
Kring alt hvad ögat ser i all naturens glantz,
Står döden tyst på lur, ſom Spelman till en dantz,
Den sämsta Söpings lif, den skönsta Sultaninnan,
Alt måste flux om bord vid Charons rodd försvinna,
Den Movitz verden ägt, - måst sträcka sina knän,
I samma svarta sump, ſom Caësar och Eugene,
Men ach hvad vattenspel ſom ned i droppar faller,
Försilfrat i sitt skumm, bland pärlor och Coraller,
Som med en kylig flägt i gyldne vasor sprids,
Och genom nya rör till nya hvirflar vrids,

De älsta Bachi Männ, ſom trotsar tid och laster,
Med nakna hufvuden och frantsar af Abbaster
Har Konstens lätta hand, oſs till en undran ställt,
En Noak krönt bland dem ſyns naken i ſitt tält,
En Lott med öppen mund och ögonen tilhopa,
Så liflig och försagd tyks skördemännen ropa,
En Tantalus helt vild långhalsig blind och guhl,
Förbannar i sin torst ſitt ſnabbe nattenhjul,
De Svarta Furiers språng, som Zira gålf och väggar,
De gyldne gipsvärck, alt, alt, alt min ſjäl opäggar,
Till Klagan sorg och nöd all ting beveker mig,
Må Urnan krossad bli, och Trundman dö med dig,
Må denna flodens sorl, ſom rinner mig ſå nära,
✓Frammullra i sin fart helt tyst Neptuni ähra,
Men måtte detta stoft, — just denna usla jag,
I hafvets bottnar strös vid Jophurs dunderslag,
Gu tår! I Bachi folck! min Siäl förtvifląd brinner,
Jag önskar detta blod ſom kring mitt hjerta rinner,
Af Crocodillers gift långst neder i Tartarn,
Att det opslukat blef, — ſå ängslig är jag barn!
Ach vänskap hvad du är? jag va i Bachi rike,
Du kärlek nämnas bör, — de Gudar äro like,

Den ena Kogern för med söttma och med sorg,
Med söta drufvor fyld den andra bär sin Korg,
Ach skall min skröplighet ſin morgon se allena?
Hvi får mitt stoft med hans ännu ej sig förena?
I samma Kärl bli gömdt inunder Bachi tron,
Men Movitz fäst begyns! - där nalkas Proceſsion,
Allt Bachi manskap ſvängs plutons vis mot hvarandra,
Innom hvars ſlutna Krets, de Krönta hjeltar vandra,
Och åter fram för dem, en rad af Spelmän går,
Som under fleutens sorl på svarta trumman slår,
Men skåden! - himmel ach! - hvad skönt! - hvad ömt? jag bäfvar,
Märck! efter spelets tropp Preſtinnan Ulla ſträfvar,
Med svart utslagit hår, och gulgult damaskt släp,
Betrackta hennes glants mot allt det mörcka skräp,
Af trumpna, lutande gråtögda Commendeurer,
Märck hur precist ſin fot hon efter tackten förer,
Si hennes toffelblad broderat guld i grönt,
Hör vid hvart steg hon tar, det strålar högt och skönt,
Hvad mer än dråplig ſyn? märck! märcken Qvinnolisten,
Märck! mellan hvar Cadence, af främsta Hoboisten,
Hur hon slår benet opp, ſå ſulan syns på skoon,
De blunda och de le i hela Proceſsion,

Af ſjelfvåld och på skämt, hon sina ögon hvälfver,
Deſs ögon gnistra eld och hennes inre skälfver,
Hvad fräckhet i hvar mine? hvad spansk och götisk blod;
Som snattar kring deſs bröst fast hon är värcklig god;
Puff hvad det kostar på, – när hon ser ned på kragen;
Knapt tippen uppå skon, hon skönja kan för magen;
Den opsväld är och hög, och liknar en pulpet,
Där astrild haft sin post, och lämnat sitt Signet,
Kom mine käre barn! vi äro dem så nära,
Tänd facklorna! och kom Soldaterna de svära,
Hvad stormen ökar sig, med ſlagsmål tvång och hot,
Opp! låtom oſs gå fram! och taga dem emot. –

Trundman med Choret. –

#   #   #

Siung mina Söner alla tålf!
Siung efter mig! ſi på kärlet jag förer,
Lyft på carpusen,
Fläckta med liusen,!
Höjen opp krusen,
Commendeurer!!!!
Stänck Persico, kring templets gålf,
Stänck Katafia,

Siung vår Litania,
Noak, Maria,
David Uria,
Ej denna Urnan dem tillhörer. —
.
Rent i botten,
Lyſt på Calotten,
Drickom om i botn,
Sätt uppå Calotten,
Si på mey! — Si hvad jag bär!
Fallen neder jag besvär!!!
I den Urnan, just den där,
Movitz aska ſamlad är. —

Chorus. —

I denna Urnan just den där,!
Movits = aska ſamlad är. —

Ulla Vinblad. —

Preſtinnor bugen er, med gråt och sorgeqväden!
För Trundman där han går bakom de mörcka träden,
Mot dagens röda skymt och liusens blacka skeen,
Hans skugga ſväfvar fram ſå lutad i alléen,

Märck! på hvem lysnar han? hvem är den där som skriker?
I språnget Jensen lik, i rösten honom liker,
Hör hur han jämrar sig och flåsar rädd och ſtinn,
Men nu! nu sprang han bort långst inn i skogen inn,
Hvad är jag intet trött? – de kulna moln ſom flägta;
Giör ſömnen mig så ſöt att ögat må förſmächta,
Knapt mina ögon ſe, den gubben i sin nit,
Långt mindre Templets spetz, ſom måste ſynas hit,
Men ödet och vårt kall i stillhet må vi lyda,
Med muntra ljud och spel at vinets dyrkan tyda,
Ach! Systrar! ſlumren ej, – lätt ſömnens anda fly,
Snart Bachi eldar tänds vid dagens öpna ſky,
Snart presterna med bön mot Altaret sig stöda,
Och innom gallret snart skull Offer bloden flöda,
Kom! Trundman vinckar oſs, Alt folcket surrar gladt,
Nu ropar Cancelerns marche och hviftar med sin hatt,
Betäcken edra bröst! Vår skönhet må vi dölja
Opp! oſs är anbefalt näst efter Trundman följa,
Trompetens fråna liud, ger klang i skog och marck,
Med andacht följen mig, och Templets Patriark. –

Ulla Vinblad. – med chor af Preſtinnor. –

Siungom Systrar Fröjas ähra,

Fast vi Bahi rokvärck bära,
Fröjas ähra :/:
Våra varma bröst begära,
Vi bekänna hennes lähra,
Och Gudinnans lag besvära,

Da capo.
Håll Systrar med er sång! här stötes i Trompeten,
Sielf Cancelern äskar liud, framför all menigheten,

#Canclern#. —

Planberg. —

Du Bachi #Corporal! och Ordens= #Granadeurer!
Jag anbefaller jag som Marskalk af Liqueurer!
Giör Rum för Proceſsion. !!!

#Chor af #Preſtinnorna. —

Under #Facklans #dunckla låga,
Vi till Bachi gårdar tåga,
Men vi våga :/:
Klandra dödens pihl och båga,
Spör oſs någon om vår plåga,
Blir det svaret på hans fråga. Da Capo.

Mollberg.—

Nun voll'n vier Salutiren!
Schiltre-!!! påanel!-Schtill. !!!— — —

Planberg.—

Med ordens = Caraphinen.—

Framför Ordens = Basviolen.—

Nu är jag just von bieren!
Så att i all den glants, jag svåfvar ſom Preſtaf,
Knapt handen orckar opp, åt lyfta hatten af
Treshumble Serviteur! tack vackert för besväret,
Märck! Bachi Ridderskap! vår Mollberg rör geväret,
Så må vi buga oſs och klinga med hvarann,
Opplyfttom Caraphin! – Sinu! nu skyllrar han!
Det kallas Tempo, det, – Så kunna nacken vrida!
Och med en afvig hand, geväret ſlå på ſida,
Bli vindögd ſom en Uf, – stå raker ſom en stör,
Tack! tack! Bror Mollberg tack!!! Tres humble Serviteur,
Gån Commendeurer tyst!!! och lätt oſs alla nicka,
Tack Mollberg! tusend tack, din egen skål vi dricka
Men j med Basviolen! – Fraska bröder! märck!
I Bröder tumlen ej med ordens = Spelevärck!
I kommen väl ihåg? hvems hand rördt detta skråfvet,

Knapt ſådan Meckel fins i Meklenburgska hofvet,
Går sagta jämt och tyst, jag säger än en gång,
Hans like aldrig ges på harpa och Baſång,
Han trotsa i sin tid Soprano* i Neapel, *en Virtuosi
Bezzozi i Turin och mången ann Constapel,
Nu ſträfvar han ej mer mot lyckans nåd och slump,
Hans blod så tort och brunt ſom denna bruna klump,
Ja! aldrig lär hans fot, stå vid violn och jucka,
Och stampa tackten mer, vid Anna-Lisas lucka,
Förgäfves Movitz hand, när dagens sken begyns,
Ej är den blanck, ſom på violen syns,
I marcken stöter mer, - och ej krog-fönstret nära
Hackar mer på dulcian, vak opp min ſjäl gif ähra,
Ja! stige den nu fram, i krogdörrens ränn och lopp,
Som spelar för en ſup, ſå galt på yppit köp,
Nej! Ovän aldrig mer ditt klufna kindben ſårar,
Vid alt det smörg du fått, jag brista må i tårar,
Ordskrifna Jag vet väl jag skall dö, men det är intet skäl,
af Planberg. Att den ſom nyſſ fått stryk, på kjöpet slå ihjäl,
Gutår! Kamrater klang! - det gör mig lika mycke,
Den verlden hata plär, är näst i Englars tycke,
Håll! hundsvott i Violn! opp Öman Södermask!
Hvad ligger du i kull, var munter Bror och rask!

Ja! da! du tomma vill fem stop och intet yra,
O gudar hvilken Gäck? – han är placat af fyra,
Sup ur din ſista hälſt, ryck in uti ditt led,
Sätt flaskan tätt till mund och hatten på en sned,
Förlikens Bachi barn, sänck edra skuldror mera,
Vid Clarionettens=klang, ſlå benen opp marchera,
Hjelp! Commendeurerna, ſom flåſa om hvaran,
Att hvar en får sin klunk, men siungom alla man?
I bören siunga ömt!!! Ren mina läppar snyfta,
Vid åsyn af det Kärl, som Trundman nu uplyfta,
Siung efter honom Barn, ophöjen hand och mund,
Ty Bachi fäst begyns, just denna helga stund,
Förenom våra liud med all den starka skara,
Som vandrar fram för oſs, att Movitz ſtoft bevara. —

Chorus. —

af. –

Dem som bära Bas violen. —

Du vinets Gud! vår dyrkan tag,
In i ditt Tempel vi våga i dag,
Stora och små,
Gråtögda gå,
Ömt vid ditt altar för bröstet sig slå, :||:

Movitz din Tienare kastat sitt stop,
Med låcket hop,
Siung! – gråt! – allihop,
Med låcket hop,
Han kastat sitt stop, :||:
Krantzen är visnad, alt, alt, är nu alt
Glaset utrunnit och blodet helt kalt,
Fåfengt hans röst,
Sommar och höst,
Klingar kring backar, kring dälder och skog,
Ney det är fåfengt det veta vi nog,
Movits din like Apollo ej sedt, :||:
I din knäpning alt för ett,
På din Harpa,
På din Bratschen, :||:
Från Olympen dig Gudarna gedt. :||:

Planberg. –

Opplyften edra krus med famtag åt hvarann,
Nu öpnas Templets-port, men hvem är denna Man?
Som kanske Vinets gud till denna fåst förblindat
Som naken öfveralt ſin krants kring median lindat,
Som mot sitt hvita skägg, och i sin svulne famn,
Bär Movitz lyra här och jolrar vid hans namn,

Men bittra tidſens få du med ditt armod slöser,
Här sträckes ett par skor, förutan brist och plöser,
En gammal rutig flik, af liusblått bollster vahr,
Som stöfvel Krus ännu på Knäskaln hänger qvar,
Ach! se ett sorl, se dit, af druckna som slåſs och fråſſa,
Två somrars gröda ſom ſyns Karborrar mull och måſſa,
Ett Kramat näsebrusk, en blodig ögnebryn
Och en svartblånad hand, ach hvad puſſerlig syn,
Men Åvall! opp Seigneur! ej tid att längre ſöfva,
Opp klinga på ditt spel! med oſs dig hem förlåfva
Till Templets helgedom, – men sag mig hvad han tror?
Hör på hans vilda sång!!!

Åvall.–

Vid Tempeldörren.–

Tom är # min flaska, t#unnan utrunnen,
Guld i min ficka, var aldrig uti,
Knapt den tråds ändan ännu är spunnen
Fullt till det blaggarn, min skjorta skall bli;
Och till en jacka prydd med snören,
Väfd utaf getragg lagom stor,
Fan ta som tror – att Kläds Fabriqueuren,
Ännu hint födas och krupit ur Mor. –
Jag heter Åvall bror!

#   #

Som är min värkstad, - Knapt fins där värke,
Knapt till en pinne at slå i en klack,
Aldrig en stöfvel, - intet ett märke,
Aldrig en Sula, - nej ingen! - Stor tack!!!
Afklädde väggar små och låga,
Med ruttna golf, med bäck och talg, !!!
Men ändå klang! - mitt stop i full råga,
Fråser med finkel, och glödgar mitt svalg. -

÷

Af sorg vid Movits död, I kostliga Seigneurer,
Jag legat här två dygn, - - -

#   #

Just här på tröskeln vid denna trappa,
Stått till en skyldtvagt, jag trampat och stått,
Mig är befalt för folket som klappa,
Öpna Templet och unna dem godt,
Men mina barn af gråt jag somna
När jag min Movits Urna såg,
Träden då in, - Välkomna, - Välkomna
Bachus oppelde vårt blod och vår håg. -

Planberg. -

Inträden Commendeurer!

I Ordning par om par. -

Åwall.–

Ack om jag kunde stå?
Och skönja blott en skymt, af dem som kring mig gå?
Helt sakert detta folck vill Bachi präster klämma,
Jag känner Ullas röst, och Trundmans grofva stämma,
O hieltar! räcken mig ett Spetsglas obemängt!
Giör ej min sorg så djupt och ödet ej så strängt,
Ett spets glas Pomerants! – men ack! jag allting saknar,
Jag utan vänner dör, och utan glas jag vaknar,
Min tanka ymcklig blir mitt hjerta saknar luft,
Min anda sitt begär, min hjerna sitt förnuft,
Mitt blod sin lugna fart mitt snille sina lagar,
Och kroppen alt sitt stöd, när såfva jag ej behagar,
Men hvad min oro öks, i denna mörcka vik,
Af dessa Nymphers skrål, och dessa gastars skrik
I förgår låg jag här i trappan och prädika,
Jag snyfta, drack och skrek det mästa jag kant skrika,
Min hand var vänd till stryk, min fot opplyft till dants,
Och detta hvita skägg var stänkt med Pomerants,
Ur denna Noaks-bild, ur pipen mellan låren,
Jag skrufva fram Liqueurn, och prässa sista tåren,
Jag gret uti hvar tår, som ned ur ögat dröp,
En ånga af Pomerants, -- Men ränn ej här och löp,

Flyn från min Kurbits bort, I ſlemma Niniviter,
Er glants är toma Kärl, – ert lykhjul fullt med niter,
Som bort lätt döden ſjelf afkyla min person,
Men hurra! Trundman hörs! och där går proceſsion,
Si Canclern med sin hatt! hur hjulbent han sig svingar,
När Mollberg gjör honneur! och ordens spelet klingar,
Korſs hvad hans skugga bräns? jag svär att det är godt,
Så blixt placat jag står, han ändå dubbelt fått,
Och du? – du Mollberg! Bror! – – med pipskägg och moustager,
Du ser mig ut Kamrat, ſom du har tömt Fastager,
Hvad du tar tappra steg i denna Krigs mundurn,
Hör hur han svär, ſå Fan, far både inn och urn
Men himlar! – Si den där, – ſom hosta och gå luta,
Som Ordens Basvioln i steg för steg framskuta,
Märck hura Skråfvet språkt vräks likt ett skepp i qvaf,
Som skvalpar mot den strand där linan brustit af,
Knapt skönjer ögat mer af Brödrens våta möda,
Än blott en horisont af näsor blå och röda,
Ney! hvem är den dernäst, ſom Movits lunta bär,
För hvilken Mollberg skrek och ropade gevär!!!
Ach krumpna Gubbe! du som orckar drufvan präſsa,
Med glädien i din mund, bekymrn på din hjeſsa,

Ditt armod gläntzer fram, på dina Silfverhår,
Och dina ande drag, är bara klena gutår,
Ach värcklig är det du? - Wolfdauer si den raska,
Nå ſom jag ej kan stå, - håll i mej och min flaska,
Min hand opsträkt åt skyn tillbakas önskar dig,
Ett may regn utaf öhl i dina torra stig,
Gån famla i ditt kall på denna klago dagen,
Där kommer åter en, med näsan ſönderslagen,
Hvem är den Bachi man? med foten i cadance,
Korſs hur han flåsar vört, och svettas Pomerance
Grälmakar Löfberg - ja - ſå stolt ibland de höga
Han! är det, ſom går främst med Silfverglitt på öga,
Som af sin gröna kollt ej mer än fodret har,
Och bak till intet mer, än halfva skörtet qvar,
Klang Löfberg: drick mig till, du bästa trumph i leken,
Håll stånkan för min mund, bryt om den öfra keken,
Min skugga är så kral, min hand förvisnad! Bror,!
Men Gudar ſicken en! En skolös Matador,
Med nattrock af kallminck, och rutigt hufvud kläde,
På ryggen bärs en tungt ett måladt hackebräde,
Slå i och drick mig till - skänck Gubben mod och märg,
Hvem är du? Fader Berg? Klang din skål Fader Berg,

Så grönskar än ditt namn, ſå klingar än din pipa,
Säg! skall på Movitz fäst, du dig i dag angripa;
Men ach! i Jophurs namn, hvem är den där Figurn,
Som ſvär och häfver sig, där bortnas där vid muren,
Si hur han rusar fram! af bara ſorg och ſveda,
Ren börjar dödens köld ſig i hans blod utbreda
Som Tigern är han vild och som en Leopard,
Men Mollberg bugar sig med hand-pik och coquard,
Alt Folcket bugar än, och Templets vimpel blåser,
Det Parentatorn är, ſåſom en hemsk Boråser,
Bevar oſs hur hans hår, det fladdrar gult och sträft
Bevars hans andedrägt har vädret snart förqväft,
Han är det — ſäkert han, ſom nu ſin pänna hväſſer,
Som skall kring Movitz kärl i dag strö ſorg Cypreſſer,
Klang! Portarna ſlås opp! — Alt Fröyas hof folck ſyns,
Där kommer Trundman ut, — och fästen nu begyns. —

Trundman. —

Bachus! er alla# ſin hellsning# tilbiuder,
Eldarna flamma, Jophur dundrar stolt i skyn,
Portarna öpnas! Trompeten nu liuder,
Ach hvad skönhet för min ſyn?
Vinets gud! mitt kall bekröner,

Mina Döttrar mina Söner,
Fallen ner ſå här, :||:
I den Urnan just den där,
Movitz aska ſamlad är. –

Planberg. –

Alt folket träde fram! Alt lefvande härinne,
Träd fram! – och siungen högt vår Movitz ähre minne,

Chorus. –

Hvem är som ej # vår Broder # mins,
Fast än hans skugga mer ej fins,
Fast än hans Harpa tystnat har,
Är skogens genliud ändå qvar,
Än Floras=fogla=skara,
Skall vist hans spel förklara,
Än Jägarn vid sin ſnara,
Skall på sitt Valdthorn ſvara,
Har ibland Orphei=Söner,
Af Bachus krönt ſå sköner,
Han utan like var. –

Trundman. –

Preſtinna tänd # din eld, – I # Nympher Templets prål,

66.

Med dubbel skönhets glants, vid dödens göromål,!!!
Utguten eder gråt! men hör Pukslagaren larmar,
Med pinnen hvälfd i skyn, och ſilfversmidda armar,
En präktig hvirfvel hörs i dubla slag på slag,
Som bådar något stort och något nytt behag,
Med pinnarna i korſs, och tummarna i vädret,
Går klangen opp i skyn, och konsten ner i lädret,
Hvad han ser munter ut, den Pukarn, och så gladt,
Med liten svart moustage och galonerad hatt,
Nu slår han reveillon, - bevar oſs hur han larmar,
Flyg! flygen alla fram med vidt utslagne armar,
Mottagen denna Man! - det Parentatorn är,
Den ſorgsna Jensen sjelf, som nu vår gråt begär,
Förskräckligt är hans qval, hans panna våt och dåfven,
Med öppet gap mot skyn, han knyter ena näfven,
Liksom en Leopard, ſå liumsk och ſvafvel-guhl
Han slingrar sig i kring, och ſöker skygd och skjul,
Nu gråter han! ja, ja! ej just hvar dag vi höra
En Movitz födas fram, att verldens högsta gjöra,
Omfamna Jensen Barn! omringen hans person,
Si där! - Si här! - ſi ſi - - - Si ſi Parentation. —

Planberg. —

Du Fröyas täcka# folck, ſom# vrider dina händer,

Som nu vid Altaret din fälda fackla tänder,
Som blottad i din barm med dina höga bröst,
Till jorden kastar dig, var tyst! hör Jensens röst,
Pukslagare ſlå ann, :||:

I Spelmän och Railleurer,
Alt Bachi Ridderskap, med sina Commendeurer,
All denna menighet som här i Templet syns,
Nedböjen edra knän, – Parentation begyns,
Och klockan klämtar fem, :||:

Fraska Köresvänner!
Som sprundat Bachi kärl, – I Bygdens Åldermänner,
Opvicklen edra skört, – till jorden fallen ned,
Nu Parentatorn syns, hans oppſyn är oſs vred,
Hur hattarna utaf, :||:

Du Ordens Granadeuren
Med alt ditt manskap fall! fall ner vid Tempel dörren,
Häng möſsan på din Pik! ſlå handen för ditt bröst,
Nu träder Jensen fram! med tystnad för hans röst,
Pukslagare ſlå ann, :||:

Trundman. –

Alt folcket falla neder,

Mollberg.—

Gå-schiltre mitt Musquette-geschvint i alla leder,

Trundman.—

Preſtinnor bugen er vid alla Klockors liud.—

Jensen.—

Hvad diupa ſorge-prål, omgifva Vinets Gud.—

Trundman.—

Ödmiuka Tjenare!—

Jensen.—

Nyſs på den helga orten,
Jag Movitz skugga såg-skenbarligt stå i porten,
Ur Templets lilla dörr, strax vid den röda Lön,
En mängd af Gastar flög, kring Sluparna åt Siön,
En kuttra som en Uf! En skratta som en kråka,
Men Movits hvita hamn i hvalfvet geck och tråka,
Mitt hjerta i mig klack och gickten flög i rohn,
Cerberus Templets hund, han nagga mej i skon,
Alt nattens trolleri kring om mitt hufvud rasa,

Auguren med sin Käpp ſatt lutad vid en brasa,
Kring honom mygg och bien de ſurrade i skyn,
Vid det att ufven tjöt, och ugglan gret i byn,
Helt vist! O Ridderskap! om ingen mig hugsvalar,
Så vet jag näplig sjelf, för hvem jag står och talar,.—

Trundman.—

Allons! Ett glas Bourgogne! Pukslagare slå ann! :/:

Jensen.—

Slik Rikedom och glants, ſjelf Croesus aldrig fann,
Om ej vid Bachi tron, han ſina lemmar sträckte,
Den ſom ej gör ſom jag!!! är ej af menskio släckte,
Ty med en blodig läpp, och med en tom Boutellje,
I sjelfva Vinets brunn, stå torstig som en Elg,
Och med en ſjäl förskräkt, af Carons svarta dimma,
Hur kan den främsta skald en enda rad då rimma?
Förgväſs ej snillets flägt af rimmets tvugna ſlut,
När Stopet ligger stielpt, och oljan runnit ut.—

Trundman.—

Slå i ett glas Champagne! I läckra Nyditeter,!

Jensen.—

Det Kallar jag ett Vin för Kungar och Pöeter,

Hirr! Hurra! i min Siäl, Hvad det var delicat?!!!
En blandning utaf öhl, af finkel och Succat,
Men Bachi Ridderskåp, få vidare att tala,
Så flög på Templets spetz, i strid en sparf och Svala,
Jag blunda vid min fyr, - och just när jag kant fram,
Geck måhnan ned i Moln, och tornet stög i damm,
Jag kände utom torst en lindrig hufvudyra,
Min andedrägt blef sval, min tunga full med fyra,
Nog mindes jag min pligt, och dagens göromål,
Men, - - - -

Trundman. –

Slå på Pukorna! Herr Parentatorns skål!://:

Jensen. –

Mitt öga fult med gråt, och Bägarn med Liqueurer!
Ödmiuka Tjenare! I gode Commendeurer,
Preſtinnans Ulla skål, !!! Du lilla glada Nymph,
Hvarföre gråter du? - hvar tår blir dig en skymph
Om ej med Moritz mull, du den i tyskhet blandar,
Men ach! hon sväller opp! fram Junos tjenste andar,
Hon staplar på sitt mål, hon rifver sina hår,
Hon väds att verlden snart en glätig nyhet får,
Cancherrn Jensen
Gån bort! - Släpp henne fram, hon börjar redan kicka,

Snör hennes ſnörlif opp!!! Klang! Nymphens skål vi dricka,
Må Junos lätta hand oppbädda hennes säng,
I Templets gyldna Chor, — och vidare Ser vi dam i fläng,
På trappan vid den dörrn ſom går till Öhl Capellet,
Märck gode Bachi män! ſå sant jag står på stället,
Så tyckes mig jag såg en krympling lik Vulcan
Med långa blacka horn, och böror af Bulldan,
Hans tunga spotta eld, hans ögon voro gula,
Han Krakehufvud bar, med öron ſom en mula
Han ropa mig i namn, — hör Jensen! sad han! Bror!
Kom följ med mig min Son, till bröllop hos min Mor,!!!
Där får du Movitz ſe, ſå granner med rå skallmäja,
Stå gråntsle på en So, och siunga Pythekäja,
I hvit Abbé peruque, fastnaglad, klämd och platt,
Med eld röd järn=coquard, uppå en ſvafvelhatt
Stå stilla Bachi män, ſitt ned på edra bänckar,
Jag vill förtälja er, hur han i järn och länckar
Bums opp för Tempel-muren, opskutta med ett hvin,
Hur han där strök sitt skägg, med beck och Terpentin,
I hvart ett enda språng oplyftes Templets trappa
Än var hans krage hvit än bar han svarter kappa.
Än syns han smidd i gulld med röd Charlakans räck,
Med hofvar som en häst, och ögon ſom en bäck,

Här! sad han! Movitz stop utnött i alla Kanter,
Det skall bli din Pocal, besatt med Diamanter,
Och Jensen förän du hint att Kippa dina skor,
Så sitter du till bords med Movitz och min Mor,
Följ mig! se där och håll på denna fönster ruta,
I samma ögnablick, Cerberus börja tiuta,
I luften blef ett larm, – I floden ett tumult,
Att Templet stog i rök, af Svafvelångor fullt,
Men jag gick längre opp – opp till de inre=gårdar,
Förbi de Ätte=fällt, de stiern –beprydde vårdar,
Där Bachi hjeltar göms! vid ett fulländatt lopp,
I bredd med Kunga stoft. –

Planberg. – cancelern. –

Lyft Movitz Urna opp!
Trompeter–blåsen! – blås!!!!!!

Jensen. –

Sen hur jag mig förskantza,
Med Bachi visor jämt med eldstål, salt och lök,
Den gasten som en Korp, förbi i luften strök,
Och skratta Movitz namn. –

Ranberg. –

Pukslagare! rör pukan!!!

Jensen. –

Hvad rysning i min blod, vid denna mull i krukan,
Vid fettman af deſs dunst, mitt hår det fuktar sig,
Hvar knoka luchtar vin, hvart doft befaller mig,
Att hjelten ſkildra af, – Välan jag penseln tager,
Apollo ſänck min hand, och gif min målning dager. –

Trundman. –

Stig opp! hvar på sin bänck! bad Präst och Commendeurer,
Åt Brodren Jensen nu ett kärt Salutem gjör,
Nu är hans snille varmt, nu kan han först Orera
Seigneur! ett glas champagne! – Seigneur! ett glas Madera. –

Jensen. –

I Jophurs liusa hvalf, – opp i Olympens Sahl,
Med astrilds Bas-Viol, vid fröyas= Claſcymbal
Vår Movits blomster krönt, kringvärfd af bara glitter,
Klädd i en grön Thalar, uppå sin Urna ſitter,
På tummen hvit ſom miölk, en Ring där syns, – blott en,
En dyrbar grön smaragd, inſattad uti teen,

För ro skuld bär han den men intet för att skryta,
Som lämning af vårt grus, af jordens dunst och yta,
En lucht af Vårens fläckt, af väpling och Jasmin,
Från jorden genom skyn, oppdunstar tunn och fin
Små sång Gudinnors ſorl, med vört i gyldne skålar,
Omge hans lätta lif, och kring hans klachet prålar,
Utur en blommig sky, en naken Cherubim,
Ett Porter sticker fram, ſå klibbit ſom ett limm
Men ſom hans Guda=Smak, ty värdes deråt ſpotta,
Måst nya Änglar fram, att om hans vällust lätta,
En liungar ſom en Pihl med Bischoff i en bål,
En ann bär glöggadt vin, uti en ritad skål,
I skira blonder klädd med flör och gyldne spetzar,
En väpnad Cupidon hans tända blod ophetzar,
Med röda kindben skön och vingar utaf guld,
Han Gubbens läppar rör att gjöran tankefull,
En ſväfvar Svept i taft, innom en syrlig dimma,
Af tvenne Gracer följd att få hans tarf förnimma,
Der mitt i Tophurs-Sal han hukar ſig begväm,
I Gudens nattråck ſvept, med breda hermlins bräm.—

\# \# \#

Men vördom nu vår ſyn, ifrån de ljusa skyar,

Ned till vårt mörcka Klot som mårgon Solen förnyar,
Som nu vid dagens rand i lust och blomma står,
Så skönjer ögat lätt hvar hjeltens skugga går,
Där vandrar Kroppen än och längtar efter dricka,
Af rösten hörs ej mer än då och då en hicka,
Åt Stadsgåln ner kring bron, vid Åkerblomskans disk,
Jag än hans tallrick ser med Persillja och fisk,
Och hur hans mörkblå arm ur rundeln i Calaset,
Opplyfter med en knuff, det lilla gröna glaset,
Men hur han knuffas inn och åter skuffas ut,
Så borgar ej Madame en tår på hans Surtout
Hvar gång han tittar inn, ell' lunkar sina färde,
Står altid själn i pant, och mäst för halfva värde
Jag gissar att han än, står skyldig Madame Knöhl,
För två portioner lax, och fyra kannor Öhl,
Hos Wiboms! vet jag vist, — längst ned vid Danto bommen,
Madame förbannar sig, om intet för vid Dommen,
Att om han intet har, mer än tomma gluggen qvar,
Hon Spottarn uti syn, lik mycket hvart han far,
Ty gode Bachi-man, det är en hisklig Qvinna,
Sämt hennes mårgon bön är sjunka eller brinna,
Och blott sin Snéda käft hon rätt i ordning får,

Så talar hon ett språk som han och hon förstår,
Dock Movits till beröm, så stog han kar mot skotten,
Hon kände hans maner, — hans tankesätt i botten,
Där Båtsman ropa trumph, där ropa Movitz hut,!
Och Klingan stog på språng förrn handen gjort beslut,
Där andra kördes ut, med blånor inn i huden
Där stog hans söt gröt kokt där var han altid buden,
Oppblänkte någon skylt, sen alt var tyst till slut,
Så steg han bara inn, drack Bror skål och gick ut,
Han önska sig Craquel, han slog så tappert Bröder,
Båd Mor på bruna dörrn, och Löfbergs Mor på Söder,
Ja! man har hjelten sett, på fartyg vinter dag,
Sitt hufvud lyfta opp, med blodigt öfverdrag,
Tålf Skepps besätningar från Hernösand och Riga,
Blott för en enda kyss af Åkerblomskans piga,
De grepo till gevär, till Störar, skaflar, skaft,
Att Movitz slå ihjäl. —

Canclern. —

Blås! — blåsen opp med kraft!!!
Klang Parentatorns skål!!! Seigneur läs om det sista,

Jensen. —

Tålf Skeps Besätningar, från däck på däck de qvista,

Med störar skåflar, skaft, med daggar spanska rör,
Att hjelten slå ihjäl, men han slog dem Seigneur,
Han ſatt sin hatt på ſnéd och spotta på sin tumme,
Blef gulblek ſom ett lik, och mållös ſom en dumme,
Ej våra hjeltar lik ſom gyckla i en vrå,
Där Segervinnarns krants af kyparn ſättes på,
Nej knapt han stampa, till han näplig foten rörde,
Förn Guden Mars sin Sohn på Segervagnen körde,
Och Fama högt i skyn, rödbrusig, stin och fet,
Ur molnet kika ut och stötte i Trumpet,
Han ackta menskjo lif, ſom spindeln acktar flugan,
Där han bröt dörren opp, stog döden mitt i Stugan,
Men endast att han nös, ell att hans raseri,
Blef stillat med en Sup? Somna han: helt polie,
Han kunde taga snus, ur dosan med den handen,
Som nyss han fyld med stryk och hukat ner i ſanden,
Han en gång i ett hugg, med en blodfärgad arm,
I luften kasta opp ett öra och en tann,
Eneas åndå lik i den Trojanska fegden,
Som sin Anchises bar ur elden, ut i negden,
Han drog den krymplingen feck honom in i hast,

Till Rosengrenskans Krog och sméta öhrat fast,
Förbant med Segelduk, ſin nästas sprucka nafvel,
Slog valnöts skåpet opp och dörrarna på gafvel,
Stå intet Mollberg där och nicka med ditt Stop,
Lätt stopet gå ikring! men Gudar! hvad för rop,
Hvad jämmer? ångst och nöd? en röst så ömt enträgen,
Preſtinnor stigen opp! – men hvar tog Canclern vägen?
Hålt! bia! Bröder hålt!!! hvad trängsel och Alarm?
Min näsa blöder, aj! aj-aj min fot min arm!
Hvem mördas i vårt chor! hör! hör hur Ulla skriker,
Hör hur hon våjär sig, – hon döden ej undviker,
Hvar är hon? – Klang Triumph! ut herhold sjung och spring,
Ut Mollberg! – Trundman ut i tornet opp och ring,
Si vaggans gröna skymt! och hör hur medan knarkar,
O Gudar! hvilken ſyn? en liten Movitz snarkar,
Med ſamma fromma mine, och våta ögna par,
Om näsan lika röd ſom Commendeurn deſs far,
Si! lilla mund vill ren, åt Bägarn där han bläncker,
Han den sin första gråt med sömnigt öga skäncker,
Välkommen Fröjas pilt i Bachi varma spår,
En Sup mitt lilla Lamm! Välkommen och gu=tår!
Men himmel? hvad tumult? med Klämtning och Trompeter,

Luft=eldar! Stiernor,–Bloſs, Cylindrar och Raquetter,
Skrik! Herhold! Sväng Pocaln! förkunna Bachi tropp!

En Herhold.–

Nu är en Movitz född!!! Trompeterne blås opp!!!!

Mollberg.–

Musquette på axel! marche.–

Jensen.–

Så sorg och glädje blandas,
Utaf ett visnadt frö, den skönsta blomma randas,
Men Klockan Klämtar,–ut–ut ut ur Tempel=Saln!!!
Ut ut–!!! Stäng Templets Port,–där smäller nu Signalen,

Slut.–

Vid Nyåhret 1780.–

Än ger Solen lika värme,
Jorden samma Kyla har,
Samma lynnen ha vi qvar,
Som när Adam sig beskärma,
I sin trängsel och sitt fall,

Samma slolthet styr vår Anda,
Åt hvarann vy giftet blanda,
Till vår Sorge=dag blir all. —
#   #
Dygden fäller ännu tårar,
Oskuld lider liksom förr,
Falskhet lysnar vid vår dörr,
Vänskap ſmickrar och bedårar,
Guld gjör alt till minsta korn,
Än alt lefvande hörs knorra,
Som i Sodom och Gomorra,
Och än resas Babels=torn,
#   #
Prästerna i Templen läsa,
Låfva dygden fullt ſin lön,
Fåfängt lackar deras bön,
Fast än mörksens Andar fräsa,
Och ur afgrund flammar opp,
År gå inn, och åren ſlutas,
Samma vrånga suckar gjutas,
Till förderfvet ſamma lopp. —
#   #
Barnet i ſin linda skrattar,
Åt vårt stoy och gyckleri,

Intet mindre glada vi,
Alt det våra lekar fattar,
Sen vi dolt ett ſannings frö,
Hur deſs tid är alt för liten,
På den korta verlds-visiten,
Alt få andas, le och dö. —

#   #

Döden i vår hydda vistas,
Och vårt öga dagligt ſer,
Bäst ſom trädet blommor ger,
Det till Likbår fälls och qvistas,
Och så är vårt väsend stält,
Alt i ständig villervalla,
Borgar byggs och fästen falla,
Tidens källor rinna snält. —

#   #

Kom opplyſtom våra händer!
Kom du tidens Uſling! — Kom!!!
Nalkas till den Helgedom,
Där sig lifsens=klarhet tänder,
Sjung och tacka för hvar dag,
Gjut i tysthet ögats floder,
Och omfamna där din Broder,
Jord och himmel till behag. —

* * *

# #

Böy ditt hufvud ned till marcken,
Med en blygsam blick till skyn,
Båd det hjertat och den ſyn,
Vist behagar den Monarchen,
Som i det fördolda ſer,
Tacka honom ſom förunnar,
Oſs med våra ſpel och munnar,
Vid hans Altar falla ner. —

# #

Prisom honom ömt tillbaka,
För all ſötma af hans ord,
Så för Bägarn på vårt Bord
Som för vår beskärda Kaka,
Åt vår vällust och vår svett,
Märck! vår Gud hur väl han menar, —
Att oſs fikon trädets grenar,
Ey en blodig skugga gedt. —

# #

Må vid Åhrets första timma,
Agget fly dit ingen vet,
Må vår hulda Öfverhet,
Sverjes gamla tro förnimma,
På en bördig foster=hjord,
Fridens Krantsar må oſs zira,
Ännu under Gustaſs spira, Glättigt dukas våra bord. —

Vid Nyåhret 1780. –

Till H: M: E: D: i Bad: namn af 4: fann:

\#

Matt och dufven som en fluga,
    Nyſs jag vakna då jag fant,
Hela Hofvet så charmant,
    Alla kyſses alla buga,
Mellan vagnars storm och dön,
    Fröknar nego hela raden,
Och hvar knekt i vagt-Paraden,
    Hoppa på en fot i ſnön. –

\#

Jag såg fröken Frederika,
    Bar ett rosigt garnatyr,
Med rödt släp och coëfure,
    Fröken Stina stog tilika,
Som en Blomma i sin våhr,
    Alla fromt ett ord uttrycka,
Lycka till! ma chere! god lycka,
    Lycka till ett godt nytt år. –

\#

Korſs! hvad jag har ſufvit länge,
    Bäſt jag gäspar, – Gud ske lof,

Dantsar hela Fredrikshof,
I det gladaste omgånge,
Och vårt hjerta syns så rent,
Med ny underdånig låga,
Till sin Drotning de sig våga,
Men jag kom tre dygn för sent.—

Till K: J: J:.—

Altid[#] glad när du[#] så vill,
Aldrig nöjd om jag dig mister,
När det ömma bandet brister,
Är min skugga mer ej till,
Aldrig står jag då och knarckar,
Mer i dörrn med Espengren,
Nej vid nattens blint och Skeen,
Jag i Carons famn då snarckar,
På hans rodd till Elisen.—

Fägne=Spel.—

på.—

Fader Hindriks=Namsdag.—

Onsdagen. den 19 Jan: 1780.—

Sammanstämt vid Närings Stället.—

Amsterdam.—

I Stora hopar=gränd.—

Knapt Jeppe hant ur gluggen gå inn,
Trumslagaren knapt hant lyſta opp Pinn,
Förn Bergen med sin Oboe d'amour,
Stog tyst på lur.—
Ja Oljan knapt i lycktan utbränd,
Förn Bas Violen ſurra i gränd,
Korſs Bergen blåste Oboé så sött,
Att snart jag dödt.—
Gräl-Makar Löfberg gammal och vahn,
Vid krogdörn stog och blåste Dulcian,
Arbeta med fingrarna prutta och tjöt,
Och näſven för krogaren knöt.—
Men Åkerblommen ſnål ſom en Varg,
I röda möſsan nicka så arg,
Befalte oſs draga, för den och för den,
Slog dörrn igen.—
Vaſsera! hvad den Bergen han ſvor,

Fan mäst sjelf inn i Oboé for,
Han ville blåsa men ogiörligt! nej,
Det Klinga ej!!! —

# #

Ett Rör så propert, - blanckt som en dag,
Af Svarfvad Biörk, med mässings beslag,
Att det ej gaf sin Klara Kammar = tohn,
Säg mig raison?

# #

Lång=Anders med sin randiga räck,
Vid Bas Violen stog grönögd och tiock,
Och gaf sig åt Diefveln till Kropp och till Siäl,
På stunden slå Krogarn ihiäl. —

# #

Gräl-makar Löfberg guhl som ett lik,
Förbanna sig och all sin musique,
Och slog så Dulcian, bums i väggen och dog,
På nästa Krog. —

# # #

Men Gumman hvad hon har för en själ?
Hon vill så hjertans väl - och så väl,
Hon gaf oss alla färsk öhl fyra Krus,
Och hvar sitt lius. —

# #

Och som det var Sanct Hindrics dag,

Och Hindric är en Skurk! det sad jag,
Så skänckte och Gumman oss hvar en sin sup,
Jag buga djup. —

Vi drucko hennes skål än en gång,
Jag buga mig och tog min Basson,
Lef käraste Mutter, — i hälsa och frid,
Kamrat rör på strängen och gnid. —

Hurra värdinnan hon är galant,
Men värden är en skurk det är sant,
Hurra! och hurra! hurra för vår Madame,
På Amsterdam. —

Till Den 108de Dragningen. —

Jag vill några Nummor ta,
Uppå Lotterie och vinna,
Anna Johans=dotter finna,
Klädd till Brud i Upsala,
51. är hennes Nummer,
Nästa dragning har hon Man,
Trofast spåman tyckes dummer
Blir hans Spådom ändå sann. —

# #

Stina Anders=Dotter, jo!
Liten Jänta ifrån Calmar,
I sitt fina hvita Vallmar,
Hvad skall man
Jag vill just ej idlig skryta,
Men på 56 – Slå vad?
Med sin häst, sin Ko och gryta,
Att hon narrar Jercker stad.—

# #

Sen nu Lyckan gynnat dem,
Med god vinst på sina Lotter,
För Maria Håkans=dotter,
Vinna Numra 65,
Men jag önskar henne lycka,
Tills hon med en blygsam färg,
I sin brudsäng, med sin krycka,
Dimper kull i Cronoberg.—

# #

Stina Anders=dotter! märck!
Ifrån Elfsborg, som jag tycker,
82=an – Jagta rycker,
Ur det Klara Spegel=värck,

Sara: Johans=dotter ſedan,
Skall på Numra 62,
Blifva rik, - hon är det redan
Hoppet frögdar dom ända. —

Till Fru A.xxx

Som förestälte Sällheten i

Prolog:

Till Operan Amphion. —

# #

Du ömma röst! jag dig tillber,
Sjung! håll vår längtan ej tillbaka,
Sjung! om den Sällhet ſom vy smaka,
Vid Gustafs=Spira hvars glantz du ſer,
Ja! när din Sång hans låf förkunna,
Så ropa folckets glada munnar,
Sjung vackra röst, Sjung ännu mer. —

109. Dragningen. —

# #

25 är intet dummer,
36 - och 41.
Utgjör hvar för sig en Nummer,

Och bör spelas vidt och bredt,
Ja! jag håller en färsk hummer,
Mitt på Stenströms Källar-gålf,
Och jag dristar trygt bedyra,
Att en Terne giör Numra 12.
56. och 64. –

Elegie. –

Turturdufvan med sin Maka,
Kuttrar inn i skogens vrår,
Regnet på min ruta slår,
Sophurs skyar slå och braka,
Ja! jag måste och bejaka
Sorgen om mitt hierta rår,
Si mitt rum så tomt det står,
Med en danck uti min staka,
Och i stopet ingen tår. –

Impromtu. –

Mollberg satte sig att supa,
Midnats tid på Lillians krog,
Söp så plumt så krögarn dog,

Och min fot med lyran stupa,
På en Ankare i vrån,
Drick Kamrat! var sista ordet,
Krögar Mor låg under Bordet,
Och i rännsten äldsta Son. —

# #

Öhlet rann och liuset spraka,
Gålfvet jämt i vågor flöt,
Än med en Electrisk stöt,
Tycktes Tophur disken skaka,
Så att glas och flaska föll,
Än en blixt! hvit som ett lakan,
Kasta skorsten bums i gatan
Men ändå min Kruka höll. —

# #

Bachus ropa sielf — och svara,
Giömd i qvalm och heta moln,
Skumögd jag såg ej den skåln,
Den han täcktes mig förvara,
Och nu räckte mig så stor,
Drick sad han, — hvad jag vill unna,
Lägg din lyra på min tunna,
Och dig sjelf på Krögar Mor. —

Till K: K: S: .—

I #största min Sal,#
En dukad Oval,
Jag låtit nedfälla,
Trots agg och förtal,
Där skall jag framställa
Ett slags Pimpernella,
Ur Reimers Pocal.—

#Jag lofvar dig och,#
En Stockfisk så tjock,
Så tiock i hvar fena
Som tiockaste stock,
Du torde väl mena,
Jag Klingar allena
Med Kitlar och lack.—

#-Nej men fast #du ler,
Jag stint på dig ser,
Jag lofvar dig smaka,
En socker-gryns-Kaka,
Tilredd af min Maka,
Just inkom för er.—

# #
En Blåkohl min Bror,
Så tunn som ett flor,
Så saftig och härlig,
Med murchlor Signor,
Så ögat begiärlig,
För tungan förfärlig,
Ske tig som tu tror. —

# #
Tro fritt! som jag sagt,
Mitt bord med all pragt,
Skall svigta vid skålar,
Med klingande tact,
Men Bror om du skrålar,
Ger stik=ord och nålar,
Så hämtar jag vackt. —

#,
Den liusblå arméen,
Med krokiga ben,
Med rostiga plitar,
I Spinhus alléen,
På den jag ej litar,
Jag sjelf i små bitar,
Trancherat Captaine. —

# #

Då intet Guds-lån,
Nej mig långt ifrån,
I hoom sök Cortletter,
Förlorade Son,
Du flyr mina Rätter!
Jag har intet bättre,
I dag på Plateaun. —

Bachi Calender. —

# #

I Januari månad, gutår!
Så köpte jag mig en väst af drap d'or,
Sen köpte jag i Stakens gränd,
En Rock nyss vänd. —
Och uti Marti-månad, Cousin!
Så köpte jag oändeligt fin,
En nattrock af pärl färgadt Satin,
Slå i mer vin. —
Hurra! från Mars till May kära vän,
Så had jag ingen Jyrck mer igen
Och hvarken bönor, rock eller skor,
Drick drick! - drick min Bror. —
Från Juni-July - så till Augusti,

Intill Septemberg, Söt och förtiust,
Så satt jag naken, full och fuhl,
Och så kom Juhl.—

Fråſsan.—

Snart är #jag ryckt #ur tidens sköte,
Och snart ur Bachi armar förd,
Farväl du Saft du söta skörd,
Som under vingårds=männens möte
Nu präſsas vid mitt lefnads-slut,
Förtviflan kom! kom vid det ropet,
Kom slingra repet ikring stopet,
Och häng mig sen jag tömt det ut.—

Mitt kärl #som fordom #lif och lusta,
I sina varma droppar gaf,
Står tomt och kullstjälpt vid min graf,
Då andras krökta halsar pusta,
Ikring det bord där för jag satt,
Jag Brödren ser i Öhl Culissen
Med tobaks=piporna kring spisen,
Men på min spik en annans hatt.—

# #
Nog skönjer jag när Preses dricker,
Hur han med tobaks=pipan tänd,
Vid bordet mot den ena änd,
Sin Krönta=Ståncka åt mig stickar,
Men han ſom jag ser blindt och ſnett,
Min mund tål intet mera smaka,
Lik flugan på en Socker Kaka,
När innanredet är för hett. —
# #
Min vän med stopet Numra 4,
Rödblommig ſom den skönsta ros,
Så stursk och fräck ſom en Matros,
Med 10 pund i engelske hyra,
Fördömmer mig till afgrunds diup,
Han hade lust mig ſönder ſåga
Om jag ej i min Kulna plåga,
Vid Paroxysmen tar en ſup. —
# #
Men nej! – förgäfves denna tunga
En enda droppe mer förmår,
Hon knappast hväser fram gutår,
Förr Kölden upprör blod och lunga,
Och benen domna i min bädd,

Min hand blir is, min näsa vatten,
Min fot som glas, – och hela natten,
Regerar Siälen yr och rädd. —
#   #
Ja! där som fordom på min kista,
En grön och skymlig flaska stog,
Står nu en skål från Lillians krog,
Med ohl-ost vasla till mitt sista,
x Och hafver såppa i mitt Stop,
Ett turkist papper med jalappa,
En tom boutelje och Doctorns kappa,
Blir bouptekning alt ihop. —

Pastoral. —

Till K: K: S: i Vesterås. —

#   #
Farväl min fordna lycka,
Min Herde och min hjord,
Mitt lilla glada bord,
Som jag för dig besmycka,
Med skönsta frukt som fås,
Farväl jag kan ej länger,
Min Damon sig nu svänger
I Westerås. —

# #

Korſs! Korſs! – hur du lär flacka,
Kring fröja yr och vild,
Mig tyks jag ser din bild,
Gult skärp och liusblå jacka,
Med fint och Knypplat Kraås,
Och hur du åt mig skrattar,
När du din Brud omfattar,
I Vesterås. –

# #

Må ej mitt hjerta brista,
Jag honom saknat har,
I fulla fjorton dar,
O Gudar lätt min Kista
Af Caron hopa ſlås,
Min Damon! hvad du dröjer,
Hvad är ſom dig förnöjer,
I Westerås. –

# #

Han skulle endast fara!
Uppå en Kort visite,
På några dagar dit,
Och Kjöpa Gurckor bara,
En Kagge med sin Sauce,

Men ach! enn ann herdinna,
Förmått hans hierta vinna,
I Westerås. —

# #

Kom trogna herde åter,
Med dina Gurckor, — Kom,
Och till din Brud vänd om,
Som sitter stängd och gråter,
Innom tre starka lås,
Tro intet lilla hjerta,
Tro intet dem mig smärta,
I Westerås. —

# #

Att jag så är förskuten,
Det våller en allen,
Jag känner henne ren,
Den Snipan snörper truten,
Likſom en Fiske-mås,
Hon ideliga liuger,
Och ingen är så sluger,
I Westerås. —

# #

Hon bodt med mig tilhopa,

I ſtora Hopar gränd,
Nog är den taſsan känd,
Hon kan ett golf knapt ſopa
Knapt skilja Käf från Gåås,
Hon vill ett hushåld styra,
Nej intet slika fyra,
Från Vesterås. —

#　　　　\#

Men att hon har en tunga,
Så hal liksom en åhl,
Förtalar Pehr och Påhl,
Kan styfvern slugt utpunga,
Ah! c'est une autre chose,
Märck hennes ögon bara,
Fins sämre gammal Mara,
I Westerås. —

#　　　　\#

Om Tircis om den ſloken,
Och mig hon mycke sagt,
Att jag gott mellan vagt,
Med huckle åt horns-Kroken,
Och ſnyftat det förstås,
Nej Damon nu jag gråter,

Kom trogna herde åter,
Från Westerås. —

# #
Du herde vid min Sida,
Ställ bort min blomster Korg,
Bli åsyn vid min Sorg,
Bli vitnen till min qvida,
Och på din pipa blås,
Lätt Damon mig förgäta,!
Fritt sina gurckor äta,
I Westerås. —

# #
Fritt må han mig förgäta
Jag Damon nämna kan,
I skogen för Tyran,
Min hämd skall honom fräta,
Och gnagan i hans bås,
En annan Melicerta,
Må ta hans lumpna hjerta,
I Westerås. —

Till L.— — — — —skål julafton 1779. —

# #
Om någon ränner mot mig burdus,

Når jag är glad och fredlig,
Och raisonnerar plumt i mitt hus,
Den är ju obeskedlig,
Klandrar han mitt vin och mat,
Slår jag den Slyngeln på truten,
Och om han blir disperat,
Så tör jag kasta uten,
Men vill han med léende mine,
Louisas skål förkunna,
Siunger jag, ſlå i mer vin,
Utaf min bästa tunna,
Bland oſs båda
Skall då råda
Muntert lynne vänlig ſyn,
Och Bouteljen,
Hela helgen
Spruta franskt till skyn. —

Till K: K: S: . —

Uti mitt rum tilredes,
En stor festin i dag,
Med vin alt af ett slag,

Och en Rätt likaledes,
Från Telje med sin ſvål,
Ett Korg skall framsätt blifva,
Med Limpebröd en skifva,
Och Sirap i en skål. —

# #

Kring bordet skall man draga,
En duk af bollstervaar,
Den Knif och gaffel har,
Må sådant med sig taga,
För mer beqvämlighet,
En ſilf-sked kan man äga,
Men den om jag törs säga,
Ger ämne till förtret. —

# #

Man vet den klara glantzen,
Förbryllar ſyn och hand,
Deſsutom litet grand,
Hon stådt på Aſistencen,
Så ungefär ett åhr,
Täks herr Camrern mig tjena?
Och mig ett ſaltkar låna,
Detsamma som i går. —

# #

Hvad mer kan bordet fela,
Är vinglas af de ſmå,
Jag har väl ännu två,
Men om de vore hela,
Så vore all ting stort,
Emedlertid likt mycke
Skall alt med smak och tycke,
Bli värkstält, ſagt och gjordt.—

# #

Så blir då min begäran,
Förmodligt det och sker,
Att min herr Cammer,
Giör mig i dag den ähran,
Vid vanlig middags stund,
Hvad hjertat vill, — man gifver,
För öfrigt jag förblifver,
Med Pigan, fruun och hund.—

Till h: A: Ph:.—

om intim: — om hus ram.—

# # #

Att ſe sig född väl värt och stolt,
Bli kyst och klappad af de gamla,
Sen kring en bonad tröskel famla,

Med gula skor och Svanskins kollt,
Så af en trumpen skugga tyglas,
Till bok och griffel hvar minut,
På nageln af en Kak=rem pryglas,
Och baktill blottas för en stut.—

#   #

Och sen det stoyet är förbi,
Snart Lifvets yra lekar slutas,
Då börjar våra qval utgiutas,
I tårar och Melancolie,
Då siungs om Damon i det gröna,
Då kittlar, öga mund och läpp,
Till dess så pirrögd vid sin sköna
Man fullvärt står med hatt och käpp.—

#   #

Där står jag nu — jag Pindi vrak,
Som Hercules på skilio=vägen,
Om husrum nödig och förlägen,
Blott under nattens kulna tak,
Hvart skall jag flytta? Sen ur skutan,
Mig ödet lyckligt bragt i land,
Vid Bachi tempel ligger lutan,
Och fästmön vinkar mig vid strand.—

Till M: J: M: G:. —

på mummen en morgon stund.

# #

Med skorpan mellan tummen,
Emot en Caffé-skänck,
Så sitter jag hos Mummen
Och hvisslar på en bänck,
Den glada Lärkan spelar,
Vid Orrens knot och knorr,
Och med ett ständigt morr,
En hund och katt craquelar. —

# #

Malena står vid pumpen
Nedhukad mot en Såå,
Glor upp ibland så trumpen,
På hönsen där di gå,
Än skurar hon ett bräde
Än på en rastig nubb,
Hon hänger opp en stubb,
En trasa och ett kläde. —

# #

Innom den gröna gången,
En spräcklig grå-kalkon,
Vid pumpen högst på stången,
Förbittras i sin ton,

En tupp vid rendeln plåckar,
Och med en ſlingrig mask,
Han guhl-bent, stolt och rask,
Den svarta hönan låckar,

#   #

Vid trägårds=grinden åter,
Utur en låg=landt=glugg,
En ruggig Dogg i mugg,
Sitt stängda lif begråter,
Kring=hvärfd af gnagda ben,
x För sönderslagna diskar,
Han tyst på ſvantzen viskar,
Och slickar ståfvan ren,. —

#   #

Vid plancket djupt i mullen,
En kägla ligger kull,
Och klotet fult med mull
Från förra dags Patroullen,
I gyttjan trillat ner,
På taflan kast stå tagna,
Och pipor sönderslagna
Man i hvar vinckel ſer. —

#   #

Där stegen står och vickar,

En guhlbrun, yfvig katt,
Sig på en spiälla satt,
Och sina taſsar ſlickar,
Vid den opgånde Soln,
Den ena ungen jamar,
Den andra trasan kramar,
Som ligger quar på stoln,

♯ ♯

Hvad skönhet i naturen,
Hvad fettma i hvart spår,
Från kyparn där han står,
Till sämsta Lif bland diuren,
Alt bildar Paradis,
Alt lust och Löje bådar,
Men ach min Syn ej skådar,
Jeannette och Louise. —

Vid Fr: Frih: H.^{xx}ns död. —

♯ ♯

Förgäfves kärlek sig bedröfvar,
Och fåfäng är hans bittra gråt,
När döden i sin mörcka ståt,
Innom hans glada -rymder ströfva,
Och kräfver at naturens rätt,

Bestört han på sin koger hvilar,
Hans fackla slocknar, och hans Pihlar,
Af döden krossas jämt och tätt. —

#   #

Nu mägtar han ej mer försvara
Två hjertan i sin lugna våhr,
Som endast fått i några åhr,
Hvarandras lust och hugnad vara,
De måste slitas från hvarann,
Strax vid en så beklaglig timma,
Alt skönt som kring hans Altar stimma,
Bland nattens-skuggor tyst försvann. —

#   #

Ur kulne skyar vädren hvinte,
Den bleka stjernan brann och skalf,
Och måhnen sanck i skogens hvalf,
Och herdars-spel, de hördes intet,
Hvar fogel under vingen såt,
En storm brast ut mitt i det lugna,
Vid vattnets forssar träden bygna
Och regnet skölgde Floras=håf. —

#   #

Du ömma Man som mist din Maka,
Och denna sorge=målning ser.

Din gråt är billig, — — aldrig mer,
Kan Kärlek ge dig den tillbaka,
Som om ditt bröst så ensam var,
Betänck hon liknar dig så nära,
Till blod och hjerta dygd och ähra,
Att skillnan blott blef kön och åhr. —

#   #

Men hör dess rop åt dig tillbaka,
Iunder stormens blixt och hot,
„ Snart skall du från ditt mörcka klot,
„ I lius och klarhet till din maka,
„ Opplyftas mellan Änglars = häär,
„ Mitt väsend skall med ditt förenas,
„ Ty bör din kind från tårar renas,
„ Fastän du har min aska här. —

#   #

Så träd till hennes grift allena,
Med ett af oro kyligt blod
Men spar din varma ögna flod
Ditt stoft tör tiden snart förena,
Med hennes lilla ädla mull,
Emedlertid må Kärlek hasta,
Att hennes myrten-krona kasta,
I dödens armar tårefull. —

Till. h. Bar: v. 8: . —

För en Fattig skrifvare.

Smidd ſom fången i sitt järn,
Vid en tung och stundlig börda,
Ser jag lyckans = vänner skörda,
Utdrag, Ambe, Tern och quartern,
Men ach! himmel!!! hvad får jag,
Som i hennes Tempel trälar,
Som vid Castelletten grälar,
Och strör Ziphror natt och dag. —

\#

Ofta man min skugga ſer,
Vid pulpeten hela natten,
Då mig knapt en kruka vatten,
Lyckan i belöning ger,
Och min middag mången gång,
Till min stora lisa hastar,
När i ſömmens famn jag kastar,
All min oro, hot och tvång. —

\#

I en brun och ſliten rock,
Innom hvilkens tunna delar,
Dagen ſyns och vädret ſpelar,
Skyr jag Geldenärers flock,

Knapt tror jag att ännu ullen
Blifvit valkad till min hatt,
Ty i brist på ull i kullen,
Går jag barhufd dag och natt. —

# #

Ja! jag nödgas i min nöd
För all verlden ömt bekänna,
Att jag gärna bytt min penna,
Mot Soldatens knappa bröd,
Men jag har ej orckat ut,
Öfver tröskeln till att stiga,
Förr min kropp har måst ge fviga,
För mitt modiga beslut. —

# #

Stolt vid Pukors klang och dön
Barnets arm i hjulet krökes,
Straxt min arbets timma ökes
Utan minsta vinst och lön,
Si man på min bistra mine,
Hur i den förtviflan lyser,
Hur min kropp i vedbon fryser,
Och hur Blomberg tar mitt skrin. —

# #

Knapt Barbarens Tjenste-hjon
Villja fången med mig byta,

Men när får mitt bröd jag bryta,
Svara mig min herr Baron,
Hungern griper mig så ann,
Och vill mig snart lifvet neka,
Lätt er förbön den beveka,
Som min klagan stilla kan. —

Thunius. —

Vid. Asſ: E: Sax:xxx död. —

Ett ädelt# bröst, ett redligt# sinne,
Ett mänskjo-hjerta fromt och lätt,
En pröfvad dygd på många sätt,
Skall skildras af på detta linne,
Med snillets eld och konstens drag,
Sjelf afvund bör min tekning tåla,
Enär det hjertat jag vill måla,
Ren lydt förgänlighetens=lag. —

# #

Bese nu detta stoft ſom hvilar,
Att en gång samlas på den dag,
Då vid sista dunderslag,
Ej mera dödens köld och pilar,
Naturen mer förfära kan,
Märck! då innom den mull du skådar,

Hur i de minsta lifvets-trådar,
Och i hvar ådra dygden bran. —

# #

Vår döda vän med stilla ſeder,
Var vahn sin verld att genomgå,
Ibland i Lyckans Tempel stå,
Ibland sacktmodigt träda neder,
Med jämna steg och stadgat vett,
Till Guds försyn och till det Höga,
Hans hjerta lyftes med hans öga,
Och han var glad i liuft och ledt. —

# #

Nog såg han ofta lyckan stråla,
I kring sin skugga ſom en Sol,
Men på hans gamla Ämbets stol,
Knapt skenet föll, — det måst han tåla,
Och kanske log hon åt deſs glantz,
Ej guldets färg hans syn förledde,
Ej nästans gråt hans dryck beredde,
Och ingen annans bröd blef hans. —

# #

En Usling med sin Käpp och Krycka,
Som sökte menskjors hjelp och råd,

Fant vid hans röst ett förebåd,
Båd till sin rädning och sin lycka,
Och från hans tröskel skildes ömt,
Hur mången gång har väl den siuka,
Då han sig läskat ur sin Kruka,
Hans namn välsignat och berömt. —

# #
Hur har en älskad maka funnit,
Hans ordning och hans trogna röst,
Jo säkert ned kring hennes bröst,
Har ögats bittra klagan runnit,
Och tusend suckar följt hvar tår,
Men den ſom de förtryckta vårdar,
Skall skicka lugn i hennes gårdar,
Fast hennes Sol nu nedergår. —

Till Madm: M: F: G:xxr.

# #
Frögderim uppå Patenter,
Skänkes små Marior gladt,
Under klang af Instrumenter,
Trumslag polskor, stoy och skratt,
Halt och döf en Jeppe ſågar,

På en ut-nött Bas-viol,
Sig till Majas=lucka vägar,
Vid den nyſs upgående Sol.—

# #

Norr-malms=Spelmän och Poeter,
Anse denna dagen stor,
Vetzen lunckar tjock och feter,
Med ny pung=perugue och skor,
Och Torn=vägtarn i Maria,
Vrålar ur sitt Waldthorn till,
En bedröflig Litania,
Då han dagen fira vill.—

# #

Den med huckle, den Stads=vagten,
Som ſig främst i Spetzen högt,
Hör hur snält han ſtampar-tacten,
I ſin skin-päls med ſin fleut,
Och den där som stinn och bleker,
Full med skörbjugg står ſå ſur?
Märck! hur fint hans tunga leker,
På ſitt Oboé d'Amour.—

# #

Klang! Trumslagaren rör nu trumman,

Piparn blåser ung och qvick,
Hvar en såg sin vinst af Summan,
Men Poëten knapt en nick,
Lika godt lef nöjd min Sköna,
Med den vinst som helsan ger,
Att en lycklig framtid röna,
Ån i femti år och fler. —

Till: H: Ex: R: R: G: C: T: Sxxx. —

# #

Mellan nordan=vädrets ihlar,
På en vredgad Töphus=dag,
Som framglimmar i hvart slag,
Klädd i gyldne moln och pilar,
Qväfves jag af rök och damm
Snart Tartarn sitt svalg opplåter,
Bullret hörs, — — det bullrar åter,
Och i hvirflar rullar fram. —

# #

Svalan lågt åt marcken flyger,
Fjäriln, Blommans-honing skyr,
Biet, till sin Kupa flyr,

Fisken sig ur vaſsen smyger,
Lammen skockar sig ihop,
Hästen stolt, – – vid ſlaget domnar,
Herden under Eken ſomnar,
Blandar vid herdinnans rop. —

#   #

Alt hvad ögat kan beveka,
Alt beundra dagens prål,
Bildar dödens göromål,
Blomstren viſsna och bli bleka,
Skogen svartnar tät och lium,
Vatnets gröna forſsar häfvas,
Och med dubbel fasa qväfves,
Ned i sina dolda rum. —

#   #

Skörde=mannen vid sin lada,
Kastar lian, – – och bestört,
Torckar ögat med sitt skört,
Under det att fälten bada,
Och hans stuga står i brand,
Barnets skrik kring nägden höres,
Hjorden råhmar, – – alt opröres,
Himlar, vatn, luft och land! —

# #

Men mitt bläckhorn med sin penna,
Som bredvid min lyra stog,
Blixtret öfverända slog,
Strålen brann så klar som denna, —
Ach! hvad hiskeliga larm,
Eol flyger vild och galen,
Än en Liungeld gjör Pocalen
I min hand förgyld och varm. —

# #

Slika sken som ännu liunga,
Tände himla hvalfvets gräntz,
När för eders Excellence,
Jag beredde mig att siunga,
Lycklig med min ringa lott,
Månd mig Tophur ville neka,
Med min sång och spel beveka,
Dig du milda sverjes-drott: —

# #

Nej! jag knapt mitt väsend saknar,
Förn Regnbågans svala flägt,
Läckar fram min andedrägt,
Och utur det qval jag vaknar,
Nalkas jag ers Excellence,!

Tillåt mig en nåd begära,
Som mitt hjerta rör så nära,
Sielfva ämnet redan känns.—
#   #
För en vän jag modfällt beder,
Må förtjensten hugnad bli,
Hela vårt Artillerie,
Man från man i alla leder,
Ropa hur han dem tillhör,
Nådig herr gläd hans Sinne,
Göm hans välfärd i ert minne,
Och min skaldedigt förstör.—

Till: H: K:G M: —

Underdånigt.—

Om #Ers Majestät# tillåter,
Att dess ringaste Poët,
Dödens valde till förtret,
Ur sin säng skall upstå åter,
Till ett glas Champagne vin;
Och om skaldens matta tunga,
Än en gång får lof att siunga,
Med en Gyllborg och Dalin.—

# #

Si så vill jag med min lyra,
Vid deſs ſagta klang och döhn,
I en underdånig bön,
Lyckans våld mot mig bedyra,
Från min vagga till mitt slut,
Väl deſs Altar för mig röker,
Men den mängd Gudinnan ſöker,
Stänger mig ur templet ut. —

# #

Där deſs höga vinster dragas,
Söker jag en tjenst och löhn,
Men Gudinnan rik och skön,
Låter ej en skymt updagas,
I mitt låga mörka skiul,
Om ers Majestät behagar,:
Gilla Lyckans hårda lagar,
Dör Poëten innan Juhl. —

Imitation af Poëtens. N: N: versification. —

Elegie. —

Ja! grymma ögnablick! för hjerta, ſyn och öhra,

Ach! mer än biſtra blick,
Vid dödens kulna nick,
En femton=åhra mull min högtid vill förſtöra,
I mörcka täckn ſvept, hvars snibbar marcken röra,
Det ſkrider immerfort
Till Sanct Maria: Port,
Likbiudarns hvita=hand, ſyns det benranglet köra,
Som viſt på femti åhr ej bordt,
Min sorg, -- min häpnad gjöra. —

# #

Ach! om jag nånsin kändt den Södra=malmens fara,
Licette ej blifvit känd,
Ej i Urväders gränd,
Jag med deſs ystra ſtoft, behöft min skugga para,
Ej Trähand biuda snus, och vid en Sup förklara,
Att hon min fästmö var,
Nu har jag som jag har,
Min skönhet i Paulun, hon grinar som en Mara,
Mig tyks vid hvarje ſuck jag drar,
Ber hon dödgräfvarn svara. —

# #

Dödgräfvarns magra hals, ſig opp ur diupet räcker,

Och ſkåfveln grar mull,
Än utaf Knokor full,
Än mellan Rottors språng, - han den i marcken ſmäcker,
Och ſom en jordens träl i stoftet sig betäcker,
Helt Känslolös och Kall,
Men blodets heta ſvall,
Opglödgar mitt begär, och hela hjertat kläcker,
Min ſömn min glädie är nu all,
Och Sorgen ögat väcker. —

# #

Vid böneklockans liud, på denna klago dagen,
Min bittra gråt begyns,
All Skogens = ungdom ſyns,
Med Saffrans bröd i mund, och burbom på opslagen,
Med rundt och pudrat hår, med Sorg band i Skjort Kragen,
Gå par=tals framman för,
Den dufvna Kusken Kjör,
Kring multna grifte-tak, innom den stängda hagen,
Hvar minsta Knoka hjulet rör,
Ger mig ett stygn i magen. —

# #

Oändligt detta bröst, det pinas i sin våde,
När vid min gråt och sång,

De sköna någon gång,
Som denna Sorge fäst i öpna fönster skåda,
Med biärta ögnakast, min brist och frögd bebåda,
Och plirigt på mig se,
En vacker mund må le,
Må i en Damons bröst en Iris eld ge klåda,
Men skönsta barn än må det ske,
Att min Lisette bör råda. —

#   #

Man vet, hvad lykligt ägs, man glömmer dyrt värdera,
Den skönsta harmonie
Förbyts i Stoy och skri,
När den för länge sjungs och gnolas utaf flera,
Man pimlar hoglands vin, — omägnas åt Madera,
Ombytlig smak och drägt,
O dumma menskio släckt, !!!
Men ach! Lisette! — Lisette — hon andas intet mera,
Hvi Kroſsas väl ett Kärl så täckt,
Af sådan dyrbar lera. —

#   #

Fördölg dig då Lisette! innom de murckne bräder,
Som ren din aska stängt,
Mitt öde är befängt,

Så snart jag till ditt Kön med gifte=tankar träder,
De vissna i min famn, och deras lena Kläder,
En lik-lugt dunsta fram,
Ske Kärlek evig skam,
Cytherens=lumpna=Ö, med bloss och västanväder,
Jag agtar som ett skarn, ett damm,
Och nu en Sup mig gläder. —

Till H: B: — — — A^{xxx}. . . . —

Vid öfverlämnandet af Sulpichii=Fäst. —

#Främst bland Bachi #hjeltars=flock,
Stiger fram en Sexton lödig,
Ehrensugga-hes och nödig,
Bugar i sin mörkblå rock,
Och Wolfdauer vid hans sida,
Står så pussig brun och blå,
Under det att benen skrika
Le och nicka båda två. —

#Meissner Öehlhjelm i #guhl-väst,
Med Lång=bönor af charlakan,
Med moustacher krökt kring hakan,

Och ett stop i bältet fäst,
Bugar sig och stopet fattar,
Att förkunna Bachi-lag,
Tillåt att han står och skrattar,
Åt ditt öde för hvar dag. —

# #

Wannenmacher! nyſs opphjelpt,
Vill sin skugga förödmiuka,
Mot en kullstjälpt blomster kruka
Han sin tömda ~~stånka stjälpt~~,
Men de andra ~~Commendeurer~~,
Becko! — Åvall! — Österman
Mindre dufna af liqueurer,
Buga diupare än han. —

# #

Trundman i sin svarta dräkt,
Templets nycklar bär så vördig,
Och ifrån Cytheren bördig,
Hvar Preſtinna niger fräckt,
Jensen med sin breda Titel,
Bugar sig med Oration,
Summa hela vårt Capittel,
Bugar diupt för min Baron. —

Under Kongl Maÿts viſstande.—
I Sanct Pettersbourg.—

#   #
Knapt had Krigets blixt och pihlar,
    ſlocknadt kring Cathrinas=trohn,
Knapt så hög och dyr Person,
    Som på ſina laggar hvilar,
Rönt den ſöttma friden ger,
    Förr deſs stolta stad och Rike,
Som ett Rom, Trajani=Like,
    Innom ſina borgar ſer.—

#   #
Knapt en Romanzow sin klinga,
    Segerkrönt i bältet gömdt,
Förr de glada Nympher ömdt,
    Ömt ur ſina fängslen springa,
I en lätt och ledig skrud,
    Sång Gudinnorna sig para,
Med en härdad Kämpe=skara,
    Och Apollo äskar ljud.—

#   #
Gustaf förd på rycktets=vingar,
    Ren sin ankomst bådad fann,

Ceres ſtång och drufvan rann,
Moscoviten ännu ſvingar,
Glad ſin hatt och hurrar lätt,
På två Giäſsor dem vi vörda,
Kronans-tyngd och gyldne börda
Blef nu några timmar lätt. —
#   #
Dyre Kung! - du lagrar vinner,
Fast ej med en blodig famn,
Sjelf Cosaquen vid ditt namn
Något lent i blodet finner,
Vill bli känd ſom Sverjes-vän,
Hvad skall då ditt folck väl mena,
Vi med klagan oſs förena,
Tills vy få vår Kung igen. —

Tre Remmare. —

#   #
Movits skulle bli Student,
Han Upsala betrackta,
Börja mumla excellent,
Gramatica Contracta,
Dumm och tjock,
Hic, hec, hoc,

Han sig genast lärde,
Hyrde sig en svarter rock,
Och Flobergs = öhl förtärde. —
#   #
Där ſatt han som Misantrope,
Så röder som en Walmo,
Med sin stancka mot ett skåp,
Och conjungera Amo,
Hur han drack,
Öhlet stack,
Kärlek hjernan brydde,
Movits tog sitt pick och pack,
Och Lärdoms sätet flydde. —
#   #

Med en vredgad mine han tog,
Båd Puffendorph och Grotius,
Och den dickt i väggen ſlog,
Så bister som Stygotius,
Sjöng hurra!
Skrek Verda!
Och åt Krögarn panta,
Lexicon, Coloqvia,
Och Zophens = varianta. —

♯ ♯

Tre Studenter certim tré,
Till Stockholm sig utstyra,
Stanna på tre Kemmare,
I skrublet numra 4,
Movitz stolt,
I sin kollt,
Satt sig där som Preſes,
Drack så bålt, så det var balt,
Och utgaf nya Théses. —

♯ ♯

Första Théses blef nu den,
Om med Moraliteten,
Enligt är för Bachi mån,
Att ändra om diëten,
Pro och Pro,
Contra – jo,
Nej och jo nu skalla,
Movits ropa Posito,!
Och posito skrek alla. —

♯ ♯

Andra Théses blef den här,
Hvad skillnad ſig besticker,
Mellan öhl pluraliter,
Och en Person ſom dricker,

Ratio jo, ——
Dubito,
Skrek en och orera
Movitz ropa habeo,
Och kyparn slog i mera. —

# #

Trédie Thèses skulle ges,
Men Prèses damp af stohlen,
Och en Opponent så hes,
Damp med i capriolen,
Fredman kom,
Philemon,
Med musique och flickor,
Och de lärde vände om,
Som åsnor och Borickor. —

den 16 Junie 1777. —

Hafvet bullrar, vågen fråser,
Fophur glimmar på sin Örn,
Stiernan darrar, blixtret hväser,
Eol hviner i hvart hörn,
Thetis gömd, ur böljan kikar,
Vrider vatnet ur sitt hår,

I de bottniska hafs=vikar,
Där en Sverjes Kung framgår. —

Neptun ropa tag min Gaffel!
Fophur buga mild och kär,
Pan han ropa, — till din taffel,
Alt mitt villbråd jag förär,
All Olympens Guda-skara,
Sjöng kring Sverjes Kung, ſå här!
Svensk och Moscovit, — kom ſvara!
Hvad den resan innebär. —

Den 21. Julii, om morgonen. —

Afsiungit nedan Drottningens fönster. 1779. —

Drottningholm din prackt förkjuser,
Alt en glättig kansla har,
Skyn är mörkblå, hög och klar,
Böljan glittrar, vädret ſusar,
Blomman rodnar frisk och sval
Trädet skugg-rickt sig utsträcker,
Och med glesa=löf betäcker,
Göken ſom i toppen gal. —

# #

Morgon Solen prägtigt strimmar,
Skogen dagas långt ifrån,
Och på vatnet, Amphion,
Gungar af och ann, och glimmar,
Under trumslag, -sång och skott,
Folkets röster sig förena,
För Sophia Magdalena,
Andas hjertat ömt och godt. —

# #

I sitt skiukl, med Trumph i näfven,
Sitter vagt=Soldaten stolt,
Och uti sin gula kollt,
Står sluproddarn fram vid stäfven,
Prisar dagen som han kan,
Gummorna i måltids=tälten,
Med Castroullen, kärl och bälten,
Dansa par-tals mot hvarann. —

# #

Arbets=karlen vid sitt timmer,
Med ett dammigt öfvertåg,
Står så svettigt vid sin såg,
Tills af skotten han förnimmer,
Att det är hans Drottnings=fäst,

Sista skillingen i pungen
För sin Drottning och för Kungen,
Klingar i hans slitna väst. —

#   #
Lof=öns Gubbar in till Barnen,
Qvickna vid Trompetens=Klang,
Ända neder från de lang,
In till mölnarn opp i qvarnen,
Hörs violn vid vingens flägt,
För vår Drottning Magdalena,
Blifva våra suckar rena
Till vår sista andedrägt. —

Öfver Behagligheten. — wisa. —

#   #
Behaglighet vår Tids Gudinna
Din fägring högst på hjertan rår,
I alla ſällskap du kan vinna
Ett guda tycke hvart du går,
Med höflighet, med täcka later,
Behaglighet af bästa smak!
Du gjör att Afvund sjelf blir flater,
Och svettas under Ährans tak. —

#   #

En Ädel Konst att rätt behaga,
Så dygden Sjelf ej lider mehn
Lastbara Sinnen åt sig draga,
Giör ej behagligheten ren,
Nej vinna hjertan i det goda,
Det är deſs rätta mål och slut,
Då kan man billigt ſig förmoda,
Att stora hvärf gå lyckligt ut. —

#   #

Att efter vinden Seglen ſtyra,
Att spéla som man Korten fatt,
Att ej i sjelf-klok dårskap yra,
Sjelf hindra lyckan gjöra godt,
Det är och blir vårt rätte snöre,
Försiktighet ju sådant lär,
Vi då båd andras ſinnen röre
Och få den skörd ſom dygden bär. —

:

Öfver långtan. — visa. —

#   #

Bort långtan du mitt nöje stör,
Och likt ett stiärnbloſs hastigt svinner,
Du fägnar mäst när du opphör,
Ty då man först sitt syfte vinner,

I början ges väl honings must,
Men när den länge kitlat smaken,
Man mister snart ſin förra lust,
Och ändtlig ledsnar vid den saken. —

♯ ♯

Så hinner mången väl sitt mål,
Men saknar redan ganska mycke,
Man ej det vundna mera tål,
Men längtar efter större stycke,
Hvad under längtan var ett slott,
Blir ansedt då för lägsta hydda,
Och de som högst sin önskan nått,
I ſjelfva nöjet blifva brydde. —

♯ ♯

Säll dem ſom utan längtans svek,
Sin hela ro får säkert njuta,
Han håller Ödets storm för lek,
Och kan i himlens famn sig sluta,
Han mellan längtan och sitt hopp,
Ej längre qväljes, spår och vakar,
Men lämnar alt sitt tide-lopp,
Uti dens vård ſom alt ransakar. —

Till. H: K: M: d. 19 Aug: 1779. –

på Drottningholm.

\#

Nu denna dagen Otta år,
Sen vi dylik högtid fira,
Den ſom då rådde ännu rår,
Samma hjertan får,
Han Vasars ähra når,
Men hans namn i tideböckren mer förmår,
Regenter i hans spår,
Gå till Ähran som han går. –

\#

Verlden ännu i minne har,
Då du vid din trohn och Spira,
Sjelf af ditt hufvud kronan tar,
Och ger folkets var,
Du sjöng din psalm och var,
Under himlens skygd, för landet ett försvar,
Din ähra lyser klar,
Båd ſom Kung, och Folkets Far. –

Öfver den Sofvande Anna Stina. –

hos Milldens. – impromtu d. 1 Feb: 1780.

\#

Vacker är hon liksom dagen,

Fet, barhalsad, hvit och varm,
När man ögnar blott deſs barm,
Bryts ett budord strax i lagen,
Hälst när hon af sömn intagen,
Mot den gröna stolens karm,
Med en trind och blommig arm,
Fäller handen hemskt på magen,
Mellan Kiortel sprundets vick,
Vid en rysning och en nick,
Sprittar hon och djupt begrundar,
Handen darrar, ögat blundar,
Obegripligt ögnablick,
Sinnu dog hon log och gick. —

Ulla Winbl: och Movitz. Complimenter. —

1. Billet. —

U: W:

Om ditt# tappra bröst# kan blottas,
För Cupidos gyldne pihl,
Så vet att på femton mihl,
Skottet från hans båga loſsas,
Att din mandom elda opp,

Från Norrköping med mitt hopp,
Flänger han och vägen skottas,
Sielf jag sitter i hans knä,
Hymen med Cupido brottas,
Lätt dig intet så hundsvottas,
Och ge ſviga ſom ett fä.—

÷

Svar.—

Jag skull dig min Ulla svara,
På ditt bref, men himlen vet,
Intet lack och ej Signet,
Fins i mina gommor, --bara,
Stungna korckar, toma krus,
Knapt en skilling fins till snus,
Hur skall jag då mig förklara,
Bland Clienter aldraminst,
Kan väl större armod vara
Kan man högre brist förklara,
Vid sitt hjertas högsta vinst.—

÷

2. Billet.

Ul: W:

Köld uti hvar prick och Comma,
Drif-is i hvar enda rad,
Dufne hjelte! ej ett blad,

Af min myrten och min blomma,
Skall din kulna hand ge lif,
Nej om furier skall du drömma,
Men om hur mitt bröst lärt ömma,
Sätt dig ner din skurk och skrif. —

Svar. —

Skönsta Ulla i arresten,
Under Rådstuns svarta hvalf,
Afklädd intill bara västen,
Väntar jag hon skall slå half,
Om en timma, ell halfannan,
Skall min kärlek ge dig svar,
Nu jag annat gjöra har,
Ångest, svetten står i pannan. —

3. Billet. —

Ul: W:

Om du så ditt hjerta blotta,
Vid din trogna Ullas namn,
Som din rygg i Themis famn,
Öfvertyges klockan åtta,
Att du Chefen giordt förtret,
Så Gud nåd mig arma flicka
Jag skull dig ej detta skicka, med min dufva till Signet. —

Svar. –

Med Boutelljen vid min haka,
Står jag modig, ung och trygg,
Morgonrådnan på min rygg,
Präſsat Bachi-ſaft och laka,
Ur hvar Knoka brusk och Knöl,
Mig nu ingen ting mer felar,
Än att Kärlek ſaret helar,
Med en Kyſs och ett Stop öhl. –

4. Billet.

M: W:

Din beständighet har vunnit,
Och din motgång är förbi,
Slå ditt glas nu fullt uti,
För den Nymph ditt hjerta funnit,
Vid sin spinråck och sin pall,
Vet om helsan följer åhren,
Nästa vinter inmot våhren,
Är min spånad redan all. –

Till Bar: P: A: –

ded:..

Ett ämbar Perſico,
Ett Krus med malörts Knoppar,

En Floribus med droppar,
Ett fat Vespedro, - jo,
Boutelljer femton duſsin,
Med en Composition,
Af Pomerantz och Ruſsin,
Lavendel och Citron. —

# #

En ståncka Cyper=Vin,
Godt gammalt=franskt, - än mera,
En hel Baril Madera,
I Ordens Caraphin,
Rödt hoglants af det liusa,
En Kanna eller två,
En balja Siracusa
Och Moſlervin en Såå. —

# #

En bägare af teen,
Som ordens - canclern brukar,
Med Spanskt vin från St: Lucar,
Och ännu Dito en
Med öhl från St: Helena,
Som Nymphen sjelf ſå skönt,
Så skönt att minsta Sena,
Bortdomnat ſom man röndt. —

#   #

En blomsterkorg med frucht,
Med väpling och jasminer,
Med klara Apeleiner,
Och Pomerancers lucht,
En mängd ſmå Cantillerier,
Där under altihop,
Bland qvistar af Cyrener,
—Framglittrar glas och stop.—

#   #

För Bachi=män bland dem,
Som hosta tort och sluka,
Rosoliſ fins en kruka,
Och Rataphia fem,
En dryck ſom svagöhl heter,
Frikostigt ges en hvar,
Än för en ſvärm Poeter,
Fins litett hälning qvar.—

#   #

All denna härlighet,
Uti capitlet gäser,
När Lundholms namn man läser,
I Dödens Alphabeth,
Betrackta hjeltens öden,
Hans glantz och öfverdåd,

Men jag förblir i döden,
Min herr, -- C. --- Råd, ----
etc.—

Bachi=Fest.—

En gång firad 1771.
14 octob.

Person:	
Planberg.—	Ordens Canclern.—
Jensen.—	Cerem: mästaren.—
Ek.—	Riddare.—
Gåse	Magister.—
Collin.	Stads fiscal.—
Ull: Winbl:	Bachi Preſtinna.—

Collin.—

Med en boutelje.—

\#

Än Zephur rår,
Än böljan slår,
Stolt Caron ror ſin svarta Paulun,
Tritonen står,
Med fladdrande hår,
Och darrar för Neptun,

Stormen nedbugnar mast och år,
Klunck, K-K- det lugnar väl gutår,
Än Fophur rår,
Än böljan ſlår,
Det blixtrar, – åskan går. –

Hola! hvar flög min # hatt, hvar göms den för min ſyn,
Hvart blåste min peruque? där gnistrar han i Skyn,
De ſvafvelgula moln utspruta tätt Salpetter,
Med dunder blixt och regn, strö puder, eld och gnetter,
Allons! – donc – Ratispaſs – lätt dundra ſom det vill,
När jag min flaska har, och Super ingen till,
Lått storma vind och våg! – Hvad liungeld blixt och dunder,
Hur blir min hjeſsa våt, – hvar skall jag krypa under,
Där eken står i brand, – där står en stuga guhl
Och där en itånd grind men ej ett enda skjul,
Nu mörknar det igen, hvad sorgligt fogla = qvitter,
Knapt ser jag min Boutelje, men ſällan rådrum fått,
Ty hvart jag vänder mig en biörk en furu ſprakar,
Med hiskeliga dån i ſina klyſter brakar,
Skall jag slå i en Sup, ſå händer det ibland,
Att Fophur med en blixt ſlår flaskan ur min hand,
Och jag insveper grymt i nattens ſvarta skyar,
Knall -- Åskan slog ett ſlag, ſlog ner i våra byar,

Sistrålen brinner än fast ur sitt mörkblå hvalf,
Han ner mot berget föll, så templets = grundval skalf,
Men ach! hvad gruflig tyngd, när jag på bröstet håller?
Här hjertat lungt och kalt, dess köld blott döden våller,
Jag tror att hjärnan brast, öhrehinnan brista vill
Värst med mitt axelblad, dett kännes intet till
Mitt ögnalius försvan här står jag blind och tysster,
Dock himlen vare tack, än kan jag se en syster
Nå värcklig! – sannerlig! – så ser jag! – ungefär,
Hvem är det?: sannerlig – det Ulla Winblad är,
Courage blodet rörs, och molnen sig åtskillja,
Cyrenen gungar lätt, Zephiren gräs och Lillja,
Med kalla pustar rör. –

Collin. –

dansar och siunger. –

\#

Kosteligt väder,
Mitt hjerta sig gläder,
Snar skördeman träder,
I ladorna inn,
Härligt det rägnar,
På landtmannens vägnar,
Hvar droppa mig fägnar,
Ach vore det vin? fin.
Säden blommar,

Kring stängsel och bommar,
Kring gärds-gårdar grindar,
Sig flora, inlindar,
Kring Slots altaner,
Kring mörkaste planer,
Narciſsor Tullpaner,
Ge léende mine,.—

# #

Gudar kom Sincellera,
Utpräſsen ert skinn,
Gudinnor fyllen, min flaska méra,
Med nectar af er Urin,
Bort Ungerskt och Madera,
Bort Mendiska vin,
Som gamla Grekerna estimera,
Häll Bränvin uti Collin.—
Vatten tillhör Delphiner,
Men bränvin är för Colliner,
Klang flaskan skiner,
Hurra Cousiner,
Klang! vackra flickors skål,
Klunck! nu går Numra 4,
Den supen var bål,
Med rågat mål,
I beständig yra,

Jag trotsar båd järn och stål,
Skål för hvar liten myra
I Jordens små hål,
Som med ſitt blod mig beredt den ſyra,
Min tunga så gärna tål. —

Ulla Winblad. —

Mig tyks på Molnens flägt,
Som vore bullret, alt och åske-viggen ſläckt,
I Öster ſkyar ſyns, långt, långt, långt bort de synas,
I hvirflar mot hvaran, bland täta eldar böyas,
Min ſann har detta rägn vår Landtman nog förfölgt,
Sig blandat med hans svett, och all hans gröda skölgt,
Dock vid en vacker dag ſom afton Solen låfvar,
Den milda Ceres nog sin skördeman begåfvar,
Och ger hvar en af dem bland tusend ſom här gå,
Till slut sin brödkorg full med flaskan ofvanpå,
Emedlertid ſå friskt den liufva västan ſusar,
Förvillar regnets sorl, ſom ned ur molnet rusar,
Ger svalka i vårt bröst, och renar blodets lopp,
Förbålt hvad jag är varm, — jag snör mitt snörlif opp,
Drar handskarna utaf, och mig i skuggan kastar,
Blott intet ſömnens Gud, till mina ögon hastar,
Och obeväpnad jag inunder denna Ek,
Min frihet skänker bort — bedras med list och lek,

Men ach! hvad rika fällt ſom för mitt öga strimmar,
Den blanka ljans ägg kring gröna rymden glimar,
Herdinnor lamb och får jag där i vällust ſer,
Kring strödda altaren, där Ceres man tillber,
Hvad stolta högder ſyns, – hvad öpna rum och Salar,
Hvad blomster prydda hvalf, af Ekar, Granar, ahlar,
Hvad frukt-trän, -häckar, skranck och tusend rundlars vidd,
Som under ögats ro, gjör eftertankan spridd,
Här säkert göms ett Slott, en Guda borg jag tycker,
Förtrollad i min flygt jag lik en liungeld rycker,
Hvart fot och öga flyr mig möter glantz och prål,
Naturens härlighet och Konstens föremål,
På pelarn ſom där står syns Venus i sin snäcka,
Och öfverst står Neptun sin gyldna gaffel sträcka,
På Piramidens=Spetz uråldrig mörck och flat,
Med blommor lindat kring ſyns Bachus på sitt fat,
Innom en Ängla Kretz ſom dygd och trohet skydda,
Ser jag Philemons säng och Bachi låga hydda;
Omåttlig, stolt och vild, ſå bister svart och guhl,
Syns Tantalus utsträckt emot sitt vatten hjul,
Hvar är jag? Gudar ach!!!. —

Collin. —

Aldeles mina vänner,
Jag ser på hennes gång, och det som mer! jag känner,

Frun Wickmans rödastubb, åt Ulla alt för lång,
Beckmanskans hvita skor, och svarta Kaberång,
Men ach! hur hennes hår, det dryper utaf vatten,
Chignongen är förbränd och genom blöt Solhatten
Tyst! ändå sjunger hon, – hvad hennes röst är fin,
Det måſte vara hon! – hon ropar mig. –

Ulla Winblad. –

Collin!!!

Collin. –

Pro primo först en Sup, och Pro Secundo tvenne,
Hon såg ej att jag söp, likgodt nu ſer jag henne,
Mitt hjerta är befäſt mot vackra flickors list,
Men ach! vid denna grind,

Ulla Winblad. –

Min fogel tack för sist. –

Collin. –

Ja! just vid denna grind och under denna eken,
På ett bedrägligt vis hon narra mej i leken,
Stor sak alt är förbi och jag blef frisk och flinck,
Och rucklar nu ſom förr. –

Ulla Vinblad. –

Tag mot en kärlig vinck,

Men huru ſer han ut! ſom han vill folk förgöra,
En upbränd röd peruque betäcker ena öra,
En möglig skiorta ſes, ſom hvar den rätt begyns,
Förblir en hemlighet för slarfvor som där ſyns,
En svart och svullen hals med halsduk utaf läder,
En half och sliten rock, och inga underkläder,
Branguhla böxor till med stort gehäng och spiut,
Rödbruna stöfvelskaft, Collin ſå du ser ut,
Jag just förundrar mig hur du ditt öde prisar,
Och all din fattigdom på Bachi högtid visar,
Hur kan du sjunga gladt och putsa nögd ditt skägg,
Med bägarn tom i hand och intet spik i vägg,
Men hvarken hör han mer, – och intet ser den dåren,
Lått ſi! klang flaskan fram, – utpina sista tåren,
Klämm, krama, präſsa, ſvär vänd flaskan opp och ner,
Följ fritt ditt raseri, – och glöm den jag tillber,
Det är en annan magt ſom rår i desſa dalar, Collin går. –
Vårt hjertas bästa vän, när man med honom talar,
Bland Ceres altare hans eldar klarast ſyns,
Och han bör dyrckas först förn Bachi fäst begyns,
Men ögat blir ej mätt af all den prackt jag skådar,
Mitt öhra hör ej nog, hvad kärlek mig bebådar,
Min mund en vällust flyr af kyſsar bär och vin,
Min hand ej räcker till, till kyſsar för Collin,

Min fot på gräset sträckt tyks Floras hvila ſmaka,
Och hugdas i sitt språng åt yxſmeds gränd tillbaka,
Ju mer jag täncker på min grinliga person,
Ju mera blir jag stolt och trotsar en Pluton,
Förtiust uti min Siäl jag tycker och jag finner,
Hur i en liusblå eld min Fästmans namn det brinner,
Cupido ur ett moln sin båga visar täckt,
Och sväfvar kring min vän vid väſtan vädrets fläckt,
Hvad gnistror? Klot och knall? hvad röster och Cymbaler,
Och kring om Paphos Ö, hvad vikar och canaler,
Ur hafvets=bottnar vräks, båd Gastar troll och diur,
Att frögda ſina lif åt en ſå mild natur,
Hvad sjelfsvåld lek och Dans på land på strand och bölja,
Ach Astrild till din thron mitt öga vill dig följa,
Så klart ſyns Stora N:—n—o—r— fäger Nor,
Min Norström blott ditt namn det gjör mig rätt jag tror,
Inbildnings kraften späns, min svaga hjärna värcker,
Mitt hjerta och min blod en öm förvandling märcker,
Jag står vid Astrilds=thron. Collin! Collin! Collin. —

hon kastar sig neder.

Jensen. —

Friskt Floribus pladask. —

Altid #brotom och #altid i språng,
Sicken dansmästare unnan ur vägen,

Solen baddar och vägen är lång,
Klang ge mig bränvin nu är jag förlägen,
Blås Musicanter! ah quelle esclavage,
Hurra courage /./.
Unnan Bagage,
Bagage courage
Flyg in i helvete Korss tacke språng,
Men hvar fins den dufna Satan,
Hör Collin,
Hvar är du ditt svin?
Gudar peka ut den gatan,
Där Collin,
Nu dricker sitt vin,
Korss hur jag svettas det bullrar i buken
Mjälten den hugger mej, - aj aj, - gutår,
Pudret det damnar af ordens peruquen
Flottet det rinner kring armar och lår. —
. Se lilla /././././ Ulla,
Hej /././. Capriol,
Korgarna /././. fulla,
Prisa /././././ vår Sol. —

Ett kostligt Instrument Tornväktarens Violin,
Men Movits Mässings bas är ändå utan like,

Ej fins ſå stolt Viol i hela tyska rike,
Plang! när han klämtar till och stämmer sin Viol,
Så liknar hvarje ton ett skott af en pistol,
För roskuld – ſlå en drill utur den tyska claven
Vaſsera täcken Ton! den väcker lik ur grafven,
Berg, stockar folck och fä, från alla verldsens hörn,
Du narra kan till dans och ur sitt ide björn,
Spel opp! håll stadig tact, följ dina egna nycker,
Spring – Spéla hvad du vill, och ſlamra ſom du tycker,
Jag dansar främst – följ med, – håll flaskan i godt skick,
Hör goſsar! hörde ni hur Echo ſvara – – drick,
Hvad kostligt echo! pille! i fyrsprång med musiquen,
Hopp – öfver grindar, kärr, gärds gårdar, berg och diken,
Bryt sönder störar ris, – tälg qvistar, spån och löf,
Fös unnan Getter, Fåår, med hästar, laſs och klöf,
Kläng! klämta på Violn, stöt hårdt uti Trompeten,
//:/: Bind folcket opp, till den högtidligheten,
Där Bachus på sin thron tillbiuder verlden vin,
Och Fröja i sin säng oplåter sin gardin,
Kamrater! tröttnen ej – flinkt hurtigt lopp som Renen,
Följ efter mej, – hej, – hej hej trippa tätt med benen,
Smälpiskor, – Capriol! – hej Movits qvickt humeur,
Besinna vårt Patent – och hvad uträttas bör,
Orcheſtren skall få styk – Apollos värckgesäller. –

Ert pack! ſå skumpa på pich hör hur piskan smäller,
Hola!!! hola hola! – ſe Ulla min Cousine!
Bon – ſe Preſtinnan ſielf så struken, stärckt och fin,
Hålt lätt oſs flåsa ut, – mitt bröst behöfver ſvalkas,
Emedlertid vår Nymph med sagta steg jag nalkas,
Men månd jag dristar mig ofreda deſs person
Och kyſsa hennes hand vid Kärleks Gudens thron,
Hon i sin andackt tyst ſyns några tårar fälla,
Jag svettas vid deſs prackt och mina ådror ſvälla
Ödmiukste tjenare!!! – nej nymphen ſofver täckt,
Si hur mot altaret hon ſina händer sträckt,
Vällustigt hennes kropp ſielf kyska Joseph träſsar,
Ödmiukste tjenare!!! nej intet hörs hon Gåſsar,
Tyst Bredström, – bort med lurn, – göm Movitz din viol,
Och prisa i vårt qvalm vår milda middags = sol,
Preſtinnan ſyns helt bar, med blommor bröstet prålar,
Det linnet som hon bär Auroras = purpur målar,
Och mot de lampors sken hvarmed vår rymd är fyld,
ſyns framtill deſs chemise båd målad och förgyld,
De hvita benen sträks i en vällustig ifver,
Då med en fucktig hand hon vred sin hjeſsa rifver,
Hur hon i sömnen ler! Si ſömnens Gud så mild,
Bland blommor gräs och blad insveper hennes bild,

Hon ſåfver! Skönhet märck,- er sömn en liten snara,
Cupido står på lur,

Ulla Winblad.-

Lått mina hjortlar vara.-

Jensen.-

Hålt Movitz och vet hut,- - vet dämpa din natur,
Men Nymph kom vakna opp, och ögna på sitt ur,
Vår Bachi-fäst begyns- jag söker er att finna
Befald att söka er min Nymph och min Preſtinna.
Så har jag som en älg kring berg och backar flängt,
Med Ordens piskan smält och skalat på befängt,
Orchesteen sprang förut och jag med piskan efter,
Känn hjertat klappar slår! - och näsan är så täpter,
Men dit jag pekar. där,! jag[4] stötte ena tåån,
Emot Dianas[3]-bild där bortnås[2] vid Bercaun,
Nu är jag här min nymph.-

\#

Vakna min Sköna,
Naturen är glad,
Ängarna gröna,
Med blommor och blad,
Asparna ſuſa,

Hör foglarna locka er!!!
Skyarna blir liusa,
Och Solen ler. —

# #

Göken på kroppen,
Min Nymph om hon ser,?
Sitter i toppen,
Just mitt öfver er,
Vill er upväcka,
Till vällust, calas och sång,
Vakna opp min täcka,
Vår väg är lång. —

# #

Lärkan sig mattar,
Med flåsande bröst,
Skatan hon skrattar,
Åt hemplingens=röst,
Dufvan hon klagar,
Och liknar er sjelf ibland,
Om er så behagar,
Si här min hand. —

# #

Floden sig krusar,
Och rinner så när,

Hör hur han brusar,
Er åsyn begär,
Fisken updagar,
Sin fägring och sina fjäll,
Tror att han behagar,
Er smak Mamselle. —

#Vakna! betrakta,#
Hur Eckorn så vist,
Hoppar helt sagta,
Från qvist uppå qvist,
Hör hur han knäpper,
Längst opp där i gran han syns,
Jag min Nymph ej släpper,
Vår fäst begyns. —

Ulla Winblad. —

Min hvila han mig nekar,
Hvi väckte du mig? men, hvad står du där och pekar,
Får jag ej ledig bli från all din list och svek
Och njuta sömnens ro i skuggan af min Ek,
Var stilla ſäger jag, — skäms jensen! nå var stilla,
Nå hör han ej! — mon Dieu! jag stötte mig för illa,
Min hvita Noppkins=Kjol, nyſs struken, stärckt och ren,

Så den tilltygad blir, — lätt bli mig, ej mitt ben,
Stöt intet kull min korg, — min Jensen var galanter,
Nå krossa ej mitt uhr, spar mina engageanter,
Hvart saten kastar han, — min Solhatt och mitt uhr,
Ach himmel! Gudar ach! — vet hut din tiocka tjur,
Vräk dig i Ynsmeds gränd till dina Majja Lisor,
Förklara där din brunst bland stryk och kärleks visor,
Ach! hur han retar mig, — jag blir båd döf och blind,
Hvart flög mitt nattyg hän. —

Jensen. —

Där bårtnas där vid grind,
På Gärds = gårds stören du ser! där som min kapprock hänger,
Bry dig om ingen ting, det hjelper ej du slänger,
„ Hvad sad du? Bagatelle, — det skall jag svara för,
„ Min ros, mitt silfver lamb, — Gudinna! ach jag dör,
„ Min hörsel borta är, — mitt öga ser ej Solen.
„ Förena dig med mig, — och veckla unnan kjolen
„ Ditt bröst emot mitt bröst, — din mund emot min mund,
„ Cupido statt mig bi — uti min sista stund,
„ Nå skrynkla ej mitt skärp, — och ordens protocollet,
„ Din trogna Jancke ber, — fäll neder Parasollet,
„ Glöm intet jag är din! — och du är min, jo vist,
„ Ach Ulla! — — Släpp mig! — släpp!!!!

Ulla Vinblad. –

– Förbanna sådan lust. –

Jensen. –

„Men eljest allvarsamt! – – Korſs svetten af mig lackar,
„Så skall jag säga dig! – – Cousine – – du sammanpackar,
„Båd krantsar löf och frucht, – – och det gesvindt Cousine,
„Ty rätt nu blir det tid, – – att fylla Caraphin,
„Och att allting blir klart, – – bevar oſs så jag flämtar,
„Och så du flämtar med, – bevar oſs Trundman klämtar,
„Mig tyks stor klockan hörs, tyst flåsa ej så hårt,
„Men snör igen din koft, dett blåser kallt och svårt,
„Du kan förkyla dej! – ta mej i hand min smula,
„Kom lätt oſs sätta oſs, bland deſsa blomster gula,
„Du är så skön och fet, – och jag så blek och varm,
„Baise moi, min Ros, – – för tusend opp allarm,
„Opptag din blomster korg! var qvick och vig min docka,
„Skenbarligt hörs i skyn, – Capitlets stora klocka,
„Capitlet mig befalt att söka opp Collin,
„Sen Öman fodermask, – och sedan dej Cousine,
„Och om jag råkar på i deſsa helga lunder,
„En Bachalaureus – ett philosophiskt under,
„Lätt se mitt Protocoll! hans namn etcettera,

– G-säger G-Ås-e säger Gåse,-ja!
Så är mig anbefalt den grå-hårs mannen följa,
Den Kapprock som jag bär, uppå hans axlar hölja,
Och har den Bachi man ſom nog Capitlet tror,
Borttappadt sin peruque, ſåldt bönor, hatt och skor,
Så vill Capitlet det, att du skall hjelten låna,
Ditt förkle, för hans blygd,-min Nymph stå ej förvåna,
Din Solhatt med sin Krants, om du vill vara ſöt,
Så löſva du med den vårt magra Pindi-nöt,
Då är han ståtligt klädd.—

Ulla Vinblad.—

—Elände och bekymmer,
Mitt förklä hål vid hål, hans skröplighet ej skymmer,
De skona ſom du ser, båd plös och klack förbränd,
Dem vär en flicka om som bor i Bollhus-gränd,
Ej heller paſsar sig,-ſe en Magister knoga,
Och gå med Qvinfolks=skor.—

Jensen.—

Det kommer ej så noga,—

Ulla Winblad.—

Men jag blir utan skor.————

Jensen. —

Lögn, -- hela verlden vet,
Hur mången riker vän giör dig en höflighet,
Du värlar natt och dag, - Banqueurer till dig fria,
Det går så jämt Cousine en Sexa mot en nia,
Had jag så stolt profit och himlens vilja vor,
Att jag blef skapt - som du, - jag skull ha sammets skor,
Af Perlemo min Kamm, - min tång af silfver guten,
Grön silkes pouder qvast, med guld cantiller Knuten,
Jag skull ha båd Caroſse, Maitreſse och Citz-Paulun,
Öhl-bägaren af guld, och nattrock af Carttun,
Nog får du skor, gutår. —

Ulla Winblad. —

Ja! från Vulcani hamrar,
Ej Åvalls värckstad rörs, helt mörckt uti deſs Kamrar,
Och hvad det angår sen om mej och min profit,
Vet ni, det är en sak som intet just hör hit,
Min ädla Munsieur Snus, -- håll Jensen, Trundman ringer,
Hålt jag ser Gåsen,! si i gräset hvar han springer,
Så naken som en nåhl båd Bak och frammanför,
Si all hans egendom,! -- ett trästop och en Stör,

Hålt! herr Magister! --hålt! --töm stopet Kasta stören,
Spring hit och fölg med oſs – de lustiga humeuren,
I dag sin glada=fäst i Bachi länder rönt,
Till Krantz åt dig och dem jag går att ſamla grönt,
Kom hit du Bachi man! där jag i skuggan svalkas,
Göm flaskan! Jensen göm, – Si där hvar han nu nalkas,
Si nu ſåg jag en skymt, utaf en naken arm,
Hålt nu såg jag hans skärp, Korſs hvad han gör allarm,
Han siunger och han ler, han raglar och han dricker,
Si mellan löfven där, ſitt hufvud han framsticker,
Det klämtar, skynda dej, – min vackra Jensen hör,
Hör hur han siunger gäldt och sina driller gjör,
Gack Jensen fritt förut, – Capitlet att berätta,
Hur jag med lust och nit skall alt i ordning sätta –

Jensen går med Musicanterna.

Mag: Gåse. –

#   #
Hurra lustigt Gåſsar,
Ståtligt humeur,
Jag trotzar,
Er Gåſsar,
Att den ſom sig rör,
Och loſsar,

beröfva min flaska och stör,
Den ſlår jag ett slag ſå han dör,
Si på Jensen Gåſsar,
Ah! serviteur!!!
I Kiärr och i måſsar,
Han hoppar framför,
Han bloſsar,
Och röker sin pipa, -- Sligneur!
Hvad buller och konster han gjör,
Hej Ovidius, Wirgilius, homerus, - gutår,!
Euclides, Tycidides, - Klunck hur jag mår,
Aristarkus, Plutarkus, jag dricker och spår,
Att jag blir så full som i går. —

Okar och Herdinnor,
Herdar och Koor,
Gudinnor Preſtinnor,
Här dantsar er Bror,
Preſtinnor hos Bachus,
Upp siungen i Mor
Vår högtid blir härlig och stor,
Pindi Tjénarinnor,
Nakna med flor,
På er mina qvinnor,

Mitt öga det glor,
Princessor, Grefvinnor,
Si Jensen Signor,
Gutår vi ä fulla jag tror,
Nominativus hic, hec, hoc, ge flaskan åt mej,
Vocativus o cares — fan fari dej,
Så du ramlar och skramlar och hej,
Och har du mer bränvin så säg. —

Jensen. —

Alt sprang han mej förbi, och hans förträflighet,
Håll flaskan jämt för mund rödbrusig, stinn och fet,
Jag skriker, — han ej hör! Stå Gase! nej han skalar,
Villrådig, yr och stolt om Fröjas vällust talar,
Så att det sannas lär, hvad grymt Oraclet spått,
Förbudit bränvin blir och landets öde godt,
Men Jensen lagd på bår, likmycke jag mig fägnar,
Jag har ej däri del, en skälm mig det tilägnar,
Likgådt Oraclets = skål! — men himmel hvad jag ser,
En Venus en Vestal, — mitt hjerta bara ler,
Hvad Mayestätlig Syn? — Si kjorteln högt opdragen,
Och se dess hvita barm, med miölck och olja tvagen,
Si där spatzerar hon, — och utan att bli plump,

Så tillstår jag ouvert, jag vördar hennes gump,
Si hur hon slänger Kioln och tittar på en ſida,
Än plockar hon sin plume, än vill hon handsken vrida,
Hvad obeskriflig eld, ur hennes ögon går,
Som liknar Fophurs blixt, när han i mollnet står
Courage! sådan Nymph till ömhet hon förbyter,
Båd Gastar, häxor, Troll, Centaurer, Trogloditer,
Mig tyks den lilla mund af löje mild och rik,
Är just Lalages mund, horatii=flicka lik,
Som gjör att när du ler, sig löjet ſammanbinder,
Med blygsamhetens-bild på dina röda kinder,
Och giör att jag—gu tår! — ej kan min Iris mer
Än öpna min Boutelje,—när jag din skönhet ser,
Korſs hvad jag är perplext! hvad larm, af Gubbar qvinnor,
Hvad preſter, fögdar, barn—hvad herdar och herdinnor,
Hvad gäsning i min blod—i ögat känns så godt,
Den blandning af behag, af kojor, Tält, och Slott,
De många färgors prål, mitt öga ömt förvillar,
Och systrarnas besök mig Fröjas=fäst inbillar,
Där syns de på långt håll,—med blomster dantsa de
Vid västan vädrets flägt och kring deſs Altare,
Men jag vill gömma mig bland deſſe herde flockar,
Beskåda hur min Nymph, hon bär och blommor plockar.—

Ulla Winblad.—

Pytt! jag är intet blind, nog såg jag hvart du sprang,
Och än hör jag din sång, mot Echos svar och klang,
Nu hoppar han till mej, — nej åter in i skogen,
Stor sak jag tar min korg, en Apricos står mogen,
En Törnros lätt mig se! af de Tullpanerna,
En skön Magister Krants, — jo på min ähra, — ja,
Jag dem väl plockat har, där Bachi = Tempel hvilar,
Dock vill jag fläta dem kring Kärleks Gudens pihlar,
Och sucka för min vän! —

#   #

Si-Si! - hvad Tulpaner,
Hvad Narciſsor, hvad väpling och gräs,
I skönsta blomster planer,
Skogar, dälder, små floder och näs,
Hur blanck är skyn,
Hur många tusend läten,
Kring fält och fagla säten,
Luft och vattu bryn,
Ge lika liuflig syn. —

Gåse. —

Amo, amavi, — klunck,
Jag stampar som en hingst, och brinner som en Munck,

Hvad starcka stämmor hörs, af en förtreflig skara,
Som under glada sorl, sin andackt ömt förklara,
Ach! hvad för menlös syn, mitt hjerta rörs igen,
Jag ser en snöhvit hand, —

Ulla Winblad. —

Jo,! jo! bara leta,
Denna Wallmo är prägtig och skön,
Kunde jag rätt veta,
Binda krantsar förtjensten till lön,
Där en Jasmin,
En Lillja, en ~~Jasmin~~ Narcisse,
Den blomster söken, — — gissa,
Pryda skall Collin
Hans krants, och Caraphin. —

Den krantsen ger jag sen,
Vår stolta Bachi man, jag mins ej hvad han heter,
Ej stadens namn och slott, tullportar och staqueter,
Änskönt jag talte nyss, med honom här i lund,
Och hade min Collin på tungan nyss på stund,
Collin så heter han, bedröfligt med mitt minne,
Min kärlek våller alt, den mattar blod och sinne
Jag undrar hvart han sprang? i skogen sprang han inn,

Den krantsen skall han få och Norström kan ta min,
Jag undrar säger jag, – Collin hvar han månd vara,
Hans vägar och hans list, kan ingen uppenbara,
För hända i en sång. —

Glöm# glöm# svek och lister,!
Aldrig mer jag ett hjerta begär,
Likgodt min Magister,
Skall bland krantsar få välja den här,
Här vandrar jag,
Går af och ann, — Funderar,
Min Riddare munderar,
Med ett mildt behag, :||:
Med blommor tusend slag. —

Hvar stälde jag min korg?
Förvillad och förstörd i denna Floras borg,
Jag glömmer bort mig sjelf, – jag vändas och jag pustar,
Bland Löften och begär, i öfverflöd och lustar,
Ja mins ej – jo! kom väds? den krantsen vist tillhör,
En kungens = födermask, – bror Öhman på kungs öhr,
Ja! den är Öhmans krants. —

Kärlek# till# din lydnad,
Har jag suckat på denna din rymd,

Blottat all den prydnad
Som af dukar och linnen blir skymd,
Sielf Fröja än,
Hvar dag min myrten plåckar,
Utsirar mina låckar,
Men den krantzen den, :||:
Får Ölman Bachi vän. —

Gåse. —

Jag svär vid Junos-bild, —

Ulla Winblad. —

Korſs! hur han skrämde mig! jag blir båd yr och vild. —

Gåse. —

Hurra!# du #Fröjas barn,
Hiertat värcker,
När jag märcker,
Hur du uti ditt garn
Fått ett utaf Apollos barn,
Starcker i armarna,
Lika frodig,
Lika modig,
Lika Courage, — ja!

Men ack mitt hjerta mår ej bra,
Ach min Preſtinna!
Beſinna,
Jag såg,
Hur hon i gräset helt naken där låg,
Solen brann klar i skyn,
Och Neptun stog i vattu bryn,
Men ännu mera,
Charmera,
Din röst,
Rosor och Lilljor beprydde ditt bröst,
Solen brann klar i skyn,
Och Neptun stod i vattu bryn,
Bortas vid berget där bortnas där bakom
Tändes mitt hjerta, du skymta tyst och du kom,
Och dina ögon du fästa så stint på mej,
Ach! kära Ulla, - nog såg jag dem, dem och dej,
Hå, hå, hå, na, na, na,
Jag suckar tyster,
Tro kära syster,
Borta vid berget, där bortnas där bakom,
Du till mitt hjerta först kom. —

Ek. —

Klunck Trundman! - Svälg din sup! lätt alt bekymmer vika,

Gesvindt på Templets=port,– Capitlets=tafla spika,
Tag hammarn i din hand! Släpp nycklarna och kom,
Kom lått oſs hjelpas åt, att vända taflan om
Tryck vänstra axeln ned! vrid hufvudet helt sagta,
Håll andedrägten ſval och denna målning vackta,
Den skrift där präglad står, bland skyar moln och ſtorm,
Är ett Apollos värck, min, tekning, smak och form,
Med skugga, lius, och dag, man denna tafla grundat,
Charmerad i hvart streck, jag vid min pensel blundat,
Updragit Bachi bild, i deſsa färgors=flor,
Berliner blå deſs krants, för ro skull kära bror,
Kring tunnan väl förgyld, ſyns rosend röda laggar,
Tunn=tappen rosend röd, med blommor, löf och taggar
Hvad tyks dig om idéen, på sprundet med ett streck,
Jag satt en silfver Tupp.—

Öhman.—

Det var charmant Bror Ek:-

Ek.-

Står ej var bokstaf Bror, liksom den vore guten?
Och ur Cyclopens=ugn, i eld och droppar fluten!
Betrackta stora O.-- deſs glimmande OVAL,*
Höll vist tre kannors rymd oppsmält till en Pocal.—

* orgia.-

Ulla Winblad. –

God Bakanalisk=Styl. –

Öhman. –

Min tjenst, –

Flamberg. –

Håll fullt i kruset,
Där Bachus sjelf är värd, och Ulla fru i huset,
Där står jag klädd till dants, -- a Vous mon frere! –

Ede. –

Gutår jag är en Narr. –

Trundman. –

Jag också drick mon cher,
Skiut, lyfta, ſväng, håll i, res taflan uppå ända,
Bög ryggen, kryp, och klif, håll alla senor spända,
Vrid armen litet mer, och öfver hufvu krök,
Blif lika starck som jag, ſå lyckas vårt försök,
Nu slog jag i ett slag, just spiken inn i muren. –

Ek. –

Bums slog han nubben inn just i gull crumeluren,
Lik mycke, bulta, slå, blif lustig rask och qvick,

Och fira denna dag, i Bakanaliskt skick,
Siung, bulta, slamra, slå! Kamrat Klifver af stegen,
Tag du med mig i ring, min bror du är min egen,
Oſs förestår en fäst i Bachi-högtids-sal,
Där Fröjas=röster hörs bland Bachi hjeltars tal,
Där den som kräslighet ur vinets gårdar köper,
Får Nymphen ta i famn som kring hans altar löper,
Courage! du är glad, och jag förnögd kom, kom,
Kom lätt oſs brottas Bror! och lustigt dantsa om. —

Collin. —

\#

Si Så där sitter den taflan så rar,
Prisom nu båda Bachi tjenster,
Bulta inn spiken släng hoftången kar,
Jämka taflan litet till venster,
Mera till höger, det tänckte väl jag,
Bulta ned hammaren – ſmäll några slag,
Knick, kaketi, knacketi, – knicketi = knack,
Vackta de glittrande fenster. —

\#

Tunnan mot Solen den glimmar så klar,
Vädrena blåsa, skylten flägtar,
Bulta inn spiken, – släng hoftången kar,
Slån i väggen alt hvad du mägtar,

Stick-Sågen opp och ge flaskan åt mej,
Knacka med hammaren! Svarar du ney?
Knick, hacketi, knaketi, knicketi, knack,
Det var en kostelig Nectar. —

Skål Pelle Målare! hvad står du där och kritar,
Jag tror du Laſse tysk, med järn och kedjor ritar,
Är det en Guda bild? ſer ut som en Kalkon,
Mer lik en Bavian än någon Gud. —

Ek. —

— — — Pardon. —

Trundman. —

Collin har rätt bror Ek, — när han sitt snille brukar,
Så är han redig nog. —

Ulla Winblad. —

Klang! Movitz! hör han pukar. —
Och Vimpeln hiſsas opp. —

Ek. —

Mitt handvärck jag förstår,
Jag måla kan all ting, båd oxar, hästar, fåår,
I alt hvad nämnas vill så har min pensel styrcka,
Exempli gratia! märck! ett lusthus ell en Kyrcka,

En trägård, en Batalje, ett landskap, en festin,
Ett herde spel, en thron, ett bord, en säng, en äng,
En qvarn, ett hjul, en gås, ett pig-svin ell en Stare,
Ett torn, ett skepp, en biörn, en prest, en hund en hare,
Alt hvad man nånsin vill, båd skyar, Solar, berg,
Så kan jag måla af, med guld och olje färg,
Det må hon tro min Nymph! gu tår på dessa tankar,
Att jag min Konst förstår.—

Collin.—

Hit fluidum ett anckar.—
Nå Målar-Konstens skål.—

Ek.—

Skål alla färgors prål!!!
Skål! fernbock! touche! carmin! blott, gult, och rödt skål, skål,
Hurra Collin! har rätt, ännu ett stop jag slukar.—

Trundman.—

Ney Vimplen hissad är och Movits hör han pukar.//./././.
Tyst två Prestinnor syns.
Trompet:./././.

Procession.—

Kyparn Ede.— Med herholds-Spiran.—
Commend: Wolfdauer.— och Apellstubbe.—
Vannenmaker — — — — Österman.—
Jensen.—
Canclern Planberg.—
Stads fiscaln Collin.— och — Fodermasken Öhman.—
Ulla Winblad.— ledd af Magister. Ga^{d}se.—

\#

Trundman.— på knä.—

Med detta gyldne krus,
Jag helsar er i dag,—träd inn i detta hus,
Stärck mig du vinets Gud! lätt mina läppar svalkas,
Mitt öga ser ditt folck,—min fot din tröskel nalkas,
Med bögda knän för dig,—jag templets nycklar tar,
Och öpnar till ditt lof, en boning sällt och klar.—

Chor.

Pukor /:/:/:/ Trompeter,
Flora bred dina gröna tapeter,
Fröja biud all din skara,
Sig para,
Med sång och dans,
/:/:/:/ Bachus till ähra,
Äskar nu Tophus jorden förära,
Klaraste sken och strålar,
Sjelf målar,
Sin dyra glants,
Movitz står röder, qvickögd och lustig,
Hey mina Bröder, saften är mustig,
/:/:/:/ Som ur de gyldne krusena räcks,
Trundman han klämtar, klockan slår sex,
Klang! Processionen nu rusar till vägs,
Hurra kamrater,
Visen våra dater,
Glaset tomt mot väggen bräcks. —

Movitz # han # bullrar,
Svarfvar en hvirfvel, Öhlkannan kullrar,

Tornet det darrar, knarrar,
Och vimpeln den blåser skönt,
/:/:/:/:/ — —
Västan nu spelar,
Solen de svarta skyarna delar,
Regnbågan glimmar,
Strimmar,
Blått, gul-gult, och rödt och grönt,
Planberg han dantsar, juckar, och skrattar,
Delar ut krantsar – öhlstopet fattar,
/:/:/:/:/
Alla hans hjeltar hoppa i kring,
Lustigt på klacken, knarcka och spring,
Hälarna ut och händren i ring,
Hurra med pocalen,
Vivat Riddare balen,
Jensen säger ingen ting. –

Planberg. –

Trompetare! gelud! lått brodren Jensen tala. –

Jensen. –

Välkomna Bachi män! – jag står just i en dvala,
Ty jag har supit bålt, och ärnar supa mera,

Ulla Winblad. –

Aÿ Jensen föll i kull. –

Collin.—

Där ligger han och ler,

Jensen.—

Tyst! — hör på Oration! jag påstår i min yra
För hvarje rim ett glas, för hvarje tanka fyra,
Ty alt ſom man ſlår i, — i samma proportion,
Mitt snille lysa skall uti min oration,
Blir glaset åter tomt? det rår jag intet före!
Alt hvad jag pratar då är intet värdt två öre,
Försök! med fyra glas! ſlå vad! — ni skall få se,
Hur hiärnan präſsa skall idée uppå idée,
Men kärlen tömda stå, och stopen mer ej kunna.—

Gåse.—

Sic transit gloria Diabolus in tunna.—

Jensen.—

O! cancler dubba nu den hjelten ſom du vill,
Jag mins ej någons namn, men ändå lycka till,
Var värdig Grand Seigneur! du där med svarta kråse,
Med skuren rund peruque.—

Öhman.—

Gutår! Magister Gåse.—

Ranberg.—

Hvad larm och Confusion? Capitlet slutas bör.—

Ulla Winblad.–

Tänck! Kihlberg Adlerstop blef intet Commendeur.–

÷

Epigram: de Movits.–

№ 1.

Din gamla nederbrutna tomt,
Hvem Mollberg, rår om den till pricka,
Jo! Venus har inte knat ſomt,
Men Bachus bor där jämt på vicka.–

÷

№ 2.–

En häst som sörplat öhl och trotter,
Ändå vid krogdörn modig står,
Han stupar ey! hvarför? gutar,
För det han står på fyra fötter.–

÷

№ 3.–

Treting ohyggliga för mey,
En möglig kärng i älskog dånad,
En svulten katta i sin brånad,
En Bachi man som står förvånad, Och för ett halfstop säger ney.–

÷

№ 4.–

Hvad älskar du hälst för musique?
Kanske Violer som de flästa,
Ney den som skrålar fram för lik,

Med villkor att man får till bästa.—

№ 5.—

Hör Mollberg, hör! – hvem är din far,
Den frågan kanske confunderar,
Min far är den ſom aldrig spar,
Men jämt ſitt barn med öhl tracterar.—

№ 6.—

Petter Bergström den hundsvotten,
Giorde detta Epigram,
Sen jag tömt mitt stop i botten,
Giör jag något i Madame.—

№ 7.—

Mollberg ſatt vid Bachi-präſs,
Spelte kort och jämt stack öfver,
Alla lura dickt på klöfver,
Men han slog ut hjerter ſs.—

№ 8.—

Hvarför är jag ej i ropet,
Liksom du för Oboë
To ſad Mollberg, tog till stopet,
För du spelar som ett fä.—

№ 9.—

Christian Wingmarck, stog och prata,

Hvad han var förn Matador?
Hur förnämt och stolt han bor,
På en dän förnämsta gata,
Och får miölk af femton Köor,
Men hur blefvo vi ej flata,
När hans nåd stog utan skor. —

№ 10. —

Af Kärlek all naturen lifvas,
Men Krögar=Mor på Amsterdam,
Hon fräser så att det är skam,
Hvar gång ett sånglag skall bedrifvas,
Men Kattor plär med sitt jam, jam,
Uti sin Kärlek sloss och rifvas. —

№ 11. —

När smakar sömnen bäst Kamrater,
Jo! när man med ett öppet gap,
Förspelt sin beurs och ligger flater,
Fullspild af öhl och vin de Cap. —

№ 12. —

Hur har dig Ullas mine bevekt,
Hon är ju blek liksom en dödan,
Jo! sådan älskog lönar mödan
Och bästa öhl är altid blekt. —

No 13.—

Han har en dråplig lycka gjordt,
Beröms till höger och till vänster,
Hans lycka dras i Fröjas port,
Och näsan röjer hans förtienster.—

No 14.—

Säg hvem Nation af dem du mins,
Du älskar mäst, och nämn bevisen,
Jo! för där aldrig svagöhl fins
Så tyks mig mäst om Portugisen.—

No 15.—

Säg hvarför skyr du Mälarns vatten?
Som vinets glants med Kyla har,
Och om du såg en Sjö, min far,
Med öhl,--så öste du med hatten,
Jo! bröstet tungt en suckan drar,
Vid Noaks torst och skvalp om natten.—

Drottningholm.—

Carouselle.—

Hvad för prackt på hjeltars bana,
Martis-sönner rusta stolt,
Än vid flägten af en fana,

Hästen dansar och gjör Volt,
Än vid Pukarns Klang på skinne,
Syns Achilles grann och varm,
Med sin stolta Casque därinne,
Värla stötar arm mot arm. —

\#

Folcket sorlar rundt kring planen,
Brodren Kula bred i mund,
Så rödbrusig från Altanen,
Blåser stille stånd en stund,
Hästen gnäggar - Ryttarn glimmar,
Värjan blixtrar blanckt mot Solen,
Fridens Marskalck mäklar timmar,
Med ett skott vid Capriolen. —

\#

Sjelfva Molnen sig fördela,
Af det skottets Knall och damm,
Cantons=Klockor slå och spela,
Och Chinesen tittar fram,
Bullret ramlar inn i skogen,
Och med vädret förs åt Sjön,
Så att Lofö-bond på logen,
Fruchtar domedagens döhn. —

\#

Men det täcka Könets miner,

Muntrar hvarje Martis=Svän,
Att med sträckta javeliner,
Brottas i fullt sträck och rän,
Hvar en för sin sköna strider,
Med en fäld och lyftad lantz,
Men vår Mars sin lager vrider,
Kramar jag min Pomerance. —

Till Fr: v: B:. —

# #

Ney! blir svar på min begäran,
Men jag dristar ändå be!
Att hon gjöra vill den ähran,
Sin ödmiuka Tjenare,
Dricka Caffé ur hans Koppar,
Och ge fatet lilla mund,
Tänck jag kjöpt 12 socker toppar,
Och så Caffé 20 pund. —

# #

819. våder,
Jag till Caffé-duk beredt,
Och ett bord för deras nåder,
Som är 100 alnar bredt,
Öfver 1000 tals Teriner,

Blintra på min stora skänck,
Där har mina små Cousiner,
Af malcogene en bänck. —
# #

Öfver 50. Silfver stakar,
Glimmar präcktigt min Cousine,
Mot de blancka gyldne=kakar,
På den gröna rull-gardin,
Bakom den jag vet att rädda,
Stora grädd-skåln som är fyld,
Med den aldraskönsta grädda,
Och så inuti förgyld. —
# #

Täks Cousine mitt rum besöka,
Som jag menar mäst slår bom,
Skall hon se min pipa Röka,
Och få all min egendom,
Men hur skall mitt Caffé smaka,
Med sitt skumm båd brunt och grått,
När jag får ett bud tillbaka,
Att hon ren i kyrkan gått. —
:

Än tre qvarter mig nu felar,
På min ränning ungefär,

Men ſom tiden kostbar är
Och Klockspelarn redan spélar,
Må min stuf bli nederspänd
Brödren ner kring torget vänta,
Och på källar dörrna glänta,
Om de se min skymt i gränd. —

# # # #

Denna väf af senti alnar,
Elis Schröderheim tillhör,
Undertecknad Fabriqueur,
Är tills blod och hjerta kallnar. —

Hans vän och ödmju: Tjen:
Bxxxx. —

Epistel vid Kungens afresa till Pétersbourg. —

Så ſer jag ut vid ſtranden min bror, där mälaren blandar ſin bölja.
Gråtögd och yr beklämd och försagd at intet min Konung få följa.
Följa det folck som pryder hans kjöl, bland båtmänner hurra i tågen.
Än vid mitt glas omfamna hans flagg, än le åt den brusande vågen. —
Än vid deſs lugn deſs ſqvalpning och flägt monarchen till välgång och lycka.
Stränga mitt ſpel, beundra hans färd och ögat med tårar besmycka.
När på ett skråf kullvältrad och stolt ſom bugnar af buller och flamer.
Skuffad och trängd af gubbar och barn gesäller mamseller och madamer.
Står jag på tå, med kikarn i hand, ſvettas vid blint af Canoner.
Ser hur Neptun i glittrande språng framkallar de nakne Tritoner.
Som ur sitt skum med fladdrande hår, upstiga på tusende ställen.
Vatnet så klart i rinnande ſpel förſilfra de mörkgröna fjällen.
Armarna knytte med löjen och skrått, de ſtimma de dantsa och kriga.
Flyta i ring med rygg emot rygg och ſomliga buga och niga.
Andra igen ur blomstrande kärl, utösa de vackraste floder.
Blåsa i horn ſå väldige skall, att roddaren ſläpper sitt roder.
Tils i ett ſvalg helt tätt vid hvaran de plumpa och dyka i vågen.
Höja sig opp och spruta en rymd ſom sköljer båd master och tågen.
Äolus syns i liungande moln, och Flora i blommor på marken.
Pan sträcker ut sitt grönskande hvalf, Diana hon hälsar Monarchen.
Valthornet hörs vid gastarnas ſpång, som mumla och tumla i botn.
Sprutande opp, en vatn column af bäfvan och frucktan för skotten.
Hollmar och skär i liusblaa fält at Tyrus för ögat utbreder.
Där än ett skepp en båt eller ſump, framleds i bugter och leder.
Flaggornas flägt förvilla min ſyn bland mastars oändliga skara.

Ryſsar, Spanior, holländare, Grek och Ängelsmän skotten besvara.
27–28 Fogeln i skyn med qvittrande näbb till loſsång bereder sin tunga.
42 Änder och gäſs kring bryggor och skrank på vågorna flaksa och gunga.
23 All ting är gladt allt andaſs ſå fritt och Solen i molnena glimmar.
Tils i en blick bad mörker och qval, förändrar de ljufliga timmar.
7 Stranderna pryds med tusende lif, ſom skimra af färgor och ränder.
Lika den rand det brokiga prål, då rägnbågan stormen afvänder.
Brantaste berg förvandlat i fält där Fröja med hela sin ſkara.
Sitter förnäm, bekymrad och trött men orckar ej tala ell svara.
Lutar sig fram, betracktar så qvikt den glimmande slupen i fårar.
Där med sitt skärp hon roddaren ſer kringhvälfver den glittrande åkren
Sqvalpar en dryck af mandel och miölk tils äntlig dett blixtrar vid skotten.
Då hon bestört ser Kungen om bord, men orckar ej dricka i botn.
Spädaste nymph med kläde i hand, hon hviftar, hon niger hon gråter.
Frågar så ömt, oskyldigt och godt, när kommer vår konung väl åter.
Syster, Bror, i fallvalk och kålt, på backen de sorla och kriga.
Kungen han far, de brista i gråt, föräldrarna biuda dem tiga.
Modren försagd ſitt ſömniga barn, uplyfter på armen och frågar.
Ser du vår Kung! nu reser han bort, gud vet hvad mitt hierta så ſårar.
Ser du hans skep! där glimmar hans vagt, där blåser hans mägtiga flagga.
Mins hvad du sett! Sof sött på min arm, rätt nu skall jag bädda din vagga.
Tag mig i hand, omfamna mitt bröst, ſå vandra hon bort och försvinner.
Vandrar förbi en krympling på bron, hvar ådra med mildhet nu brinner.
Mild ur sin pung sin endaste skärf, hon räcker den usle och klagar.
För en dag så dyrbar och öm, dett hjertat Regenten behagar. —

Åter en ann utan mod en blick han höyer sig högst vid sin Krycka,
Svingar sin hatt, förbistrat åt skyn, men ropar gud gifve er lycka,
Rik och förnäm, i Purpur och glants ſitt anlet förvandlar en annan;
Vänder sig bort och tränger sig fram, bland folcket med hatten för pañan.
Råkar sin vän, han hälsar bestört, tils båda de hälsa och ſtanna.
Taga hvarann uprichtigt i famn, ſin önskan med tårar besanna.
Somliga gå under yrsel och sorg, beundra hvart vimplarna flägta.
Åter en flock vid säten på bron, af qvalm och bekymmer försmägta.
Andra igen med gräggande Spann, ſig långt utom vagnarna luta.
Vifta med flor Solfiädrar och löf, när båtsmännen hurra och Skiuta.
Hästarna yfs med fläktande mahn, och gnista om fötter och länder.
När vid ett dön af Pukornas Klang dett flytande slottet sig vänder.

# # #

Schröderhejm ney! jag orckar ej mer, den saknad och längtan afmåla.
Som i vår Stad gör gladaste bygd, besvärlig och mörk som en håla.
Därföre Bror, ſå går jag min väg, dit Gudarna täckes mig föra.
Virckar mitt nät, tar böſsan i hand, och kastar min lyra, må göra.
Vandrar min väg, längst bort till ett torp, att skogens Gudinna besöka.
Stolt af min hand deſs Altare skall, med villbråd utſiras och röka.
Älskar du mig i denna min drägt, ſäg mig att jag värdig Diana.
Tycker du om min tröya min hatt, på denna min blodiga bana.
Hängslet af taſt, gull blandat och grönt, är fästad så hårt som en ſena.
Prydd med en plume min kullriga hatt, vill mandom och vällust förena.
Schröderhejm hör du! ach hör du min vän, hur liufligt valthornen de klinga.

Hundarna ren i ſträckande ſprång, korſsäs mot hararna ſpringa.
Luften är sval i ſtilhet och lugn, de grönskande ängarna pråla.
Skällorna hörs på getter och lamb, och tiurarne flämta och vråla.
Ner i en däld ett hvaljon med horn, hon tutar och boskapen vårda.
Som på en äng långhalsiga ſtå, och koksa åt ſtugor och gårdar.
Där skall du se en vallkulla täck, fullmiölka ſin bonade stäfva.
Under det hon med slingrande ſvants vill bromsar och myggor förqväfva
Där går en vagn med dammande hiul, där rider en Marjo allena.
Full på ett klöf, en Bonde i sömn, vill ingen sin kosa förména.
Men vid en Knut en prålande skylt, för ögonen börjar uppglimma.
Där ligga laſs, kullstielpte i ſand, och hästarna ſtå utan grimma.
Torpett nu ſyns bland skugrika trän, och aspar och lönnar och ahlar.
Innom hvars hägn en rinnande bäck försvinner i diken och delar.
Redan jag ser ett bord mot en vägg, där torparn sitter med hatten.
Under en gök som gal i ett uhr, tätt bredvid en kruka med vatn.
Bryner sin knif på en skoklack, och skär en julpinna rätt af en Sticka.
Dricker en gång lyfter hatten och ler, och biuder mig också att dricka.
Rummet är prydt med taflor och språk, mångfärgade röda och gula.
Saul med spiut, Susanna i bad, och Absalons skinande mula,
Men vid en säng med toſsar och garn, en gungande vagga arbetar.
Där på en pall en gumma i bok med glas ögon pékar och letar.
Stafvar en rad på registret med sång, fast tonerna falla sig hésa.
Ber för vår kung andäcktligt och fromt, och önskar hans lyckliga résa.
Trött på en Stol med piskan i hand en bonde han grälar ett qväde.
Nickar så godt vid Konungens skål, berömmer sitt åhrliga fäde.

Tittar ibland åt fönstrett och glor betraktar båd Stiernor och Måhna.
Loſvar god vind, ſen pekar med hand hvar Åbo dett ligger i skåne.
Hall Karln han lyſs och ränsar sin nubb, förbannar sitt fnöske och flinta.
Men med en suck af hjertatt till skyn, han följer de redliga sinta.
Smackar så godt utpustar en rök, och menar om änglarna vaka.
Att med guds hjelp till Juhl eller så, vår nådiga Kung är tilbaka.
Åter en Käring, båd ſkrynklig, och brun, hon vrider en härſvel och nystar.
Gnabbas med en som står vid en spis, och miölken i Kitteln ystar.
Giſsar i åhr ſom Kornet är rickt, och axena frodiga bugna.
Att få sin säd förädlat i dranck, och önskar att vädrena lugna.
En med en tång de glögande Kohl, kring fräsande bräddarna makar.
Men bäst hon står, hon niger och ber, för den henneſs hydda bevakar.
Klappar mig ömt ber mig ſjunga en skål, och nämner sin Konung med smärta.
Därföre märck i trumpnaste mine, bor ofta det frommaste hjerta.
Villig och glad jag siunger som hon, den skålen förlustar mitt sinne.
Stolar och skåp, nystfötter och bord, alt börjar nu dantsa här inne.
Kärngar och barn skiuts bönder en svärm hållkarlar försupne gesäller.
Tagen i ring, men skytten går bort, knaps uti bergena smäller.
Ren på min rygg min hare jag bär, och några små vipor i taskan.
Elis god natt, jag dricker din skål till yttersta droppan i flaskan.
Lindra mitt qval, tag lyran i hand jag orckar eÿ mer i min yra.
Lefve vår Kung, ſå älskad och stor, farväl ſe här har du min Lyra.—

Hägersten
d 5 Juni 1775.

C:M:B:

194. Till Secret: Schröderhejm angåe: Magister Ennes befordran.—

Bref.—

Välborne Herr Secter! Högtärade Herr Broder,
Tillåt ett muntert lag, med rus ur Bachi floder,
Att vid ett dukat bord, med skincka och kalkon,
Få siunga Elis namn och dyrka sin Patron,
Då värklig denna fäst, bland qvinnor barn och männer,
Skall firas till er ro, af Fredmans gamla vänner,
Så tyds ej illa ut, om man i dansen ser,
En Ulla biuda opp en Kungelig Secreter,
Tag ej med köld emot, ett sälskap som tör hända,
Snart under vin och ſömn, slår bordet öfveranda,
Lätt dem som strödda Biën få svärma kring hvarann,
Och fäst ert öga först, på Lagets Ålderman,
Det är just Fader Berg, ſom derpå tröskeln ſitter,
Och sörplar ur ett kärl, och gapar snål och bitter,
Just han som nu sin sked, till munnen ensam för,
Som bugar sig så diupt, när Elis namn han hör,
Märck hur hans röda läpp, som blancka skeden slickar,
Och hur mot fatets brädd, han med sin talrick vickar,
Deſs mund med Soppa fyld, utbrister i ett skratt,
Han skrattar än en gång, och viftar med sin hatt,
Ur fickan drar han opp, sin fleut så svart och surer,
Och gör när steken skjärs, en drill med Crumelurer,
Men gästerna i prat, förachtar spel och sång,

De titta på hvarann, och mumsa på en gång,
God vänner skriker en, Lått bli och skär Kalkonen,
Den andra ropar skål, för Elis den Patronen,
Den tredie lyster sig, med Knifven i fullt hugg,
Kjör bums i skinckan inn, och mumsar så i mugg,
En annan gäspar tungt, med armarna på duken,
Och hur han nicka till i stopet föll Peruquen,
En ranglar åter fram, Som staplar på sitt mål,
Som siunger vid en Klunck, det täcka Kjönets skål,
Två ta hvar ann i hand, som kysses och blir Bröder,
Uppå en bak vändt stol, så skrattar en så flatt,
Med glaset uti hand och pipan i sin hatt,
Än Syns en utsträckt arm som darrar stundom skälfver,
Som i en svart blå sky, en söndrig Karm-stol hvälfver,
Än synes blint af glas, som spritter i sin flygt,
Med alt det sköna öhl, man nyss till Fästen brygt,
Men vid den stora båhln, som uppå bordet röker
En flunsig glad Madam, den tiocka armen kröker,
Med slefven tätt till mund, hon stint på laget ser,
Slår remmaren öfver brädd, och niger djupt och ler,
Hon dricker Elis skål, och på sin bröstlapp plockar,
Berömmer drufvans kraft, och ruskar sina lockar,
Kring vicklar sin Salopp, blir surögd yr och kär,

Och djärft på Elis fäst, ett spetsglas blott begär,
I dörn som står på glänt, en nymph man varseblifver,
Som med en kullrig buk, inn öfver tröskeln klifver,
Hon ranglar mot hvart hörn, af vin och lustar skjuk,
Och hennes panna bär, en rutig silkes duk,
Med glaset uti hand, hon menlöst står och tiger,
Man dricker Elis skål, hon rådnar och hon niger,
Strax klingar hvar och en, och skrapar med sin fot,
Men flickan sprang nu inn, i dörren mitt emot,
Alt laget reser sig, man stöter i Trompeten,
Sjelf Fader Berg stod upp, och snöt sig i Sarveten
Drack Ulla Winblad till, med Systren Ann-Chatrine,
Bror Movits syskon-barn, och Fader Bergs Cousine,
Men se på den Madam, som lägger fisken före,
Som bär sin väns portrait, på halsen i ett snöre,
Det är bror Movitz bild, tänck hvad han prålar stort,
Med himmels blå peruque, som klöfver knicht i kort,
Tänck i sin bruna rock, in till och med oppslagen,
Och Oboë i mund, så väl han är aftagen,
Bouteljen skymtar fram, och Movitz som nu ler,
I tröjans öpna barm, sin sälla skugga ser. —
Min värda #Schröderheim, #ditt öga sällan felar,

Hvem är den glada man, Som på sin lyra spelar,
Som siunger Bachi lof, och Fröjas dyrkan vet,
Som andas i min famn, och älskas som Poet,
Han är en skald, hvars sång af konst och reglor kännes,
Min gamla läro-Far hans namn Clas Ludvick Ennes,
Der suckar han så tungt, vid bordet i en vrå
Då värcklig hans förtjenst, bort lugn och lyckan nå,
Han är så qvick Som lärd, och vet sitt sälskap leta,
Men hur han kommit hit, det lär han sjelfver veta,
Nu drack han kungens skål, och bögde sina knän,
Hjälp denna heders präst, - innom sitt stift och Län,
Vet bland Apollos barn, han än ger klang sin lyra,
Än röjes i hans sång, en ungdoms eld och yra,
Fast trött vid graſsens brädd, af armod och besvär,
Han kroſsatt har sitt spel, och nu till slut begär,
Ber att en nådig kung, hugsvala må hans dagar,
Och styrcka ömt ett bröst, som ödets våld beklagar,
Att frälst utur ett tvång, af Skol-pedanterie,
Han må på annan ort, en lycklig främling blie,
Alt ned till Herresad, han må sitt tjäll få flytta,
Han är en sällsynt präst, helt fri all egennytta,
Han äger knappast mer, än kappan och sin bok,

Där med hans flytning gjord, och lättad är hans ok,
Fly till en nådig Kung, med ädelmodig ifver
Berätta Schröderhejm, hvad jag om Ennes skrifver,
Hans barn hans mogna barn, de sakna sitt försvar,
De ropa Gustafs namn, och gråta kring sin far. —

Nu börjar laget[#] slåss, glöm intet[#] vinbegära,
Farväl, Walthornen hörs, och jag har städs den åhran,

Att förblifva Herr Broders,

Stockholm d. 24 aug:
1774.

Ödmiukesta Tjenare.
O: M: Bellman. —

Svar. —

Högtärade Herr Broder. —

Af edert sista bref,
Mitt hela väsend gladt, och hjertat uprördt blef,
Jag hade ärnat strax, hörsammast att besvara,
Men måst för brist på rim, till denna gången spara,
Nu då min skalde kraft, af Haquin Bagers nåd,
I går upmuntrad blef, jag utan öfverdåd,

Vill för min gamla vän, med söndersiungen tunga,
Om Skånes stora pragt, och små affairer siunga,
Men fyll dig först min vän och blöt ditt Jugement,
Förn du om mitt poëme, vill ge ditt Sentiment,
Drick Movitz till min Bror, lätt alla Valthorn såla,
Lätt Fredman stålt och röd, af öhlets purpur pråla,
Sätt lilla Ulla sjelf, i knä på Ann-Chatrine,
Justera med en Sup, den gamla Bergens mine,
Sen om det goda folk en stund kan tumlaren lämna,
Tåks du min tröst min nöd och vördnad för dem nämna,

\#

Lägg sanning intet till, på mina pensel drag,
Jag vill ej synas lärd, men gärna hufvud svag,
Uppå de bleka fällt emellan skåne städer,
Där nöjet flyger bort, med höstens kulna väder,
Bredvid en grumlig Å ett Torn där uprest är,
Som prof af tidsens våld, i tvenne Salar bär,
En byggnad lik Gripsholm, men mera trång och öde,
Först ämnad till arest, åt Danska Håkan röde,
Sen nyttiadt så och så, men mäst till Magazin,
Tyks trotsa dommedag, och fruckta sin ruine,
I detta home värck, nu himlens gud behagar,
Att Kungens Canscellie, paſserar sina dagar,

Man bör vår ſkarhult, se vårt tamda lefnads sätt,
Att finna huru Gud dem dierfvom tucktar lätt,
Ach! kunde Munckens själ, vår Kloster lefnad njuta,
Han skulle nögd sin dag, vid bön och vax lius sluta,
Ey fréstad till sin dygd, ſitt löfte fylla opp,
Och qväfva alt begär, med tålamod och hopp,
En menniskja liker stock, ſom koft och kjörtlar bära,
Har äfven här en Gren, men sig till ringa ähra,
Två fötter hvilkas längd och bredd ej mätas kan,
Jämntiocka ben och lår, ſom skubbas mot hvarann,
Som utaf fähus gålf, sin sminck färniſsa tager,
Ett lif som åretal, i Diamanter drager,
En buk i flere veck, hvars öpna débouché,
Kan Astrilds Tron och magt, ett evigt dråp hugg ge,
En öppen barm, der två Tornister korsvis hänga,
Och kring en skinklig hals sin vanmagts vaslor slänga,
Två ögon yfvas lik, ſom blott bör mörckret se,
En gigel tänder trut, hvars gap kan aldrig le,
Vår sol som i sitt lopp, naturens fägring målar,
Har ingenstäds så fult, fådt råka med deſs strålar,
Bland detta täcka kjön, bevara Gud min hand,
Att jag ej Sodoms ſtraff, bereder svea land. —
Mitt tillstånd #vet du nu, jag #hinner ej berätta,

Hvad mera nämnas bort, och mina dagar lätta,
Vill jag ännu en gång, från skåne skicka dig,
Ett ödmiukt bref, och Promemoria om mig,
Den flickan du har nämt, som med den runda magen,
Behagat för mitt namn, att rådna här om dagen,
Hon har som du väl märckt, en söt Phisionomie,
Ach! att den Pöjke hon bär, må hennes like bli,
Du vet sen Adams fall, man gärna vill förneka
Hvad vi til Sälskap må, när vy med flickor leka,
Men min uprichtighet, dig aldrig svika skall,
Min Synd bekänner jag när jag uppå en pall
Ey svigtar någonsin för, Herr Adjunctens Läxor,
Min flicka prisar jag, hon är ej bland de häxor,
Som snörda i Roberång, kring alla gator gå,
Hon endast vid en krog, på tröskeln plägar stå,
Jag vill att hon till dig min bästa vän må hasta,
Och i ditt ömma sköt, den kärleks panten kasta,
Jag önskar hon får rum, vid stockholms sqvaller torg,
Att accouchera fritt, hos Madame Klansorg,
Hos Scharnborg får tas blott, uppå mitt qvittence,
Båd Sirap, Teriack, och Blyhvit och eſsence
Lätt tvenne dagar sen i största tysthet löpa,
Lätt Bränvin öhl och vin, hos Fouget Reiner köpa,

När hon tre dagar sett uppå sin Barne säng,
Så skicka Bellman ut, din gamla snöpta dräng,
Biud Movitz aldraförst, och Fredman om han nekar,
Du ser på Valthornen, att jag till fadder gåfva pekar,
Ställ Bergen nedan för, och Ulla midt emot,
Och Ann-Chatrine om hon ej än är tung på fot,
Ach! om Ambrosius Bång, kom från de dödas rike,
Men fåfängt, biud en ann, blott att det blir hans like,
Till ett exempel nu Pratenius, nämnas må,
Dock utan gêne, om du kan någon annan få
Hans sportel utom öhl, och hvad han kan förtära,
Rätt hederligt må bli, om jag dig törs besvära,
Summariskt räkna ut, hvad 8 dagars Rus,
Belöper utom glas, inn räknatt en Cardus,
Jag tror väl intet skråck, men skulle gärna önska,
På det att gåſsen strax, i Öhl må börja grönska
Att stockholms dubbelt öhl för vatten nyttjas må,
När han vid fatets kant sitt vackra namn skall få,
Bibagius Michael, hans kristnings namn skall blifva,
Ett Tillnamn honom sen, får conjuncturen gifva,
Låt all ting artigt gå, fast gåſsen kallas min,
Skall för hans barns öhl, all åhran blifva din,
Vallúta skickas bör, att alt i hop bestrida,

Men våra tiders tyngd, de tvinga oſs att qvida,
Lägg ut min Kära Bror, de fader lösas får,
Väl skickar någon vän ſom mynt och pengar har
Bror Bergström kanske kan, en Haggi väl bevaka,
Att ej uppå din bön, de pungar oſs förneka,
Som för din vackra vers, Siöräfvaren lofvat har,
Ännu då han bland oſs i Hufvudstan var qvar,
Min vän, jag lämnar dig, att allting sjelf besörja,
Jag nödgas sluta där, jag rättigt bort ha börja,
Men jag är som jag är, och som jag vara bör,
Högtärade herr Brors, Tres humble Serviteur,

Lägret emellan Ellinge
och Chrotofta d. 4. Sept:
1774./

E: Schröderhejm.—

Apostille.—

Men nu min Kära Bror jag tala må om resten,
Hur hänger det ihop med den fördömda Preſten,
Säg brukar han Calott, säg om han brukar snus,
Säg vet han sköta får, och kan han ta ett rus,
Gud vet min vän, hur väl den saken styrs och vännes,
Men jag har aldrig känt, Guds redskap Ludvick Ennes,

Af hvad nation är han, hur vill han Herrestad få,
När många skånska nöt, här utan foder gå,
Om han en främling är, bed honom hemma blifva,
De heliga Guds män, att rätt sin nöd beskrifva,
Vid främling likna sig, bed honom komma hog,
Hvad Knorr gud af sitt folck, i Ödemarken såg,
När till ett låfvat Land, de skull med Josua draga,
Bed honom där utaf en nyttig lärdom taga,
Dock kanske som Prophet, han tåls ej i sitt land,
Det blir mig ganska kjärt, om himmelens milda hand,
Vill röra Gustafs bröst, och för herr Ennes ömma,
Jag gärna Pastorns skål, vill ur min Bägare tömma,
Så snart Miraklet skedt, skall du det veta få,
Gud gifve dig alt gådt, till desſ vi råkas må. —

KUNGL. BIBLIOTEKET
STOCKHOLM

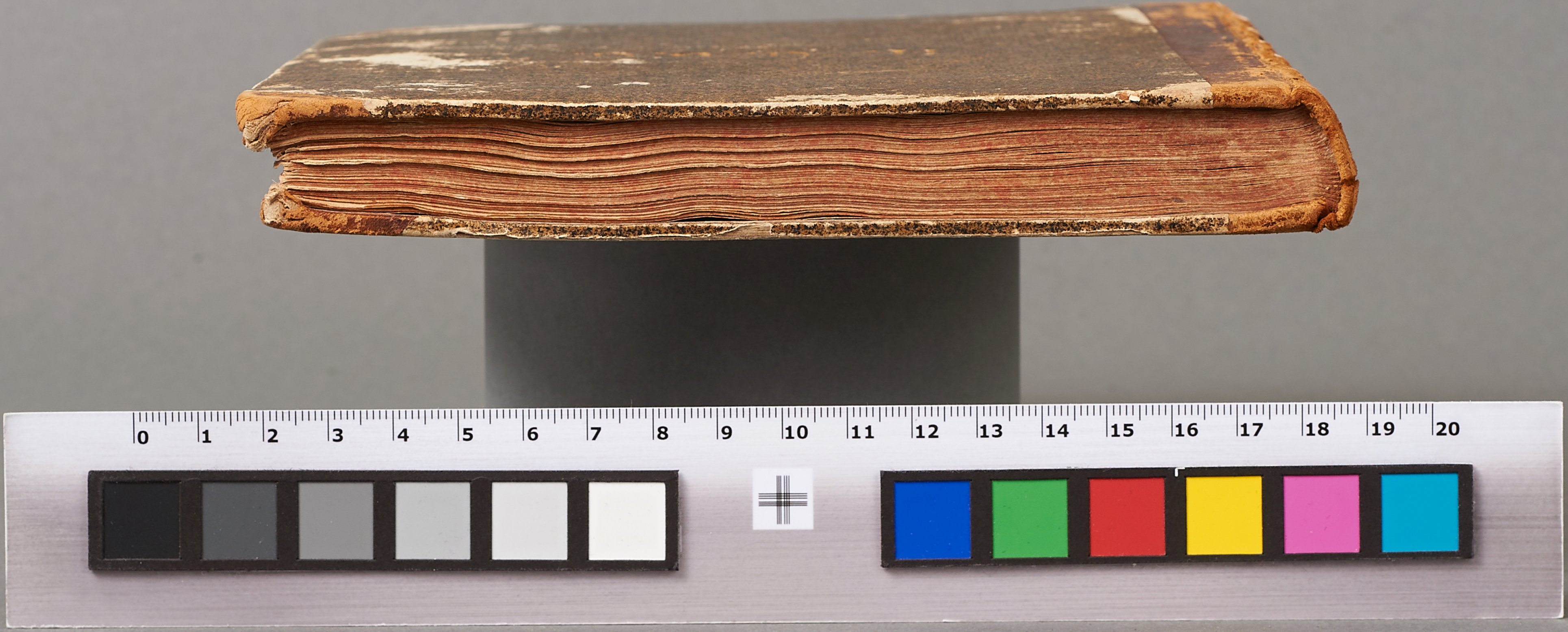
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

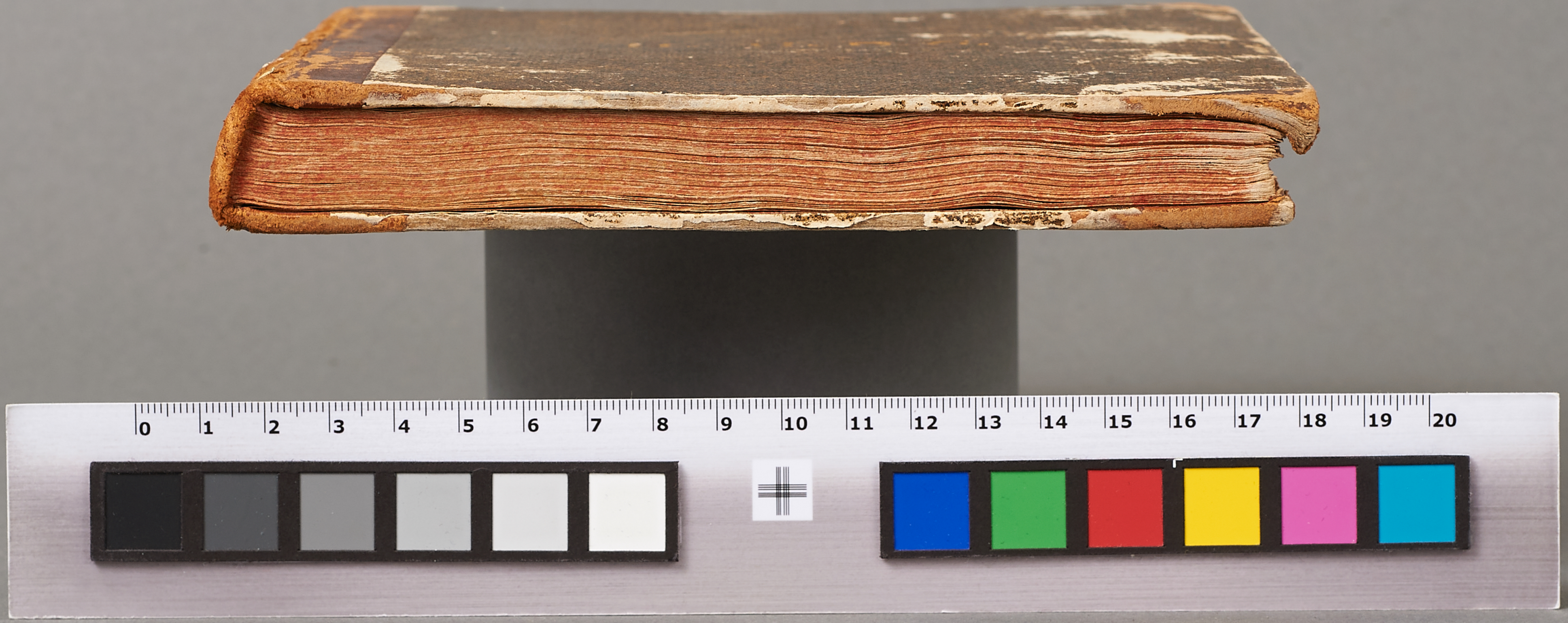
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

4
0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

H. U. D. G.